RITA HERRON

Bănuiala

ALCRI

sCapitolul 1

Fluidul de un galben mâlos îşi despletea meandrele printre malurile abrupte mărginite de palmieri. Dispăru la iuţeală sub aripile avionului, lăsând loc covorului albastru-verzui al unei jungle dese. Nu trecu mult şi privirea Jessicăi fu atrasă de Valea Rift, care se întindea până în zare, imensitate de culoare nedefinită presărată ici şi colo cu fuioare de ceaţă.

Undeva spre nordul văii, înghesuită între vecinii săi Zairul, Uganda, Tanzania şi Burundi, se găsea o ţară mică, de mărimea Belgiei. Jessica nu auzise de Rwanda înainte de a intra într-o societate specializată în ajutorarea ţărilor din lumea a treia. Botezată pompos „Intermondo Assistance", aceasta era îndeobşte cunoscută sub numele de „Intermonde".

Prin intermediul lui Irving Fenway, un om de afaceri bogat, aflase Jessica de această organizaţie de caritate. Una din misiunile ei

principale era de a încuraja persoanele cu dare de mână pentru sponsorizarea unui copil dintr-o ţară săracă asumându-şi întreţinerea si şcolarizarea lui. De câtva timp Irving se îngrijea astfel de un mic rwandez. Cu ocazia misiunilor, Jessica fusese atât de pasionată de expunerea amănunţită a realizărilor numeroase înscrise la activul Intermondului încât sfârşise prin a-şi oferi serviciile acesteia. Azi se împlinea un un de când activa acolo, şi aceasta era prima ei misiune în străinătate. Perspectiva n-o tulbura peste măsură. La cei douăzeci şi trei de ani ai ei, Jessica se considera o persoană cumpătată şi capabilă să întreprindă orice cu succes. Pentru ea, călătoria asta era de rutină. Avea o meserie care-i plăcea, o viaţă sentimentală satisfăcătoare - se înţelegea de minune cu Irving - şi nu avea de gând să lase această paranteză de două luni să-i tulbure existenţa echilibrată.

Iminenţa sosirii o umplea totuşi de o anumită emoţie. Era hotărâtă să-şi

îndeplinească misiunea cu conştiinciozitate.

Oficial, Jessica ar avea de străbătut ţara pentru a constata realizările Intermondului în Rwanda. Ea era însărcinată îndeosebi cu reorganizarea administrativă a birourilor societăţii.

Totuşi ştia că avea un obstacol în persoana directorului care se ocupa cu operaţiunile din Rwanda. Acesta nu suporta să vină cineva să-şi bage nasul în afacerile sale şi nu admitea să-i fie ştirbită autoritatea. Va fi nevoit s-o tolereze, îşi spunea ea în timp ce privea gânditoare prin hublou. Deşi era superiorul ei, acesta trebuia să-i prezinte rapoarte... Dar Jessica nu se temea de dificultăţi.

In avionul ocupat îndeosebi de oameni de culoare, tânăra se simţea obiectul curiozităţii lor din cauza părului strălucitor ce încadra un chip adorabil şi gingaş, cu ochi mari verzi. Gura ei frumoasă şi cărnoasă dădea la iveală o admirabilă dantură cu dinţi sidefii. Un năsuc obraznic adăuga şi mai mult farmec delicioasei făpturi îmbrăcate într-o rochie care-i punea în

valoare silueta. Interesul vecinilor n-o tulbura câtuşi de puţin. Era obişnuită cu asta.

De altfel, nu considerase niciodată feminitatea ei ca pe un un atuu în muncă. Dimpotrivă, nu încerca să şi-o ascundă purtând îmbrăcămintea dizgraţioasă atât de la modă în ţara ei.

***

Nişte barăci provizorii serveau de birouri. Tineri angajaţi indigeni, îmbrăcaţi uşor verificau actele. Jessica păstră un aer nepăsător în faţa zâmbetelor lor un pic adormite, dar o dată ieşită sub soarele orbitor, în acest mediu unde totul părea să aibă aspect de deşert, ea cunoscu un moment de îndoială. Ceilalţi pasageri păreau să se fi evaporat. Ea ştia totuşi că vor veni s-o ia şi că funcţionarii de la Intermonde se deplasau în general în maşini Land Rover. Nu văzu decât un break verde-cenuşiu sclipitor de care era sprijinit un tânăr indigen.

Soarele neîndurător al Africii transforma locul într-un adevărat cuptor. Un

arbore tropical imens îşi dăruia cu generozitate umbra binefăcătoare peste o baracă din apropiere. In faţa uşii, un european sporovăia cu un funcţionar. Cu toate că era lac de transpiraţie, Jessica rezistă ispitei de a se refugia acolo. Căci bărbatul îi displăcuse de prima dată, prin felul în care o privea insistent, cu o siguranţă enervantă. In mod deliberat îi întoarse spatele. Tocmai se întreba dacă nu cumva va fi nevoită să ajungă pe jos în capitală, cu câte o valiză în fiecare mână, când o voce gravă şi uşor tărăgănată o făcu să tresară.

- Miss Jessica Seymour?

Era necunoscutul.

- Sunt Deane Bradburn, de la Intermonde.

Cum?! Bărbatul acesta o lăsase să aştepte sub arşiţa soarelui, privind-o cu atâta neruşinare. Asta era...

- Nu mai eraţi decât dumneavoastră, şi păreaţi dezorientată. Am tras concluzia că ar trebui să fiţi noua noastră recrută.

Scuza asta nu stătea în picioare. Jessica schiţă un zâmbet şiret.

- Nu mă aşteptam ca însuşi patronul să-şi dea osteneala să se deranjeze pentru a mă întâmpina!

- Dar este o plăcere pentru mine! Nu puteam face altfel decât s-o primesc personal pe fermecătoarea noastră reprezentantă englezoaică.

Nu astfel şi-l închipuise ea pe despotul care-i fusese descris... Avea dinaintea ei un bărbat de înălţime mijlocie, zvelt şi musculos totodată, destul de seducător în pantaloni galben-pai şi pulovăr asortat.

- Cum a decurs călătoria? întrebă el apucând valizele. Destul de obositor, cred? Avionul de Londra face escală în Kenya. De la Paris sau din Bruxelles, există zboruri directe... Veniţi? Maşina mea este aici.

Maşina lui! Break-ul acesta luxos! Jessica credea totuşi că funcţionarii de la Intermonde se mulţumeau, în exerciţiul funcţiunii, cu vehicule lipsite de pretenţii. De ce această excepţie?

- Am fost prevenită că voiajul va fi dificil şi obosi-tor... Deci n-am fost mirată...

- Incă n-aţi văzut totul! surâse interlocutorul său. Vi-l prezint pe şoferul meu, Ndayi.

Tânărul indigen se ridică şi îşi descoperi două rânduri de dinţi ascuţiţi, într-un surâs larg. Surpriza o ţintui locului pe Jessica. La orice se aştepta, dar nu şi la aceşti dinţi piliţi!

Când şoferul punea valizele în portbagaj, Deane Bradburn deschise una din portierele din faţă.

- Locurile sunt bine capitonate, anunţă el cu aer ispititor. Nu există instalaţie de aer condiţionat, dar cu geamurile lăsate va fi mai suportabil.

Era curtenitor şi plin de atenţie. Dar Jessica era prudentă. Neîncrederea ei se datora oare privirii de un albastru deschis a interlocutorului său, îndreptată asupra ei cu un licăr sarcastic?

Dar de ce să-i acorde atâta importanţă? Asta nu era o atitudine tipic masculină? Il judeca desigur după aparenţe. Ar fi preferat el s-o vadă venind încălţată cu bocanci grei şi purtând o îngrozitoare ţinută tropicală? De ce îşi închipuie bărbaţii

că femeile ar trebui să se îmbrace neapărat în zdrenţe pentru acest gen de misiune? Ei bine, acesta va afla cât de curând că Jessica Seymour era înainte de toate femeie şi că găsea de cuviinţă să rămână aşa în orice împrejurare!

Simţindu-se pe de-a-ntregul în apele sale în ciuda picioarelor strânse în ciorapi de nylon şi a pantofilor din piele de căprioară, ea se sprijini cu nonşalanţă de tapiţerie netezindu-şi părul cu grijă.

Dar când indigenul cu dinţi de carnivor se strecură la volan, ea simţi că primeşte un pumn în stomac. Teama era justificată. Şoferul demară în trombă şi luă un viraj brusc până să se lanseze cu toată viteza în deşert. Cu maxilarele strânse, Jessica se agăţă de rezemătoare pe când însoţitorul ei îşi aprindea liniştit o ţigară. Cum de putea el să rămână atât de calm când vieţile lor erau în mâinile unui primitiv al junglei?

Drumul de culoarea cărămizii şerpuia în mijlocul câmpiei înainte de a se înălţa în trepte printre

arborii sufocaţi de o vegetaţie luxuriantă. Ici şi colo se iveau monstruoase ciuperci galbene, fluturi mari cât palma, o întreagă flotă ciudată şi un pic nelinişţitoare.

- Triburile acestei regiuni nu cunoşteau agricultură până la sosirea specialiştilor de la Intermonde, declară Deane Bradburn cu un surâs amical. Trăiau cu rădăcini şi viermi. Aceştia din urmă sunt consideraţi încă o mâncare aleasă.

Jessica îşi simţea fruntea umezită. „In definitiv, gândi ea pentru a se calma, francezii nu sunt mâncători de melci şi broaşte?

Atmosfera din break era sufocantă. Briza care intra pe geamurile coborâte era încărcată de un praf roşu smuls de pe pista plină de gropi şi sinuoasă

.Uneori, pădurea lăsa loc unor povârnişuri stâncoase sau unor faleze impresionante presărate cu smocuri de iarbă.

Deodată, tânăra zări pe culmea unei stânci o siluetă, îmbrăcată pe jumătate, agitându-şi braţele asemeni unei morişti. Cu gâtul uscat se abţinu de la orice comentariu, dar nu-şi putu reprima o tresărire când bubuitul unei tobe se auzi în depărtare. Inima începu să-i bată cu putere când manevra se repetă ceva mai departe. Atunci se întoarse spre însoţitorul său. In privirea ei se citea o întrebare.

- Este mijlocul prin care indigenii semnalează vecinilor apariţia unei maşini, explică el cu zâmbet indulgent. Datorită tam-tamului, vestitorii sunt în alertă de-a lungul drumului. Este un obicei care nu e de temut.

- Desigur, se grăbi să aprobe Jessica. Dacă ar fi să ne gândim, suntem noi chiar atât de diferiţi de ei, noi care ne ascundem în spatele perdelelor pentru a-i spiona pe trecători?

Comparaţia era stângace. Era conştientă de asta. Pe când vorbea, ea îl observase pe însoţitorul ei mai îndeaproape. Acesta avea o faţă tăbăcită de ani şi de soarele ecuatorial. Nu era prea arătos, dar era energic şi viril. Infăţişarea lui ironică şi superioară i se părea totuşi nespus de neplăcută. întoarse capul în altă parte, hotărâtă să nu-şi mai trădeze neliniştea...

Treceau acum printr-un peisaj cu dealuri, dintre care unele erau cultivate în terase.

j.r

'.v.-

- Ţăranii cultivă aici în special porumb, năut si fasole. încercăm să-i încurajăm în a le impune să producă anual o anumită cantitate din acestea.

Lui Jessica îi venea greu să se concentreze. Drumul interminabil pe această pistă desfundată si în serpentine îi dădea ameţeli si începea să-i vină rău...

între două hurducăieli, ea avu timp să distingă nişte colibe acoperite cu paie, presărate ici-colo. Apoi un viraj strâns o obligă să se încordeze pentru a nu fi proiectată peste vecinul ei.

Imperturbabil, acesta fuma fără încetare. Părea nepăsător la zgâlţâieli si pericolele traseului. Jessica nu izbutea să facă abstracţie de nenumăratele caroserii de masini abandonate la marginea drumului.

La un moment dat, motorul breakului dădu semne de oboseală.

- Orice maşină pe patru roţi este supusă unui regim sever în Rwanda. Maşinile nu rezistă mai mult de un an.

- Asta pare să vă afecteze peste măsură, domnule Bradburn, observă ea cu o înfăţişare posacă, pe când se întreba în legătură cu provenienţa unei masini atât de luxoase.

Cu siguranţă că nu provenea din parcul de automobile al Intermondului.

- Spuneţi-mi Deane, zâmbi el. Aici formăm o adevărată familie.

Fie... Dar Jessicăi, familiaritatea asta nu-i va diminua cu nimic vigilenţa. în mod inexplicabil, bărbatul acesta îi inspira un soi de neîncredere.

După un moment interminabil, peisajul deveni ceva mai puţin accidentat. Pentru Jessica surprizele nu se terminaseră. Intâlniră deodată o băştinaşă ale cărei glezne erau încinse în nişte inele de aramă strălucind în soare.

- Dar astea sunt adevărate piedici! se indignă tânăra. Trebuie să cântărească mai bine de cinci kilograme fiecare.

- Sunt *kongas,* o înştiinţă însoţitorul ei. Ele sunt purtate de femeile căsătorite. Este un semn al statutului social impus de soţii lor. Fierarul le fixează de picioare pe viaţă.

- Asta aminteşte în mod straniu de lanţurile cu ghiulele ale ocnaşilor, nu putu să nu remarce Jessica.

- Mai rău decât atât, sublinie directorul Intermondului, pe un ton resemnat. Şi dacă, din întâmplare, soţii mor înaintea lor, aceste *kongas* le sunt scoase, iar muşchii sărmanelor femei se atrofiază atât de mult încât trebuie să înveţe din nou să meargă.

- Am impresia că ne întoarcem cu secole în urmă, bombani Jessica, cuprinsă de o dispoziţie groaznică.

- Dacă te deranjează praful, închide geamurile, propuse pe neaşteptate Deane Bradburn fără nici o noimă.

„Care praf?" era să întrebe Jessica cu răutate. Se răzgândi. Işi bătea joc de ea?

Trecură de nişte muncitori încărcaţi cu unelte. Se părea că se apropiau de Kigali. Perspectiva o învioră un pic pe tânără.

- Domnule Bradburn, aş vrea să merg direct la birouri, dacă e posibil, declară ea pe un ton care se voia dezinvolt.

- Desigur, răspunse el supus. Te voi conduce eu însumi.

Incă o dată, ea surprinse pe chipul însoţitorului ei o expresie vag amuzată.

- Drumul acesta mi s-a părut foarte interesant, pretinse ea cu un aer fals nevinovat. Mai este de mers până la Kigali?

- Câţiva kilometri, răspunse scurt Deane Bradburn înainte să adauge cu curiozitate: E multă vreme de când lucraţi la Intermond?

- Destul de multă, se eschivă cu prudenţă Jessica.

Oricum, nu era ea aici în inspecţie? Faptul acesta o
scutea de comentarii.

- Eşti la curent cu problemele de limbă care se pun în Rwanda, cred? se interesă el fixând asupra ei o privire uimitor de albastră. Vorbeşti franceza, nu-i aşa?
- Curent.
- Şi kinyarwanda, dialectul indigen?
- Nu, dar îl voi învăţa.
- Este o formă de bantu, renumită pentru dificultăţile sale, declară el cu calm.
- Dacă tot te descurci aşa de bine, domnule Bradburn, insinuă ea, o să accepţi să-mi serveşti de interpret.
- Cu plăcere, promise el cu un surâs în colţul gurii.

„Hotărât, gândi Jessica tulburată, tipul ăsta este
prea politicos pentru a fi cinstit..."

Capitolul 2

Kigali apăru în fine în depărtare. Prin norul de praf ridicat de vânt şi maşină, capitala părea ireală, cu covorul ei de imobile heteroclite înconjurate de coline.

Palmierii întrerupeau monotonia peisajului, dar micul oraş sufocant era total lipsit de farmec cu antrepozitele, baracamentele şi construcţiile sale fără stil.

Străzile pline de praf viermuiau de indieni, de malaiezi şi africani strigând şi gesticulând care mai de care. La vederea rwandezilor, Jessica făcu ochii mari. Erau adevăraţi uriaşi. Unii păreau să depăşească cu mult doi metri.

- Aceştia sunt tutsi, explică Deane Bradburn.
- N-am văzut niciodată negri aşa de înalţi.
- Nu sunt negri, rectifică el. Tutsi sunt un neam de metişi. Ei au fost dintotdeauna păstori. Acum mai bine de patru sute de ani, au coborât din nord, venind probabil din Etiopia.

Jessica nu se documentase pe această temă. Ea nu auzise niciodată de etiopieni de o asemenea talie.
Intrigată, se pregătea să facă această observaţie când maşina se opri lângă piaţa plină de lume.

- De aici vom merge pe jos, anunţă Deane deschizând politicos portiera însoţitoarei lui.

Şi spre marea uimire a acesteia, fără a-i păsa dacă-l urma, el se avântă în mulţime. Jessica se strădui să-l urmeze cu chiu cu vai, făcându-şi loc cu coatele.

Cu mâna crispată pe geantă, se lovea involuntar de femei care discutau fumând pipă sau îşi alăptau pruncii. In mai multe rânduri, a fost proiectată de torsul vreunui tutsi deşelat care se uita la ea cu un aer trufaş. Negri de o statură mai normală cărau coşuri încărcate cu legume şi fructe ciudate, cu miros greţos.

Veşmintele indigenilor erau ţipător colorate, contrastând cu cenuşiul împrejurimilor. Erau albastre, verzi, galbene, violete, strălucind parcă pe pieile închise la culoare.

Când în sfârşit reuşi să se smulgă din acest vârtej uman, Jessica îl ajunse din urmă pe Deane care o aştepta liniştit pe o străduţă.

- Totul e-n regulă? se interesă el curtenitor.

- Perfect, mulţumesc, răspunse ea afişând o seninătate pe care era departe de a o simţi. Am ajuns?

- Aproape.

El porni înaintea ei pe o străduţă îngustă mărginită de antrepozite. Rarii trecători se îndreptau spre câmpul din apropiere. Jessica avea neplăcuta impresia că ghidul ei o antrena spre inima junglei...

Dar el se opri destul de curând în faţa unei verande şubrede, aflată de-a lungul unui rând de barăci înecate în verdeaţă. Pe o uşă, Jessica descoperi firma cu „Intermonde Assistance".

Mută de uimire, dar stimulată de perspectiva muncii care o aştepta (aparent aveau foarte multă nevoie de o persoană dinamică pentru a pune lucrurile la punct), ea intră cu pas hotărât fără a-şi trăda decepţia. Nu mai voia ca încă o dată să dea prilej de ironie însoţitorului ei.

După lumina orbitoare de afară, întunericul care-o întâmpină o lipsi câteva clipe de siguranţa-i obişnuită.

- Ti-i prezint pe translatorii noştri, spuse directorul. Gemma, Marie, Danielle şi Jules.

Jessica distinse în sfârşit încăperea, curată dar foarte sobru mobilată, luminată de două ferestre cu grilaje ce dădeau spre pădure.

Patru capete se întoarseră şi largi surâsuri amicale luminară chipurile de abanos. Jessica gândi, pe jumătate amuzată, pe jumătate neliniştită, că se afla într-o colibă africană... Mirarea părea să i se citească pe faţă, căci Deane se grăbi să explice:

- Iar restul personalului... D-na Farbes face acum o anchetă despre absenteismul în şcoala unui sat în apropiere de Gatomba. Şi Clara Maitland este în junglă de câteva zile, pentru a supraveghea reparaţiile a două camionete Wolkswagen.

- Ne aflăm aici în special pentru a favoriza dezvoltarea şcolarizării? se miră Jessica.

- Aşa e, desigur, zâmbi el. Dar trebuie să fii polivalent. Dacă nu eşti un bun mecanic, de pildă, rişti să te trezeşti foarte repede blocat de o pană. Şi fără maşini, cum am transporta noi materialul didactic necesar?

Pentru un specialist în organizarea muncii, toate acestea păreau un pic neclare... Dar prima grijă a Jessicăi era acum să-şi facă o toaletă sumară. Se simţea deosebit de prăfuită.

- Pot să mă spăl pe mâini undeva?

- Nu chiar imediat. Va trebui să aştepţi să ajungi la tine acasă. Aici, mă tem că baia e prea rudimentară pentru tine, glumi Deane indicând o cabană care se ghicea în verdeaţă.

Resemnată, Jessica scoase o pudrieră din geantă. Funcţionarii se puseră din nou pe treabă. Ei traduceau teancuri de scrisori trimise de sponsorii din depărtări către micii lor protejaţi. Şi în timp ce Jessica se străduia zadarnic să-şi îmbunătăţească un machiaj serios compromis, Deane începu să-i furnizeze câteva explicaţii, fără a părea să-i pese câtuşi de puţin de oboseala ei.

- Mai dispunem şi de doi experţi agricoli. Unul lucrează la un proiect de împrumuturi pentru copii şi pentru familiile lor. Celălalt încearcă să pună pe picioare un centru de cercetări permiţând experimentarea de noi seminţe... Aveam şi un arhitect însărcinat cu îndrumarea responsabililor din sate, care se lansau ei înşişi în construcţia de şcoli, dar el ne-a părăsit. Câtva timp am avut şi o infirmieră-moaşă. Ea ar fi vrut să stabilească pentru fiecare sat un soi de cartă a igienei publice. Dar neputând obţine aprobarea guvernului, a trebuit să plece... Aici, după cum o să vezi, problema primordială este apa. Indigenii

se interesează prea puţin de poluare, de aceea ne îndârjim să protejăm sursele şi să...

Jessica nu mai asculta. Ea îşi regreta decizia, luată în grabă într-un moment de entuziasm, de a se opri la biroul Intermondului chiar de la coborârea din avion. Acum, epuizarea îşi spunea cuvântul.

- Ăăă... Locuinţa mea este situată în apropiere de birou?

- Să zicem. Ai putea merge pe jos până acolo. Dar drumul este aglomerat...

- Aşa cum a fost cel de la piaţă.

- Exact, zâmbi el. Te-ai descurcat foarte bine... Unde rămăsesem? A, da... Evocam problema apei. Rwanda nu-i duce lipsa. Este un ţinut muntos, cu un bogat regim pluviometric. Şi apele provenite din ploi sunt groaznic de poluate, ajungând să...

- Eu... eu presupun că mă vei conduce la mine acasă după ce vom pleca de aici, îndrăzni Jessica. E târziu...

Directorul se prefăcu surprins.

- Am înţeles cumva că doreai să te apuci de treabă imediat? o ironiză el.

- Pentru azi e de-ajuns, declară ea reprimându-şi un gest de enervare. De altfel, birourile se vor închide curând, presupun.

- Te înşeli, o asigură Deane cu candoare. Traducătorii nu vor pleca înainte de ora două. In cazul în care asta nu te deranjează, te voi însoţi imediat la cabana ta.

El o privi cu un dram de compasiune şi ea îşi reproşă de a fi făcut această gafă cerând să vină la birou imediat ce sosise.

Işi luară la revedere de la funcţionari şi Jessica îl urmă pe Deane pe veranda unde un miros nedefinit de vegetaţie în descompunere o luă de nas. Zeci de muşte se îngrămădiră pe ea. Se străduia să le alunge, când însoţitorul ei salută un bărbat ieşind din biroul vecin. Acesta o privi amănunţit, cu neîncredere, ca şi cum ar fi fost o vedenie. Jessica era obişnuită să atragă atenţia asupra ei. Dar individul acesta cu faţa plină, cu maxilare late şi privire lascivă, îi displăcu în cel mai înalt grad. Resimţea o uşoară nelinişte.

- Ti-l prezint pe Jack Scobie, spuse Deane cu jovialitate. Este inginer de drumuri şi poduri. Ca şi noi, sarcinile sale îl determină să cutreiere toată ţara, dar se află uneori şi prin oraşul nostru.

- Cu siguranţă, aprobă celălalt aruncându-i lui Deane o privire plină de subînţelesuri. Dar acum cu greu mai pot fi urnit din Kigoli. Ce mai faceţi, miss... ăăă... ?

- Seymour, Jessica Seymour, spuse tânăra cu destulă răceală.

- Jess se află aici pentru a impulsiona rutină administrativă, reluă Deane ca şi cum era deja pe picior de intimitate cu tânăra lui colegă. Este încântată de tot ce a văzut până acum aici, în Rwanda.

Jessica îl privi chiorâş. Zâmbetul lui Deane nu trăda nici cea mai neînsemnată ironie. Era la fel de entuziast ca şi ea?

- Pe curând, sper, lansă Jac Scabie pe când ea se îndepărta.

„Sper să nu, gândi Jessica. Ce individ oribil e tipul acesta care te dezbracă din priviri".

Deane o antrenă de-a lungul unei străduţe care dădea într-o intersecţie aglomerată. Break-ul îi aştepta acolo, strălucind ca nou. Ndayi terminase de lustruit nichelajul frecându-le cu piele de căprioară. Judecând după aspectul maşinii la aeroport, se pare că şoferul o spălase temeinic până la sosirea avionului.

- Văd că-i dai de lucru lui Ndayi, nu se abţinu să observe Jessica. N-ar putea avea un rol mai important în raport cu scopurile pe care le urmărim în această ţară?

- Băiatul ăsta e foarte priceput la mecanică, răspunse însoţitorul ei fără să se jeneze. Pune mult suflet în munca lui de şofer al unei maşini de lux. De altfel, e excelent pentru imaginea de marcă.

Despre care imagine vorbea el? A lui? Sau aceea a Intermondului?

Ndayi o luă pe un drum lăturalnic care ieşea în apropierea pieţei. Ceea ce zărea Jessica prin parbriz nu făcea ca oraşul să-i apară mai simpatic. In mijlocul edificiilor recent construite cu chibzuială se detaşau câteva imobile elegante, ultime vestigii ale colonialismului belgian. In ansamblu, Kigali îi apărea ca o cuvă prăfuită, abia înveselită de dealurile verzi din preajmă.

Apoi şoferul o coti spre periferie, acolo unde vegetaţia tropicală te făcea să uiţi de cenuşiul betonului.

La vederea unui imens loc mărginit de pavilioane rezidenţiale, moralul Jessicăi crescu

rapid. Maşina se opri în faţa unei locuinţe care o împăcă în sfârşit cu ţinutul. Construită în stil local, era încântătoare cu peluzele sale înflorite, cu ferestrele mari şi cu veranda împodobită cu plante agăţătoare.

Fără să se lase rugată, Jessica coborî imediat.

- Dacă doreşti să bei ceva, propuse atunci Deane cu amabilitate, eşti binevenită la mine. Presupun că vrei să-ţi vezi cât mai curând „apartamentul".

Fraza asta avu asupra tinerei efectul unui duş rece. Deci locuinţa asta agreabilă aparţinea însoţitorului ei. Iar ea, trebuia să se mulţumească cu o colibă...

- Aşa este, replică ea cu surâs imperturbabil. într-adevăr e mai bine să mă instalez, ca să fiu mâine gata de lucru.

- Perfect. Vino cu mine.

Şi, apucând bagajele, el o porni pe o cărare şerpuind printre arbori. Văzute de aproape, celelalte pavilioane nu erau deosebit de atrăgătoare, mai ales în comparaţie cu superbul bungalov al lui Deane. Unele posedau mici grădini dar majoritatea erau în paragină.

La cealaltă extremitate a amplasamentului, în mijlocul unui teren gol, se ridica o locuinţă ciudată semănând vag cu un stup, al cărei acoperiş era din paie. Pereţii din chirpici erau văruiţi, cu scobitori de formă neregulată care dădeau aspectul unei locuinţe preistorice.

Deane Bradburn intră acolo şi depuse valizele Jessicăi.

- Recunosc că nu e prea spaţioasă, dar o *inzu* - e numele indigen dat acestor colibe - nu e lipsită total de confort. Ai un dormitor, o bucătărioară, şi chiar un loc unde te poţi destinde seara.

De fapt dormitorul minuscul era un alcov mobilat numai cu un pat de campanie şi o comodă din lemn negeluit. Bucătărioara, la fel de minusculă, cuprindea ciudate ustensile de gătit ruginite şi un burlan preistoric atârnat de perete cu un cârlig. Iar în salon, sau ceea ce ţinea de aşa ceva, cu pământ bătătorit, se găseau obiecte stranii acoperite cu o ţesătură nedefinită, care serveau aparent de canapea şi fotolii... Pe o etajeră şchioapă stăteau căscate câteva cărţi de buzunar îngălbenite.

- Closetul este afară...

Ea nici nu s-ar fi îndoit de asta!

- Apă e din belşug, ţi-am mai spus. Regimul pluviometric este anormal de ridicat în Rwanda. Vei putea face baie cât pofteşti!

Nu era excelent? Oare nu visase Jessica dintotdeau- na la băi călduţe în butoaie de tinichea, în inima Africii?

- Şi iluminatul? întrebă ea neliniştită, văzându-se deja în bezna cea mai neagră la marginea acestei jungle de nepătruns.

- E şi electricitate, desigur! o asigură Deane. Doar nu-ţi închipui că suntem pe vremea lămpilor cu petrol! In ceea ce priveşte aprovizionarea, adăugă el ieşind, nu e nici o problemă. Chiar după lizieră se află o „soko" - piaţa.

Cu degetul, el indică o cărare ce părea a se pierde în desişul pădurii ecuatoriale, populată fără îndoială cu animale de temut...

- Apropo, reluă interlocutorul ei, ca şi cum şi-ar fi urmat şirul ideilor, în Rwanda trăiesc o seamă de animale sălbatice, lei, elefanţi, gorile. Mai sunt şi pitoni, cobre şi alte reptile. Dar tu nu ai de ce să te îngrijorezi. Sunt întâlnite rar pe la marginile oraşelor.

Acest „rar" n-o făcu pe Jessica să se înfioare într-o mai mică măsură.

- M-ai făcut fericită, declară ea mimând indiferenţa în timp ce se apleca asupra uneia din valize.

- Bine, te las să despachetezi. Dacă ai nevoie de ceva, sunt pe aproape, să nu uiţi asta.

- Cu greu poţi fi trecut cu vederea, replică ea pe un ton înţepat fixând cu o privire semnificativă frumosul bungalov cu flori care părea s-o sfideze.

- Vă trebui să vii pe la mine într-una din zile, spuse el fără a părea să fi priceput aluzia. Iţi voi face cunoştinţă cu ceilalţi emigranţi din Kigali. Jack Scobie vine adesea la un pahar seara, cu alţi doi vecini. Apropo, el locuieşte aici. E casa unde zăreşti o mască congoleză atârnată la intrare în chip de ciocănel de bătut la uşă.

Indată ce Deane se îndepărtă, Jessica se prăbuşi într-unul din fotolii ca o marionetă dezarticulată. Din fericire, călăul ei, care-i descrisese ororile Rwandei într-un mod atât de glumeţ, nu mai era acolo ca s-o vadă. N-ar fi considerat el această prăbuşire drept o capitulare?

Dar dacă corpul Jessicăi se destindea încetul cu încetul, în schimb mintea îi era în stare de alertă.

Ea era cea mai în măsură să ştie că salariul nu avea să-i permită achiziţionarea unui break de lux şi a unui bungalov confortabil. In plus, ea bănuia că expresia sardonică a pupilelor lui albastre ascundea cu greu îndoiala că noua-venită ar fi cumva la înălţimea sarcinii care-i fusese încredinţată.

Se întreba dacă nu cumva el încercase s-o descurajeze să meargă până la capăt cu investigaţiile ei...

O luminiţă războinică se aprinse în ochii verzi. Aha, dl. Deane Bradburn nu agrea inspectorii cu fustă? Ei bine, el va simţi pe propria-i piele că feminitatea Jessicăi nu-i va scădea cu nimic eficienţa.

Capitolul 3

„Inzu" nu era ultimul strigăt în materie de confort modern, dar avea totuşi un anumit farmec. Un cocotier imens plantat lângă uşa de la intrare răspândea o umbră binefăcătoare. Ceva mai departe, o tufă cu flori strălucitoare aducea o notă de veselie. Pe drept cuvânt, în prima seară, Jessica a fost bucuroasă să constate că ferestrele erau etanşe şi că uşa se închidea cu cheia.

Tânăra descoperea treptat particularităţile acestei ţărişoare aflate la mare altitudine. O dată departe de poluarea din oraş, respirai un aer de o puritate surprinzătoare. Şi priveliştile erau deseori măreţe.

Deşi climatul ecuatorial era temperat de altitudine, Jessica trebui să-şi revizuiască felul de a se îmbrăca. Spre exemplu, nu mai era vorba să-şi pună ciorapi şi să suporte altceva decât sandale.

Din fericire, ea adusese în bagajele sale un anumit număr de rochii de vară.

In definitiv, Kigali nu era decât un orăşel ceva mai mare. Majoritatea Rwandezilor erau ţărani cărora le plăcea mai mult să locuiască pe dealuri, în colibele lor în formă de stup, şi să-şi cultive micul lor petic de pământ.

Chiar şi în suburbii se găseau asemenea locuinţe primitive înconjurate de mici grădini unde plantau fasole, porumb, iar din banane indigenii preparau bere.

Asta însemna că piaţa locală nu putea oferi o mai mare diversitate de produse. Unei femei de origine europeană îi venea greu să alcătuiască un menu pe bază de manioc, cartof dulce şi sorg. Carnea era de negăsit.

In afară de asta, majoritatea vânzărilor trebuia să se facă prin limbajul semnelor. Dacă rwandezii instruiţi vorbeau franceza, în schimb nivelul general era foarte scăzut şi majoritatea indigenilor nu ştiau decât kin- yarwanda. Iar Jessica nu învăţase încă decât o duzină de cuvinte din limba asta.

Spre marea ei uşurare, descoperi că patru cincimi din populaţia locală era alcătuită din negri hutu, de stătură potrivită, care în marea lor majoritate erau cultivatori. Ei nu se dădeau înapoi de la muncile grele dispreţuite de orgolioşii şi leneşii tutsi. Nu arareori întâlneşti în împrejurimile capitalei tineri tutsi aflaţi în triciclurile lor împinse de bărbaţi hutu. E adevărat că din cauza capetelor lor mici, a mâinilor firave şi a membrelor lungi şi slabe, aceşti uriaşi dădeau impresia unei fragilităţi deosebite.

In bucătăria din *inzu-ul* său, Jessica petrecu momente lungi cercetând la ce ar putea folosi ustensilele ciudate atârnate de perete, şi încercând zadarnic să aprindă focul în cuptorul cel vechi. Ar fi dorit să ceară sfatul vecinilor săi, dar aceştia erau bărbaţi necăsătoriţi. Elementul feminin al cartierului era reprezentat de femei de menaj. Imbrăcate în rochii de stambă înflorate, ele sporovăiau şi râdeau adesea în voie în timp ce scuturau în pragul pavilioanelor carpetele şi cârpele de praf.

Din fericire, una din ele, care răspundea la prenumele de Augustine, rupea un pic de franceză. Ea o învăţă pe Jessica cum să aprindă focul în vatră, şi-i arătă unde se găsea rezerva de apă. In timp ce ochii ei zglobii se roteau pe chipu-i negru ca smoala, ea explica arătând cu degetul spre casa lui Deane, că „umukungu", o sfătuise să-şi ofere serviciile „domnişoarei". Jessica înţelese repede că „umukungu" era un fel de şef venerat. Evident, rwandezii aveau stimă pentru Deane Bradburn...

Seara, de la fereastra modestului ei „living", tânăra îşi dădea seama că locuinţa directorului

părea a fi un punct de atracţie. Din observatorul ei privilegiat, îi venea greu să nu bage de seamă faptele şi gesturile vecinului. Maşinile plecau şi veneau în faţa bun- galovului luminat şi râsetele răsunau până târziu în noapte.

***

Jessica petrecea mai multe ore pe zi în biroul Intermonde. Se puse foarte repede la curent cu toate problemele de rezolvat. Spre marea ei nemulţumire, descoperi la iuţeală că se găsea într-un impas.

într-adevăr căile de comunicaţie interne din Rwanda erau practic inexistente. Nu exista cale ferată şi majoritatea drumurilor, precum acela care ducea la aeroport, erau pline de hârtoape. în plus, serviciul poştal se afla abia la începuturile sale. Locuitorii din Kigali erau relativ favorizaţi. Corespondenţa lor era distribuită oarecum regulat. Dar în restul ţării puteau să treacă saptămâni, ba chiar luni de zile, până ce un copil să poată primi o scrisoare de la binefăcătorul lui.

Tânăra inspectoare se străduia să încurajeze înmulţirea vizitelor Intermondului la şcolile împrăştiate cam peste tot. Trebuia să umple maşinile de teren Land Rover cu material didactic, rechizite, uniforme, la care se adăugau uneori alimente sau mingi de fotbal, fără a mai pune la socoteală cataloagele învăţătorilor, şi bineînţeles, corespondenţa.

Până acum şcolile erau inspectate cel puţin o dată pe trimestru. Datorită scrisorilor venite de la sponsorii lor, copiii începeau să aibă cât de cât o idee despre scopurile urmărite de Intermond în ţara lor.

Din păcate, cadourile acestor sponsori ajungeau rar la destinaţie, pentru unicul motiv că taxele asupra articolelor de import erau exagerat de mari. în general era mai înţelept să fie refuzate.

Jessica fiind responsabilă cu fondurile de organizare, se înhăma cu conştiinciozitate la această sarcină.

Ea pipăia coletul înfăşurat în hârtie maro, încercând să-i ghicească conţinutul: urs din pluş, păpuşă, maşinuţă. Era o adevărată dezamăgire pentru ea să renunţe la aceste jucării ale căror taxe depăşeau deseori de trei ori valoarea mărfii.

Dar, în toate deciziile multiple pe care era nevoită să le ia, se străduia să acţioneze cât mai bine pentru interesele societăţii. Era plină de bunăvoinţă şi încerca să reorganizeze, cât putea de bine, sarcinile administrative. Avea uneori sentimentul descurajator că se străduieşte zadarnic. îmbunătăţirile obţinute nu vor avea o continuitate. Imediat după plecarea ei, haosul va reveni...

Când îl întâlni, o dată sau de două ori, pe Jack Scabie pe verandă, îl ignoră. Lucrul acesta nu-l împiedică nicidecum pe inginer să se ţină după ea până la birou şi s-o sâcâie cu rugăminţi pentru ca ea să accepte să cineze cu el la restaurant. Răspunsurile evazive ale Jessicăi l-ar fi descurajat chiar şi pe cel mai insistent bărbat.

Din fericire, din cauza privirii entuziaste a celor patru traducători, îi venea greu lui Jack Scabie să-i facă avansuri mai consistente tinerei.

Iar pe Deane Bradburn îl întâlnea rareori. El trecea pe la birou o dată pe zi pentru a putea verifica corespondenţa, şi pleca aproape imediat. Jessica nu avea nici o idee despre felul în care îşi petrecea el timpul, dar era hotărâtă să afle. Nu se punea problema să culeagă informaţii de la salariaţi care-l considerau pe director drept un sfânt. într-o zi, în cursul unei discuţii făcu din întâmplare o descoperire uimitoare.

Către ora cinci după-amiază, Jules dispărea ca de obicei pentru a se duce să caute băuturi răcoritoare în piaţă. Se întorcea cu cafea pentru Jessica şi cu sucuri de fructe pentru compatrioţii săi. Intr-una din zile, pe când tânărul rwandez era pe picior de plecare, Gemma exclamă:

- Bietul Jules bate drumul în fiecare zi până acolo! Când eram în oraş, exista un bistrou în clădirea de alături.

- Vrei să spui că birourile Intermonde se aflau altădată în centru? întrebă Jessica fără a arăta că-i pasă de asta.

- Da, în strada Mulaga, confirmă Gemma. Peste drum de Ministerul Agriculturii.

- Cum se face că a trebuit să vă mutaţi? insistă tânăra.

- După spusele patronului, imobilul trebuia să fie dărâmat pentru a fi înlocuit cu o cladire ultramodernă. Noroc că a găsit foarte repede

localul acesta. El însuşi s-a ocupat de mutare, ajutat de şofer. Şi acum îl mai întâlnesc pe Ndayi în oraş împingând un cărucior încărcat peste măsură! adăugă Danielle râzând din toată inima. Pentru el, era mai puţin convenabil decât atunci când se află la volanul break-ului!

- Curios, murmură Jessica pe un ton detaşat. Alaltăieri am fost în strada Maluga. N-am văzut nici o urmă de demolare recentă.

- O, ştiţi, aici nimic nu se face cât ai bate din palme, zâmbi Gemma înainte să-şi ia geanta.

Cele trei tinere rwandeze erau destul de evoluate. Imbrăcate în stil european, purtau prenume franceze şi ştiau să utilizeze aparatura de birotică cea mai sofisticată. Dar ţi le închipuiai cu uşurinţă revenind în satul lor după orele de serviciu, sfărâmând porumbul în piua familiei, pregătind vânatul ce urma să fie fript la frigare, sau făcându-şi un machiaj de sărbătoare înainte de a lua parte la dansurile rituale ale triburilor tutsi.

In timp ce Gemma îşi dădea cu roşu de buze, Jessica constată cu un ton neglijent:

- Nu e păcat ca birourile să rămână neocupate atât de mult timp?

- O, patronul s-a descurcat pentru a le subînchiria între timp unuia din prietenii săi, director la o societate importantă de maşini agricole, explică Marie. Mutarea s-a produs imediat.

Jessica rumegă ştirea în tăcere. Era foarte interesant... şi foarte dubios.

După ce şi-a închis geanta, Gemma îşi scutură capul cu dezinvoltură.

- Desigur, micul bistrou din apropiere era preţios, dar nouă ne place mai mult aici. Nu suntem deranjaţi de zgomotul circulaţiei şi suntem aproape de casă.

Colegele ei o aprobară printr-un surâs. Când Jules reveni cu băuturile, subiectul discuţiei fu schimbat.

Seara, Jessica se destindea în modesta ei „inzu". Se obişnuise rapid cu zgomotele nocturne ce se auzeau din pădurea aflată în imediata apropiere. Descoperise că se putea afară instala fără alt risc decât acela de a fi înţepată de ţânţari.

Zi de zi, mica ei locuinţă devenea mai primitoare. Augustine îi împrumutase o maşină de cusut veche. Jessica dibui într-un „saka" un cupon de material înflorat cu tonuri pastelate, al cărui aspect delicat contrasta oarecum cu interiorul primitiv al *inzu-lui.* Dar fără a ţine seama de acest amănunt, ea se apucă de croit şi cusut cu tragere de inimă. La scurt timp, împodobi ferestrele cu perdele cu volane, camuflă canapeaua şi fotoliile cu huse şi pernițe. Din materialul rămas, confecţionă abajururi pentru lămpi.

Acum, mica ei locuinţă reflecta feminitatea tenace a ocupantei, ceea ce îi dădea cea mai profundă satisfacţie.

îi plăcea să se instaleze afară într-un şezlong din ramuri de palmier, acoperit cu perniţe, cu un pahar de suc de fructe la îndemână aşezat pe o măsuţă. Trebuia să aştepte ca liniştea să revină în împrejurimi pentru a se putea bucura de pacea nocturnă.

Dintre vecinii săi, unii coordonau construcţia drumului asfaltat care ducea spre dealuri, alţii conduceau întreprinderi comerciale. Cu toţii erau celibatari şi se trezeau că nu aveau cu ce să-şi omoare timpul după ce veneau de la lucru. Jessica îi întâlnise pe mulţi dintre ei în prezenţa lui Jack Scabie, dar nu avea nici un chef să intre în relaţie cu ei.

Mulţi se duceau seara în oraş să se distreze. Ori se adunau la unul sau la altul ca să bea şi să joace cărţi. Din pricina alcoolului, aceste întruniri degenerau foarte adesea în dispute presărate cu cântece deşucheate. în general, Jessica citea sau scria până ce forfota se stingea.

Intr-o seară, calmul se aşternu peste acele locuri mai devreme decât de obicei. De data asta, nu erau maşini parcate în faţa casei directorului.Totuşi privind mai atent, puteai distinge pe verandă capătul incandescent al unei ţigări.

Celelalte pavilioane erau în întuneric. Profitând de acest calm neaşteptat, Jessica îşi trase şezlongul în faţa casei, pe o rogojină din fibre de bananier cumpărată din piaţă.

Era extrem de plăcut să se destindă şi să viseze sub nimbul becurilor, ascultând zumzetul insectelor şi duruitul tam-tamurilor. Deasupra ei,

cerul catifelat era plin de stele. Palmierii irizaţi de clarul de lună ieşeau în relief pe coamele rotunjite ale dealurilor.

Cufundată în contemplarea acestui peisaj care părea să ascundă în el toate misterele Africii, Jessica nu băgase de seamă silueta ieşită pe furiş din unul dintre pavilioane. Trosnetul unei crengi o alarmă. Nu mai era singură. Se crispă, cu inima bătând, cu urechea la pândă. Aproape că se simţi uşurată văzându-l pe Jack Scabie ivindu-se din umbră. Dar foarte repede, nelinştea puse stăpânire pe ea, căci inginerul se afla sub influenţa băuturii.

- Bună seara, îngăimă el. Ai ieşit la aer?

- Da, dar tocmai mă pregăteam să mă retrag, răspunse ea cu un zâmbet ironic.

Incapabil să sesizeze aluzia, Jack se trânti cu toată greutatea pe taburetul pe care de obicei îşi aşeza picioarele Jessica.

- Eşti adorabilă în noaptea asta, Jess, o încredinţă el cât se poate de serios. Nu ştii ce înseamnă pentru mine ca după o zi grea de lucru să întâlnesc o femeie atât de delicată în deşertul acesta.

Jessica nu-şi dădu nici măcar osteneala să-i spună că, dacă îmbrăcase fusta de culoarea smaraldului şi bluza garnisită cu dantelă, o făcuse doar pentru plăcerea ei.

- Nu-mi oferi nimic de băut? întrebă Jack Scabie, indignat de tăcerea ei.

- Ba da... Doreşti o citronadă?

El făcu o grimasă elocventă.

- Mai bine hai să mergem acasă la mine, îi sugeră el luând-o de mână pentru a o determina să se ridice. Am să-ţi dau să bei ceva mai tare, ca să te fac să mă priveşti cu alţi ochi...

- înţeleg, murmură sec Jessica furioasă.

Ca să câştige timp, preferă să nu opună rezistenţă.

- Bine, Jack, să mergem la tine. Dar numai pentru un păhărel. Mâine trebuie să mă scol devreme.

Nu avea nici cea mai mică intenţie să pună piciorul în locuinţa lui. Dar cum să scape din strânsoarea acestui individ dezagreabil?

O dată ajuns în faţa uşii, el o deschise cu o lovitură de picior. în clipa aceea, dându-şi seama de ocazia ce i se oferea, Jessica declară calm:

- Nu putem intra amândoi deodată, Jack. Ia-o tu înainte.

El îi dădu drumul pentru a trece pragul cu un pas nesigur. Iute ca fulgerul, ea îl împinse înăuntru şi trânti uşa înainte să-şi ia picioarele la spinare. îl auzi răcnind, apoi deschizând uşa cu zgomot şi luându-se după ea. Neîndrăznind să se îndrepte spre locuinţa ei, mult prea izolată, preferă să se refugieze pe veranda lui Deane Bradburn.

Panica îi dădea aripi. Urcă în goană treptele verandei şi, în timp ce urmăritorul ei se pierdea în întuneric, ea îşi îşi aranjă cât de cât ţinuta.

- Ia te uită, ia te uită... făcu o voce tărăgănată venind din întuneric.

Ea tresări violent.

- Deci fermecătoarea noastră inspectoare de la Intermonde a găsit în sfârşit de cuviinţă să-mi accepte invitaţia de a bea un pahar cu mine?

Tonul lui Deane are de-a dreptul sarcastic. Se îndoia că apariţia neaşteptată a vecinei lui ar fi motivată doar de dorinţa acesteia de a-l vizită. Gâfâind să-şi dea sufletul, Jessica se strădui să răspundă cu calm.

- Mi-a fost greu să prind un moment în care să fii liber. Casa asta primeşte mai mulţi musafiri decât un bar de noapte la modă!

- Vrei să intri? sugeră el fără a da importanţă observaţiei ei acide.

Ea îl urmă fără să protesteze. După acel episod neplăcut, misterioasa noapte africană îşi pierduse deocamdată orice atracţie în ochii ei.

Pieile de animale împrăştiate pe podeaua lustruită, fotoliile trainice, mesele cizelate şi minunatele obiecte africane care decorau pereţii, făceau din vastul living o încăpere ultraconfortabilă. Nu că ar fi fost luxoasă, dar părea un palat faţă de coliba ei...

- Ce vrei să bei? se interesă Deane cu un zâmbet în colţul gurii pe când deschidea un bar bine aprovizionat.

- Un gin tonic, te rog.

El îi întinse paharul. Dar ea era încă prea tulburată ca să se aşeze. In plus, nu venise la el

decât pentru a scăpa de avansurile amoroase ale lui Jack Scabie. Oare va putea pleca fără a-şi pierde demnitatea?

Stând în picioare lângă ea, Deane degusta în linişte whisky-ul din paharul său. Părea să aştepte ca Jessica să alimenteze conversaţia şi se mulţumea s-o privească atent. Din nou, tânăra îşi simţi inima zvâcnindu-i în piept ca după fuga ei disperată, dar dintr-un motiv inexplicabil...

- Nu înţeleg de ce căile de comunicaţie din Rwanda sunt atât de rudimentare, începu ea după ce îşi muncise mintea pentru a spune ceva. Nu este totuşi o ţară mare. Nu s-a gândit nimeni să construiască o cale ferată aici?

- Problema e în discuţie, răspunse Deane fără a-şi lua ochii de la chipul ei gingaş şi nelinişti. Pentru asta va fi nevoie de ajutorul financiar al Băncii Mondiale. Dar cine ştie când, şi dacă îl vor obţine rwandezii!

- Puţinele drumuri se află într-o stare de-a dreptul jalnică! Gândeşte-te la cele două camionete ale noastre care zac în junglă.

- Ştiu. In plus, dacă în anotimpul secetos se mai pot efectua deplasări, ele devin imposibile o dată cu începerea ploilor.

- Crezi că se poate mări frecvenţa inspecţiilor, în ciuda acestor greutăţi? se interesă Jessica.

El ridică din umeri.

- Cum vrei să faci proiecte pe termen lung când multe din vehiculele noastre riscă să se defecteze? Iar călătoriile cu maşinile de teren sunt prea lente. Nu se pot depăşi cincizeci de kilometri la oră.

Jessica era încredinţată că el se complăcea în a-i descrie situaţia în termeni foarte pesimişti.

Ea ar fi vrut să găsească alte exemple de delăsare, dar nu-i venea nimic în minte. La rândul său, Deane nu făcea nici un efort în relansarea conversaţiei. Pe când contempla părul frumos şi roşcat al interlocutoarei sale el îi atinse cu degetul braţul gol.

- Eşti la fel ca Jack Scabie, protestă ea cu dezgust.

- Sunt bărbat. Când o fată drăguţă, gingaşă asemeni unei dimineţi de primăvară, vine în vizită la mine, mă comport ca atare, ce vrei...

- Oare să nu mai existe bărbaţi manieraţi în Rwanda? îl ironiză ea.

- Ne aflăm în Africa, Jess. Pe aici sentimentele cavalereşti nu sunt prea răspândite.

- încerci cumva să mă convingi de imprudenţa de a mă plimba îmbrăcată în femeie şi nedeghizată în soldăţel? întrebă ea, caustică. Bărbaţii de aici trebuie să-şi bage bine în cap că nu te atingi de ceea ce nu-ţi aparţine, ca şi în ţările civilizate.

- Eşti întruchiparea unor principii excelente, Jess. Numai că... aici, clima are tendinţa de a-i face să uite...

- Am o misiune de executat, declară tânăra cu crispare. Şi n-am de gând să-mi adaptez firea la moravurile din această ţară. Dacă nu poţi suporta să vezi o femeie îmbrăcată decent, uită-te în altă parte!

- Ăsta e punctul tău de vedere, o ironiză Deane, dar nu neapărat şi al celorlalţi, am să ţi-o demonstrez imediat.

Cu un aer hotărât, puse paharul alături de al ei pe o măsuţă joasă şi, luând-o în braţe, o sărută pe gură.

Ea era departe de a se aştepta la acest asalt. Dar nu era neplăcut să fie presată de acel impunător corp viril, nici să simtă acele buze experte plimbân- du-se pe gura ei. Incercă chiar o anumită plăcere. Astfel trecură clipe lungi înainte ca ea să se desprindă de el pentru a-i da o palmă pe care o merita din plin.

El rămse nemişcat.

- Asta e, Jess. Fă exerciţii de autoapărare, îi spuse el continuând să zâmbească. Poate îţi vor fi de folos mai târziu.

- Vei fi poate surprins să afli că nici unul din vecinii mei nu şi-a permis până acum să...

- Nici unul? o întrerupse el cu scepticism.

- Probabil mă consideri incapabilă să-l ţin la distanţă pe Jack Scabie! protestă ea scuturându-şi părul strălucitor. Imi va face plăcere să-i pun la punct pe toţi cei care nu se vor supune regulilor jocului, fii convins de asta!

- Mă tem că Scabie şi tovarăşii lui n-au înţeles situaţia. Din moment ce văd o fată drăguţă, bine îmbrăcată şi plăcut parfumată, ei deduc din asta că persoana nu are de gând să rămână singură.

- Va să zică aşa, mormăi cu înverşunare Jessica, dacă o femeie nu este deghizată în soldat, este o incitare la dezmăţ! Din fericire, nu este asta părerea generală. Prietenul dumitale Scabie se crede irezistibil, însă ceilalţi vecini ai mei nu par să aibă maniere deplasate.

Deane ridică din umeri.

- Scabie este cel mai voinic din bandă, şi cel mai iute la mânie...

Brusc descumpănită, îi susţinu privirea albastră lipsită de indulgenţă.

- Aş prefera să te pun în temă, Jess, isprăvi el cu bunăvoinţă.

- Apropo, spuse ea, schimbând vorba, aş vrea să discutăm despre noul local al Intermondului. Consider această opţiune ca fiind deplorabilă.

Deane rămase nemişcat.

- Dacă ai întrebări să-mi pui, nu te sfii, spuse el fără a manifesta nici cea mai mică urmă de jenă.

- Am aflat că ai părăsit birourile din strada Mulaga din cauza unui proiect de demolare...

- întocmai.

- După câte ştiu eu, lucrările n-au început iar localurile au fost subînchiriate unuia dintre prietenii dumitale, de la o societate specializată în maşini agricole...

- întocmai, repetă Deane, mereu la fel de indiferent.

Jessica era conştientă că face o gafă. Totuşi se încăpăţână.

- Bănuiesc că povestea asta cu demolarea a fost o minciună sfruntată.

- Se poate, recunoscu interlocutorul ei cu deplină stăpânire de sine.

- Cartierul antrepozitelor mi se pare o alegere cât se poate de proastă! izbucni Jessica.

- De unde ştii asta? N-ai dat niciodată pe-acolo.

Privirea ironică a lui Deane se înăspri.

- Nu trebuie să corespund neapărat imaginii pe care ţi-ai făcut-o despre nobilul şi cutezătorul director local! Suntem în Africa, Jess, şi nu într-un birou confortabil din Oxford Circus. Pe hârtie totul pare uşor. însă directivele de la centru sunt deseori imposibil de aplicat.

Jessica deschise gura pentru a protesta, dar el nu-i lăsă timp s-o facă.

- Aici nu este de ajuns să apeşi pe un buton, reluă el pe un ton neîndurător. Desigur ai luat cunoştinţă despre dificultăţile condiţiilor de viaţă. Nu există gări. Nu sunt trenuri la fiecare jumătate de oră, în toate direcţiile. Poţi înfige pe o hartă steguleţe pentru a indica locul probabil unde se găsesc camioanele noastre. Dar acestea riscă foarte mult să rugineasc㠄 pe loc, din cauza umflării neaşteptate a fluviilor, a prăbuşirii neprevăzute a unui pod, sau din cauza refuzului categoric al unui şef de stat de a colabora cu Intermond pentru construirea unei şcoli noi. începi să pricepi de ce triburile Hutu şi Tutsi nu sunt neapărat candidaţii ideali pentru cultura pe care încercăm să le-o oferim? Teoriile frumoase ale centrului trebuie să fie confruntate mai întâi cu realităţile locale.

- Vezi totul în negru! protestă fata.

- Sunt realist, asta-i tot. îţi amintesc încă o dată, suntem în Rwanda. N-am de gând să te păcălesc. Bărbaţii care se află aici pe teren şi-au pierdut manierele civilizate...

în timp ce vorbea, o cuprinse de talie.

- Eşti un individ demn de dispreţ, îi aruncă ea în faţă.

- Lucrul acesta figurează probabil în fişa mea personală, murmură el strivindu-şi din nou gura de a ei.

Jessica avea impresia că trăieşte un vis ciudat. îmbrăţişarea aceasta îi părea ciudat de reconfortantă, şi ea cedă fără să se zbată.

- Mă port ca un bădăran, ştiu asta, spuse el o clipă mai târziu, fără nici o remuşcare. Dar demonstraţia asta face parte din ucenicia ta privind condiţiile de trai din Rwanda.

- De când am sosit aici, n-ai încetat să-mi atragi atenţia că viaţa de aici este încă foarte primitivă, spuse ea pe un ton agresiv, dar asta nu te împiedică nicidecum pe dumneata să te instalezi comod în locuinţa dumitale luxoasă...

El nu răspunse imediat şi Jessica se temu că depăşise limita.

- Să punem lucrurile la punct, dacă doreşti, reluă el cu calmul său constant. Aici, eu sunt cel care comandă. Execut misiunile încredinţate de Intermond şi mă conformez, în măsura posibilului,

directivelor organizaţiei. In cazul în care ai uitat cumva, îmi permit să-ţi reamintesc:

Intermonde Assistance consideră că ajutoarele anonime acordate de către state sunt lipsite în general de căldură umană. Ajutorul acordat celor mai nevoiaşi nu trebuie să fie numai financiar Doar omul prin acţiunea lui caritabilă, poate să facă efectiv ceva pentru aproapele aflat la nevoie. în timp ce guvernele se încurcă în birocraţie, Intermonde Assistance înlesneşte acţiunea directă pentru cei năpăstuiţi de soartă. Ea îşi face o datorie de onoare informând pe cei privilegiaţi despre condiţiile lamentabile de trai ale unei mari părţi din populaţie. Reţeaua ei unică de bărbaţi şi femei binevoitori care acordă ocrotire copiilor din Lumea a Treia face posibil accesul acestora la un învăţământ general şi agricol care le va permite să iasă în sfârşit din Evul Mediu. Fără individul care oferă pâine celui înfometat, orice formă de asistenţă este lipsită de căldură sufletească.

Acest scurt discurs o impresionă din plin pe Jessica. Propriile ei idei despre rolul Intermonde nu erau atât de clar definite. Dar în loc să recunoască asta, ea replică:

- Nu-i nevoie să-mi reaminteşti toate astea. Am legături foarte strânse cu cineva care sponsorizează un copil rwandez.

Cum Deane se încrunta, ea explică, oarecum provocatoare:

- Irving Fenway este un om de afaceri, fericit să se consacre unor sarcini nobile. De exemplu, a contribuit la finanţarea de proiecte în India şi Orientul Mijlociu.

- Este prietenul dumitale?

- Suntem ca şi logodiţi, răspunse ea gândindu-se dintr-o dată că Irving n-o sărutase nicicând cu o asemenea pasiune.

- Trebuie că-ţi lipseşte, sugeră Deane cu un aer ironic... numai să nu-i fie compensată absenţa cu descoperiri care să-ţi sucească minţile.

- Eşti dezgustător! îl săgetă ea cu arţag înainte de a părăsi bungaloul, pradă unei furii incontrolabile. Ah, ştiuse ea încă de la început că nu trebuie să aibă încredere în tipul ăsta oribil care nu încetase s-o denigreze în proprii ei ochi.

Insă ea avea o misiune foarte precisă. Şi n-o s-o împiedice unul ca Deane Bradburn, cu demonstraţiile lui de prost-gust, să o ducă la bun sfârşit.

Capitolul 4

Câteva zile mai târziu, când se sculă, Jessica zări un Land Rover parcat în faţa casei directorului. Abia avu timp să-şi pună un halat când un blond uriaş bătu la uşa ei.

- Sunt Scot Duncan, explică vizitatorul văzând expresia de surprindere de pe faţa tinerei. Ştii, sunt geniul agricol al bandei... Voiam să-ţi dau bună ziua în treacăt. Ai schimbat complet coliba asta, adăugă el rotindu-şi privirea în încăpere.

Din prag, Jessica se uita la el cu o anume neîncredere.

- Do... doreşti o cafea? propuse ea totuşi.
- Pregătită de dumneata? Da, desigur!

Cu un zâmbet forţat, Jessica pregăti o tavă pe când noul venit se uita împrejur. Părea că se simte ca la el acasă.

Tânăra se aşeză cât mai departe cu putinţă de musafir.

- Ai sosit ieri noapte, presupun?
- Nu, azi-noapte, la două. Am o cameră în oraş, dar şeful m-a oprit la el după ce am venit să-i prezint darea de seamă.
- Ţi-a vorbit despre mine?
- N-a fost nevoie. M-am edificat când am zărit perdelele cu volănaşe de la ferestre.

Văzând că se îndreaptă spre ea, Jessica făcu un pas înapoi, strângând la piept marginile halatului.

- Nici nu ştii ce înseamnă pentru mine să vin din junglă şi să găsesc o locuinţă curată ca un pahar. Numai o femeie poate face o astfel de minune!

„Bănuiam că vom ajunge aici", îşi spuse Jessica dorindu-şi să dispară ca prin farmec. „Ce idee pe mine să-i deschid!"

- Mai v... vrei un pic de cafea? se bâlbâi ea cu un zâmbet tremurător.
- Cu multă plăcere. E tot atât de bună ca aceea a Angelei. Şi ea s-ar îngriji de casă la fel de bine ca dumneata, şi ea ar purta ceva fin, aşa cum este cămaşa asta de noapte...

„Cămaşă de noapte"! împietrită de spaimă, Jessica întrebă cu glas nesigur:

- Cine este Angela?

- Logodnica mea. Se află la Johannesburg. Şi îmi este tare dor de ea.

Tânăra înaintă şi se apropie de tavă cu băgare de seamă. Dar Scott nu schiţă nici un gest indecent.

- Mai ţii legătura cu ea?

- Desigur. Ne scriem. Dar nimic nu-i înlocuieşte prezenţa. Ea termină studiile de asistentă socială. Indată ce îşi va lua diploma, ne vom căsători şi vom lucra amândoi în Rwanda, vom avea o căsuţă ca asta. Cu un pic de imaginaţie, observ că se poate transforma total până şi cea mai primitivă *inzu.*

Scott avea privirea fixată pe suportul de reviste din bambus pe care Jessica îl garnisise cu o ţesătură înflorată. Ea se amuza în sinea ei. Contrar afirmaţiilor lui Deane Bradburn, în Rwanda încă mai existau băieţi bine educaţi. In sfârşit liniştită, se aşeză pe canapea.

- în ce regiune eşti repartizat?

- In districtul Byumba, răspunse el după ce luase loc lângă ea. Acolo este iadul pe pământ. Intâlneşti câteva ferme rare împrăştiate pe un podiş. De jur- împrejur, e savana brăzdată de terenuri scufundate şi mlăştinoase invadate de papirus. Regimul pluviometric este mai scăzut decât în restul ţării, iar seceta domneşte acolo o mare parte din an.

- Ce fac rwandezii într-un loc atât de puţin fertil?

El ridică din umeri.

- Ca pretutindeni, se forţează să smulgă pământului hrana necesară supravieţuirii. Am putut să-i ajutăm oarecum să planteze garduri vii şi să sape gropi pentru a combate eroziunea şi a drena solul. Pentru Intermonde e dificil să conducă acţiuni spectaculoase, căci nu există sate propriu-zise, ci mai curând aşezări răspândite după resursele solului. De unde şi o anumită viaţă cu caracter nomad, ceea ce duce la realizări incerte. Cu toate astea, reuşim să-i încurajăm pe rwandezi să-şi construiască propriile lor şcoli. Iar echipa de experţi agricoli îi învaţă pe copii să semene legume folosind sămânţă selecţionată.

- Oricum, ai reuşit să te întorci cu un vehicul în stare bună, constată Jessica. E o ispravă. Dacă am înţeles eu bine, jumătate din parcul nostru de maşini este pe butuci, undeva în junglă.

- Era, rectifică Scott surâzând. Carla a reuşit să realizeze repararea acestora. Ea ştie să-i încânte pe indigeni cu o o singură privire cu ochii ei albaştri ca cerul... N-o cunoşti încă pe Carla Maitland, specialista noastră în pedagogie?

- Nu, plecase înainte de sosirea mea.

- Este o fată grozavă, reluă Scott. Se înţelege de minune cu patronul.

- Reparaţia asta mi s-a părut că a luat prea mult timp, observă Jessica pe un ton ascuţit.

- Carla nu s-a ocupat numai de asta, replică Scott cu însufleţire. Ea şi-a făcut timp să pună pe roate comitete responsabile în mai multe sate, obţinând prin insistenţă sprijinul lor la confecţionarea băncilor şi scaunelor, şi a supravegheat începerea lucrărilor pentru construirea unei şcoli.

Această miss Maitland părea să fie un zbir!

- Cum arată?

- Cine? Carla? Stai să mă gândesc... Cred că este de vârsta dumitale... E blondă iar silueta îi este impecabilă, chiar şi în cea mai dizgraţioasă ţinută.

Descrierea asta care venea din partea unui bărbat îndrăgostit era cu siguranţă subiectivă, gândi tânăra, enervată fără a şti pentru ce de întorsătura pe care o luase discuţia. De ce să-şi facă ea griji pentru buna înţelegere care domnea între Deane şi această necunoscută?

Se ridică brusc.

- Te rog să mă scuzi, Scott. Am o zi foarte încărcată.

- Şi eu. Am treabă cu noile unelte agricole şi cu sămânţa. El aşeză ceaşca goală pe tavă. Ajuns în prag, se întoarse şi întrebă cu o anumită timiditate:

- Am câteva zile de concediu până să plec la Byumba. Mi-ai permite să trec pe la dumneata într-una din seri? Mă străduiesc să mă perfecţionez în reţeţele locale, pentru când va sosi Angela.

- Simte-te ca la dumneata acasă, Scott. Mai toate ustensilele din bucătărie reprezintă încă un

mister pentru mine. Dacă m-ai lumina, ţi-aş fi recunoscătoare.

Ziua tinerei inspectoare era plină de sarcini multiple pe care se străduia să le ducă la îndeplinire. Scrisorile şi cărţile poştale destinate copiilor proveneau mai ales din Marea Britanie. Până la recrutarea personalului vorbitor de engleză, Jessica trebuia să traducă corespondenţa în franceză. Jules avea câteva noţiuni de engleză iar Marie copilărise într-o misiune engleză. Insă nivelul lor era insuficient, şi era mai rapid să traducă în franceză, apoi în rwandeză. Jessica era furioasă când se gândea la această pierdere enormă de timp. Nu se mai mira că a găsit corespondenţa nerezolvată la sosirea ei. Din fericire, funcţionarii erau plini de bunăvoinţă, iar lucrurile se îmbunătăţeau încetul cu încetul.

Jessica răspundea de legăturile cu sediul social, dar deocamdată, nu poseda încă elemente suficiente pentru redactarea rapoartelor, nici despre director, nici despre situaţia realizărilor din ţară. Ea era hotărâtă să-şi continue ancheta în privinţa manevrelor suspecte ale lui Deane Bradburn.

Spre amuzamentul acestuia din urmă, ea stabilise o hartă pe care indica locul presupus în care se afla fiecare membru al organizaţiei. Aceasta aducea mai curând cu paginile albe ale unui roman poliţist, dar Jessica se încăpăţâna totuşi să planteze steguleţele pe ea. Curând de altfel, ea porni în inspecţie prin teritoriu.

In felul acesta putea să-şi dea seama de comportamentul directorului aflat pe teren.

După-amiază, Scott trecu pe la birou pentru a-şi depune raportul despre asistenţii indigeni însărcinaţi în absenţa lui cu supravegherea grădinilor de legume ale şcolilor. Zăbovi apoi ca să discute cu Jessica despre întâlnirea lor de diseară. Lucrul acesta se nimeri cât se poate de bine. Deane Bradburn se afla acolo, ocupân- du-se chiar atunci de corespondenţă. Tânăra părea oarecum mulţumită să-i arate că avea un prieten în persoana lui Scott.

Prima lor încercare de a găti în stil local se soldă cu un semieşec. Dar Jessica aranjase masa cu gust în faţa colibei. Deasupra uşii agăţase un

felinar de vânt destinat să atragă insectele, dând în acelaşi timp o lumină difuză.

In ciuda aparenţei sale cam fruste, Scott se dovedi un om de casă remarcabil. Era impresionat de consistenţa sosului cu verdeaţă însoţind un peşte din lacul Kivu, sos pregătit în micul cuptor şi se arătă entuziasmat de prezentarea mâncărurilor şi a florilor artistic aşezate într-o cupă în mijlocul mesei.

Jessica era foarte mulţumită de ea. Fără să vrea, privirea i se îndrepta când şi când spre bungaloul lui Deane. Ea şi-ar fi dorit tare mult ca acesta să poată constata că unul din subordonaţii lui ştia să aprecieze o mâncare bine pregătită şi o masă aranjată frumos. După cină, Scott scoase cele două fotolii şi destupă sticla cu vin de calitate pe care o adusese.

Jessica era uimită de pasiunea pe care o manifesta faţă de munca lui. Capacităţile sale i-ar fi permis să găsească un post bănos. Şi totuşi, el alesese să stea în umbră, ocupându-se numai cu asistenţa micuţilor africani şi învăţându-i de bine-de rău cum să producă alimentele care le permiteau să-şi ducă zilele.

- Aş dori să poţi vizita şcoala de la Natruka, declară el cu mândrie. Am creat acolo o grădină de legume remarcabilă, cu ramblee de antieroziune, cu canale de irigaţie, paravane de protecţie împotriva soarelui, gropi pentru mraniţă. Acoperim semănăturile cu ierburi uscate pentru menţinerea umidităţii solului şi protejarea împotriva ploilor puternice. Rezultatele sunt foarte încurajatoare. La cererea unui profesor universitar american, Joel, asistentul meu, experimentează şaisprezece varietăţi noi de grâu şi trei de soia.

- Reuşeşti să ţii treaz interesul copiilor?

- Nu întotdeauna, răspunse Scott. întâmpinăm mari greutăţi la umplerea gropilor cu compost. Tinerii de pretutindeni sunt la fel, ştii! Le place joaca!

Ei începură să râdă. Pe când trăgea cu urechea la musafirul ei, Jessica nu se putea abţine să supravegheze cu coada ochiului bungaloul lui Deane şi vocile care veneau dinspre verandă.

- Credeam că directorul se implică mai activ în realizările din sate, reluă ea.

- Cu siguranţă că nu l-ai văzut încă la treabă, protestă Scott. începând de la malurile lacului Kivu şi până la savanele din Est, este cunoscut ca un *shebuga* adică „stăpân".

- Titlul ăsta l-a căpătat stând tolănit pe verandă? se interesă cu ironie tânăra.

- Deane are stilul său propriu de lucru. Chiar şi în timpul lungilor sale şederi la Kigali, rămâne la curent cu toate. Fără metodele lui de conducere, nu s-ar fi realizat mare lucru în ţara asta. Ştii că este responsabilul unui program important de cercetare a dezvoltării urbane a ţărilor africane? El a fost şi consilierul guvernului rwandez pe probleme socio-economice.

- Da, am auzit ceva în legătură cu asta, răspunse Jessica fără entuziasm.

Ea nu ignora nici una din realizările spectaculoase ale lui Deane Bradburn în ţările din Lumea a Treia, dar îi venea greu să înţeleagă devotamentul şi respectul pe care acesta îl stârnea în jurul lui. Carisma lui personală
o lăsa rece. Pentru ea, era un tip dezagreabil care se străduia să-i descrie Rwanda în culorile cele mai sumbre şi nu se jena s-o sărute fără ruşine ori de câte ori se ivea această ocazie. Ea încerca să uite acest incident... Se afla aici pentru a apăra interesele Intermondului în Rwanda, şi cu siguranţă, Deane Bradburn făcea un joc dublu nelinişţitor.

Scott veni să cineze aproape în fiecare seară. El era însetat de a învăţa să folosească resursele sărace ale ţinutului înainte de sosirea Angelei, prevăzută peste câteva săptămâni. In unele zile, Jessica şi-ar fi dorit tare mult un pic de singurătate, însă prezenţa lui Scott era o binecuvântare, căci ea îl împiedica pe Jack Scabie s-o deranjeze.

Jessica era absolut nepăsătoare la farmecul şi la veselia inginerului care venea frecvent să li se alăture la masa lor din faţa colibei. Scott s-ar fi lipsit bucuros de compania lui, dar asculta cu bunăvoinţă glumele nesărate ale lui Jack, şi nu ezita să-i ofere din când în când un pahar cu vin.

Preadesea, Jessica surprindea privirea lascivă a lui Jack pironită asupra ei, ca să nu ontinue să se

teamă de el ca de ciumă. Cum ar putea uita ea scena neplăcută din săptămâna precedentă? Intr-o seară nu se putu împiedica să nu facă aluzie la aceasta faţă de Scott, care se pregătea să strângă masa.

- Scabie? Oh, are nişte maniere destul de grosolane, recunosc asta. Cu coeficientul intelectual pe care-l posedă, nimeni n-a înţeles niciodată cum a putut obţine o diplomă de inginer. Dar este inofensiv.

„Ca un şarpe boa constrictor", adăugă Jessica în gând, amintindu-şi de îmbrăţişarea necruţătoare a inginerului.

Din fericire, Scabie se plictisi repede de prezenţa stânjenitoare a expertului agricol, şi se dădu la fund. Serile redeveniră mai calme.

Intr-o seară, un vizitator neaşteptat bătu la uşa colibei chiar în clipa când Scott destupa o sticlă cu vin. Era Deane Bradburn.

- Bună seara, Deane, hai, intră odată, zise Scott ca şi cum era la el acasă. Tocmai celebrăm apropiata sosire a Angelei. Ceva mai mult de cinci săptămâni.

- E drăguţ aici la voi, declară Deane cu obişnuitul lui surâs ironic.

- Ia loc, reluă Scott. Jess, mai ai un pahar pentru patron?

Când tânăra reveni din bucătărie, cei doi bărbaţi erau prinşi într-o discuţie destul de surprinzătoare.

- Ce se întâmplă când un vulpoi disperat ţâşneşte dintr-un tufiş? întreba Deane. Il arunci de viu în ceaun, să vezi ce se întâmplă?

- Activităţile noastre culinare n-au ajuns încă până acolo, răspunse Scott râzând din toată inima. De altfel, această *inzu* este foarte rafinată, să ştii.

- Mie-mi spui? exclamă cu ironie Deane. Nu mai are nimic în comun cu coliba de odinioară!

- E cea mai arătoasă dintre suratele ei pline de purici de pe colină, declară Scott. Apreciez nespus de mult rafinamentul lui Jess. Oare nu e firesc ca o femeie să aranjeze interiorul în care locuieşte, atunci când are această posibilitate? E un mod de a nu pierde orice legătură cu civilizaţia.

După ce a discutat câteva momente despre viitoarea deplasare a lui Scott, Deane se adresă dintr-o dată Jessicăi:

- Am o invitaţie pentru tine. *Mwami* a aflat că ai sosit. Cum eşti un membru foarte important al organizaţiei, el doreşte să te conduc mâine seară la reşedinţa lui.

Scott fluieră admirativ.

- *Mwami,* şi nimeni altul! Ei bine, Jess, ce onoare! E fostul rege tutsi. De când cu independenţa, a pierdut mult din autoritatea sa, dar prestigiul îi este intact şi se pare ca palatul lui este o splendoare.

- Trebuie să mă îmbrac elegant?

- Desigur, răspunse Scott. Vei avea dreptul să iei parte la marea petrecere: banchet interminabil, dansuri tribale în curtea palatului. Am auzit că solistul este un uriaş de doi metri douăzeci...

- Mă bucur nespus, murmură Jessica cu un zâmbet palid.

La drept vorbind, nu întâlnirea cu *Mwami*o neliniştea, ci ideea de a se duce singură cu Deane la acea petrecere.

In faţa lipsei ei evidente de entuziasm, Scott reluă:

- Dacă-ţi este teamă că te pierzi printre marii şefi tutsi, m-aş învoi poate să te însoţesc pentru a-ţi susţine moralul. Intotdeauna mi-am dorit să vizitez apartamentele reg...

- Mi se pare că nu mi-ai prezentat încă raportul despre pesticide, îl întrerupse cu asprime Deane.

- La el lucrez, îl asigură Scott, şi câteva ore pe care le voi petrece în compania lui Jess nu mă vor împiedica să...

- După cum ai spus tu însuţi adineauri, recepţia asta riscă să se prelungească. In afară de asta, invitaţii sunt aleşi pe sprânceană...

In ziua următoare, pe când se pregătea, Jessica se gândea că şi-ar fi dorit tare mult să poată conta pe prezenţa liniştitoare a lui Scott. Ideea de a merge la palatul regal împreună cu Deane o înspăimânta. Mâinile îi tremurau uşor. Oare pentru că o sărutase în două rânduri era atât de nervoasă? Nu cumva a vrut să-i demonstreze că pe-aici, nimeni nu pierdea timpul cu introduceri, şi s-o scârbească pe veci să locuiască şi să

muncească în Rwanda? Pentru o persoană obişnuită să-şi păstreze cumpătul în orice împrejurare, Jessica trebuia să mărturisească faptul că sărutările lui Deane o tulburaseră într-un mod ciudat...

Ea optă pentru o rochie scurtă, croită din mătase verde-smarald a cărei culoare se armoniza de minune cu părul ei strălucitor. O poşetă şi nişte sandale din piele de căprioară aurii completau ţinuta.

Tocmai când să strecoare o batistă parfumată în geantă, auzi o maşină frânând în faţa colibei.

De data asta, Deane Bradburn îi dăduse liber şoferului său. Lăsând motorul pornit, veni în întâmpinarea ei, foarte relaxat. Privirea lui îndrăzneaţă şi complimentele exagerate ar fi dezarmat şi pe cineva mai puţin nervos ca Jessica.

In tăcere, luară loc în break-ul cu nichelaje scânteietoare. Scott îi explicase Jessicăi că palatul se afla în celălalt capăt al oraşului, şi de aceea se pregăti cu fermitate să suporte călătoria.

Noaptea se lăsase peste oraş ca o mantie. Dar forfota părea încă foarte intensă. Amestecul de indieni, arabi, sudanezi, femei cu capetele rase, graţioase tinere bantu ducând pe umeri amfore de lut dădeau oarecum oraşului un aer de Turn Babel. In spatele tejghelelor, al negustorilor cu capetele acoperite cu turbane enorme şi care îşi lăudau marfa strigând cât îi ţinea gura, se zăreau uneori bovine scheletice păscând iarba rară de pe şanţuri. Deane frână brutal în faţa unei vaci cu coarne în formă de liră, care traversa strada.

- Sunt foarte venerate în Rwanda, explica el.

- Am remarcat deja. Nu-i uşor să găseşti un bifteck în „soko".

- Pentru rwandezi, vita este un semn al bogăţiei. Insă randamentul turmelor este mediocru, iar indigenii nu se îndură să taie animalele.

Privind-o cu coada ochiului, el adăugă:

- Ei nu sunt învăţaţi, ca verii lor masai, să bea sânge de animal ca să-i îndemne la treaba.

- Fiecare se hrăneşte cum poate, spuse cu ironie Jessica, nelăsându-se emoţionată din cale-afară de acest amănunt respingător.

- Dar rwandezii au şi părţi bune, urmă însoţitorul ei. Işi respectă mult soţiile... aproape la fel de mult ca pe animalele lor...

- E un fel de a spune că pot avea mai multe soţii? îl întrebă Jessica.

- Poligamia este destul de răspândită, răspunse el cu un zâmbet zeflemitor.

Jessica preferă să renunţe la subiect. Nu ţinea să asculte grozăvii... Deane părea că le savurează!

O dată ieşiţi din oraş, merseră de-a lungul câmpurilor de bumbac, cu ciucuri albi care se asemănau în întuneric cu fulgii de zăpadă. O mişcare în penumbră, foarte aproape de maşină, o făcu pe Jessica să tresară.

- E doar o antilopă, o linişti Deane cu blândeţe văzând-o că păleşte.

Ea îşi închipuise cine ştie ce... Nu erau lei sau alte fiare sălbatice care umblau slobode prin împrejurimi?

Spre marea ei decepţie, palatul nu era decât o impunătoare construcţie europeană, fără a avea o notă originală. In schimb, interiorul oferea un aspect mai exotic. Peste dalele de piatră erau aruncate nenumărate piei de leopard. Pereţii erau ornaţi cu fermecătoare obiecte din împletituri. Traversară şirul de salonaşe decorate cu suliţe tutsi, unele cu lame late şi aplatizate, altele cu extremitatea încovoiată.

In salonul cel mare, atmosfera era impresionantă. In robele lor lungi de ceremonie, strânse în talie, şefii tutsi aduceau cu o adunare de senatori. Dar feţele lor ascetice şi expresiile aspre trădau apartenenţa la acest pământ african.

„Mwami" părea să aibă aproape şaptezeci de ani. Cu o statură impunătoare, era un bătrân frumos, cu pielea măslinie şi părul grizonat. Se exprima într-o franceză impecabilă. Având darul conversaţiei, maniere alese, era un înţelept şi un fin psiholog care trecuse prin revoluţii, rămânând de neclintit.

Oricum, era straşnic de informat despre misiunea Jessicăi, părând a o analiza pe aceasta, ca şi Deane Bradburn, cu un cinism imperceptibil.

- Mi se pare că europenele de azi vor să dirijeze totul, nu-i aşa, Deane? spuse el cu o

clipire maliţioasă. I-aţi dat de înţeles domnişoarei Seymour, sper, că noi nu dorim că ea să le incite pe soţiile noastre să se considere superioare nouă?

- O, ştiţi, afirmă Deane, nu ne manevrează ele chiar atât de uşor. Le dăm impresia că ele conduc totul, dar de fapt, lucrurile nu stau deloc aşa.

- Hotărât, observ că se găsesc misogini pe toate drumurile, se apără Jessica. Câştigăm teren în fiecare zi, ţin să vă atrag atenţia. Din ce în ce mai multe cariere ne sunt accesibile. Dar bărbaţii practică de bunăvoie politica struţului, pentru a-şi apăra amorul propriu.

- Femeile şi-au dorit întotdeauna schimbarea, zâmbi Deane. E în firea lor. Dar cine să stea la cratiţă când ele petrec ceasuri întregi în faţa oglinzii, exta- ziindu-se de reflexele părului lor, datorate ultimului şampon la modă? Lucrurile se prezintă la fel ca în Evul Mediu.

- Mereu aţi fost iritaţi ca nu cumva să ne pierdem feminitatea din cauza muncii, afirmă Jessica.

- Şi ce meserie aveţi? întrebă *Mwami* care urmărise cu amuzament acest schimb de replici.

- E... eu mă aflu aici pentru a supraveghea interesele instituţiei Intermonde Assistance, răspunse ea, un pic luată pe neaşteptate.

- Organizaţia noastră este de-a dreptul remarcabilă, declară bătrânul care îşi recăpătase aerul de seriozitate.

Copiii noştri sunt învăţaţi cum să se înarmeze împotriva foametei endemice. Şi învăţătura pe care o primesc în şcoli îi vor face egal cu ceilalţi africani. Dar să nu uitaţi, miss, că aceste realizări încurajatoare sunt opera prietenului nostru Deane al cărui rol este foarte valoros în ochii noştri.

„Nu mă vrăjeşte el pe mine aşa uşor, gândi Jessica ranchiunoasă, ba am intenţia de a descoperi cât mai mult despre activităţile lui dubioase". Dar îşi păstră reflecţiile pentru sine.

După cum prezisese Scott, ospăţul dură mai multe ore. Curtea adoptase bucătăria belgiană. Se serviră homar, creveţi, jambon de Ardenne, ouă, sparanghel... Şi acestea erau doar antreuri. Urmă o supă consistentă şi fierbinte, pui cu ciuperci, friptură cu porc însoţită de vreo cinci-şase legume. Ca desert, o cremă de vanilie, apoi

prăjituri enorme pline cu spumă de portocale şi decorate cu flori de zahăr.

Jessica stătea în dreapta reginei. Bătrâna doamnă era îmbrăcată strălucitor, iar părul ei creţ forma un fel de piramidă. Era timidă şi tăcută. Şi şefii tutsi nu binevoiau să se adreseze Jessicăi, o femeie oarecare... Masa părea că nu se mai sfârşeşte. Din când în când, ea arunca priviri disperate spre Deane. Dar, angajat într-o discuţie aprinsă cu *Mwami,* se prefăcea că n-o observă.

Către ora două noaptea, tânăra începu să pice de somn, când toţi mesenii se ridicară dintr-o dată şi ieşiră din sala banchetului.

- Avem noroc, explică Deane care o urmase pe Jassica. Dansatorii tribului ne vor oferi un spectacol ales. Pe acest clar de lună, va fi o frumuseţe.

Curtea palatului era mărginită de chiparoşi în faţa cărora fuseseră plasate torţe pe care lumina argintie a lunii le făcea să devină inutile.

Când solistul îşi făcu apariţia, Jessica, cuprinsă de spaimă, se lipi instinctiv de Deane. Uriaşul ţâşnise de undeva în bubuitul frenetic al tam-tamurilor, asemeni unei creaturi de pe ceea lume, cu coafura împodobită cu pene, cu un veşmânt, scurt, franjurat, ţinând suliţa în poziţie de luptă, şi cu zurgălăi la glezne.

El fu urmat de un şir interminabil de alţi dansatori. Jessica era fascinată de spectacol. Flăcările torţelor corpurile negre pe jumătate goale ale căror mişcări foarte sacadate şi foarte ritmate exprimau rând pe rând pasiunea pentru vânătoare, violenţa războiului şi frenezia dragostei.

Peste măsură de tulburată de ritmul obsedant al tobelor şi frumuseţea acestor evoluţii insolite, Jessica se trezise acum de-a binelea.

Totul se termină brusc, atât de brusc încât credea că visase. Dansatorii dispăruseră în întuneric, iar - publicul se volatilizase în mod misterios. Cu excepţia câtorva servitori ocupaţi cu stingerea torţelor, curtea era pustie.

încă îmbătată de magia acelei muzici primitive, Jessica ieşi încet din starea de toropeală.

- Te-au răsfăţat, îi murmură însoţitorul ei luând-o de talie. S-au întrecut pe ei înşişi în onoarea ta.

- Aşa este, voi păstra o amintire veşnică. Cred că e timpul să plecăm, sugeră ea.

- Nu ne grăbeşte nimeni, protestă Deane înainte s-o antreneze către o portiţă dosnică. Cunosc drumul către grădinile particulare ale regelui. El nu va face desigur nici o obiecţie ca noi să admirăm clarul de lună.

Jessica avea impresia foarte clară că el avea intenţii foarte precise... Sentimente contradictorii o animară... Totuşi, ea îl urmă pe aleea scăldată de lună, unde nenumăraţi trandafiri îşi răspândeau parfumul îmbătător.

Ea avea o conştiinţă acută a magnetismului pe care-l emana Deane. Un frison plăcut o străbătu atunci când el o luă în braţe şi o sărută pe buze. După un moment, ea se crispă şi cu o tresărire de luciditate, încercă să se elibereze. Dar Deane nu slăbi strân- soarea.

- Ti-ai dori mult ca Irving să fie aici pentru a te păzi de lupul cel rău care sunt, nu-i aşa?

Jessica îşi dădu seama atunci că nu se mai gândise de mult la logodnicul ei.

- Cel puţin el se purta cu decenţă! Chiar şi în inima junglei nu şi-ar permite să...

- Vrei să pariezi? ironiză Deane strângând-o şi mai tare la pieptul său. E groaznic, ştii, cum te poate schimba Africa... Priveşte-te... Ce cauţi în braţele unui străin? Este acesta un mod de a fi fidelă logodnicului tău?

Jessica ar fi trebuit să-l respingă... dar o plăcută moleşeală o împiedica să facă asta.

- Şi Carla Maitland, femeia vieţii tale? se mulţumi ea să răspundă, nu cumva o înşeli cu neruşinare?

- Vorbe, vorbe, murmură el privind-o cu o lucire stranie în ochi.

Timpul părea suspendat. Părea că arborii şi tufele îşi ţineau respiraţia.

- Ai dreptate, şuşoti el cu voce schimbată, e timpul să ne întoarcem.

Cu inima îngrozitor de grea, Jessica îl urmă fără să spună un cuvânt. Aşadar, zvonurile al căror ecou se făcuse Scott erau întemeiate... cu gândul la Carla, Deane căzuse brusc pradă remuşcărilor.

Intoarcerea se desfăşură într-o tăcere absolută.

- E trei şi jumătate! exclamă Deane după ce frânase în faţa colibei. Te voi scuza dacă nu vei ajunge la timp la birou.

- N-o să întârzii, îl asigură Jessica pe un ton sec. Dar odată ce se află înăuntrul micii sale locuinţe, se rezemă de uşă, cuprinsă de un dezgust nemărginit.

Oare Deane chiar nu avusese dreptate când îi atrăsese atenţia încă de la venirea ei că viaţa din Africa Ecuatorială nu era atât de uşoară?

Capitolul 5

După serata aceea, Jessica îl evită pe Deane în limita posibilului. Dar asta n-o împiedica să se piardă în supoziţii la adresa lui. Ea nu izbutea să înţeleagă motivul stimei şi chiar al veneraţiei pe care toţi i-o purtau acestui om. Pentru ea, era limpede ca apa de izvor că profita de poziţia lui pentru a face un joc dublu. Nu era chiar atât de naivă ca *Mwami.* Descoperise încă de la sosirea ei că Deane ducea o viaţă de lux în comparaţie cu posibilităţile lui ca director al unei organizaţii de binefacere. Numai că nu deţinea nici o dovadă. Măcar de ar putea cunoaşte conţinutul interminabilelor discuţii în şoaptă care se desfăşurau pe verandă...

Desigur, era o idee... Cu siguranţă că Deane tratează afaceri mai mult sau mai puţin suspecte cu numeroşii lui vizitatori. Ascultând aceste conversaţii, tânăra ar putea eventual să spicuiască vreo câteva indicii care i-ar permite să-l demaşte pe administratorul necinstit.

Cu cât se gândea la planul ei, cu atât acesta i se părea mai ispititor. Dar când va găsi ea posibilitatea de a se apropia de bungalou fără să fie observată? Scott venea în fiecare seară. Trebuia să aştepte plecarea lui pentru a încerca să-l demaşte pe director?

Prilejul se ivi totuşi mai curând decât sperase. Câteva zile mai târziu, Scott sosi la birou foarte enervat.

- îmi este imposibil să vin în seara asta ca să cinez cu tine, Jess. închipuie-ţi că am găsit o colibă pe drumul spre Gitamara, la cinci sute de metri de aici. Seamănă un pic cu a ta, iar preţul

este foarte rezonabil. Am de gând să mă hotărăsc diseară. Angela va fi nespus de fericită.

- Cum arată interiorul, se interesă Jessica.

- Cam sumar, recunoscu Scott. Dar contez pe tine să-mi dai nişte sfaturi, despre felul în care s-o aranjez când voi reveni din următoarea mea deplasare.

- Dacă mai sunt în Kigali, cu plăcere, zâmbi Jessica. Şederea mea nu va depăşi cu totul două luni. Aproape că au trecut...

- O, vom fi aici cu mult înainte de plecarea ta, decretă tânărul sigur pe sine.

Pe când îl privea îndepărtându-se cu paşi mari, Jessica se întreba care să fie oare motivul tristeţii sale neaşteptate. Nu era totuşi perspectiva că se afla deja la jumătatea şederii ei aici. Nu prinsese drag de acest orăşel, şi nici de colegul ei de la Intermonde... Atunci?

Când amurgul se lăsă, se simţi groaznic de nervoasă. Ea se prefăcu că se destinde în faţa uşii ca de obicei, pe când supraveghea cu coada ochiului bunga- loul. Spre marea ei decepţie, în seara aceea se vântura mai puţină lume ca de obicei. Două maşini se opriseră acolo un pic mai devreme, dar plecară imediat după aceea. Un al treilea vehicul frână în faţa uşii. Un bărbat coborî din ea. Jessica observă silueta neclară a acestuia şi pe aceea a lui Deane, discutând pe treptele verandei. Vizita aceasta fu de scurtă durată, dar judecând după tonul însufleţit al discuţiei părea să fie destul de importantă. Oare Jessica nu va profita de avantajul acestei nopţi fără lună pentru a se duce să-şi spioneze vecinul?

Mica lampă atârnată deasupra uşii de la intrare risca să o dea de gol. Lucrul cel mai înţelept ar fi fost să dea de înţeles că se duce la culcare şi să iasă din nou pe furiş, când toate luminile vor fi stinse.

Tânăra era într-atât de absorbită de supravegherea bungaloului încât nu dădea atenţie la nimic altceva...

Se pregătea să-şi pună planul în aplicare şi tocmai ieşea din colibă, când o siluetă ţâşni din întuneric. Un braţ o cuprinse de umeri. Recunoscu răsuflarea duhnind a alcool a lui Jack Scabie, era cât pe ce să urle de groază.

- Intrai, Jess? Perfect. Te urmez.

- Când o să vreau eu să mă vizitezi, replică ea pe un ton tăios, îţi voi trimite o invitaţie scrisă. Până atunci, bună seara, domnule Scabie.

Ei, haide, Jess, fii drăguţă, protestă el lipind-o pe tânără de uşă. Doar n-o să ne jucăm la nesfârşit de-a şoarecele cu pisica. Mai bine să trecem la lucruri serioase.înaintă spre ea pentru a o îmbrăţişa, dar ea izbuti să se desprindă şi să se strecoare în colibă. Din păcate, el o urmă şi închise uşa în urma lor.

- Savurezi plăcerea, rânji el în timp ce îşi pironise privirea strălucitoare asupra ei. Asta nu-mi displace câtuşi de puţin, ba din contră. Sunt la dispoziţia ta...

în acel spaţiu restrâns era cu neputinţă să scape prea mult timp de un individ atât de insistent ca Jack. Doar gândul că acele buze groase s-ar putea atinge de ale ei îi smulse Jessicăi o exclamaţie de dezgust. Zadarnic încercă să scape de ele. Lămpile se sparseră în mii de cioburi, bibelourile fură proiectate în toate direcţiile salonului minuscul. Implacabil, Scabie încerca s-o atragă spre canapea. Respiraţia lui duhnind a băutură îi provoca greaţă. Se trezi dintr-o dată cuprinsă de braţele lui, fără vreo posibilitate de scăpare.

Simţi că se înmoaie şi un hohot de deznădejde îi scăpă. Se mai putea lupta mult cu această brută dezlănţuită? în clipa când se forţă să se ferească de buzele lui, un zgomot neaşteptat îi înmărmuri pe amândoi. Se întoarseră ca la comandă.

La intrarea din salon tocmai se ivi Deane.

El îl fulgeră pe inginer cu privirea.

- Gluma a durat destul, Jack, spuse el cu o voce de gheaţă. Prezintă-i scuze Jessicăi şi dispari!

Era convins că Scabie îl va asculta fără să protesteze. Nu pusese la socoteală starea de ebrietate a acestuia. Continuând s-o ţină strâns pe Jessica, Jack îngăimă furios:

- Lasă-ne, Deane. Ţin mult la tine, dar nu e momentul potrivit să mă deranjezi... înţelegi ce vreau să spun...

Deane făcu un pas.

- Jack, dacă eşti hotărât să strici relaţiile bune de vecinătate existente în cartierul nostru, voi face în aşa fel încât să fii mutat la şantierul unde se construieşte autostrada, asta în cazul în care n-ai vrea să pleci pur şi simplu din ţară. Tu alegi.

Ori renunţi s-o mai hărţuieşti pe Jessica, ori îţi faci valiza.

De data asta, Jessica avu impresia că strânsoarea agresorului ei slăbea uşor.

- Nu ai nici o autoritate asupra mea, mârâi Scabie. Lucrăm în sectoare cu totul diferite. Şefii mei nu vor pleca urechea la balivernele tale.

- Kigali e un rai pe lângă unele regiuni din Rwanda, declară Deane cu dezinvoltură. De exemplu, la joncţiunea viitorului drum cu Nyabarongo, se aude că echipa se confruntă cu cele mai mari dificultăţi. Tabăra a fost luată de o viitură subită a râului iar oamenii sunt pe şantier douăzeci şi patru din ore din douăzeci şi patru. Fie că îţi convine sau nu, sunt responsabil cu ordinea în această aşezare, isprăvi el pe un ton ameninţător. Nu te pune cu mine. N-ai avea sorţi de izbândă.

- Nu vreau să mă duc în regiunea Nyabarongo, protestă Jack lăsând-o atât de brusc încât Jessica fu gata să-şi piardă echilibrul. Acolo este iadul pe pământ!

- Asta mă străduiesc eu să-ţi explic, replică Deane cu răbdare. îţi place să rămâi aici, nu-i aşa? Atunci, de ce să-ţi pierzi locul calcând strâmb? Dacă pleci imediat, vom uita această întâmplare regretabilă. Dar vreau să-ţi dai cuvântul că îţi vei limita de-acum înainte incursiunile amoroase la fostele locuri de întâlnire din oraş.

- Am să ţi-o plătesc, Deane, bombăni Scabie pe când se îndreptă spre uşă. Dar mă văd obligat să mă supun. în fine, slavă Cerului, e mult mai uşor să mă distrez în oraş decât cu o femeiuşcă plină de ifose...

După plecarea lui, o linişte adâncă se aşternu asupra colibei. Jessica se clătina pe picioarele-i tremurânde. îşi netezi maşinal părul zburlit şi întâlni privirea glacială a salvatorului ei.

- Te-ai convins acum că viaţa în acest oraş bătrân şi simpatic nu este deloc o distracţie? Parcă ţi-am mai atras atenţia în privinţa asta?

- Deseori, recunosc, răspunse ea forţându-se să-şi înghită lacrimile.

- Mă tem că n-am fost destul de limpede. Pricepi greu.

Ea îşi fixă ochii strălucitori asupra lui.

- îţi mulţumesc că mi-ai sărit în ajutor, murmură ea în silă. Dar dacă nu ai nimic împotrivă, aş prefera să-ţi amâni lecţia de morală.

- Abia mai stai pe picioare, constată el. Şi cu toate astea te ţii tare ca să-ţi demonstrezi şi să-mi demonstrezi că acest asalt este un incident lipsit de gravitate şi că face parte din rutină.

Se apropie de ea. Timp de câteva secunde, ea crezu că o va cuprinde în braţe pentru a o sprijini şi consola. Şi în fond, ea îşi dorea acest lucru...

Dar în loc să facă asta, el îşi dădu frâu liber mâniei.

- Când o să înţelegi în sfârşit că locul acesta nu are nimic de-a face cu o periferie liniştită din Anglia? Dai petreceri în faţa colibei ca şi cum aceasta ar fi o cabană de la ţară înconjurată de nalbă şi gazon tuns impecabil. îţi închipui cumva că puii de căprioară vor veni să mănânce din palma ta? Va să zică nu vrei să ţii cont că în pădurea din imediata apropiere dau târcoale animale sălbatice de temut? Imbecilul de Duncan ar fi trebuit să te pună în gardă!

- Cusurul tău, replică Jessica scoasă din sărite, este că nu poţi suporta că locuiesc într-un anumit confort. Ţi-ar conveni mai mult să duc o viaţă aspră şi primitivă. Continui să-mi zugrăveşti ţara asta în culorile cele mai sumbre. Pot şi eu să judec! De altfel, sfârşi ea pe un ton înţepat, nu ai mai multă autoritate asupra mea decât asupra lui Jack Scabie. Am să trăiesc în Kigali aşa cum înţeleg eu de cuviinţă, şi dacă vreau să adaug o tentă feminină acestui bătrân oraş în ruină, nu dumneata vei fi cel care mă va împiedica să fac asta!

- Punem pariu? ripostă el cu ironie.

Jessica se forţă să-i susţină privirea de oţel, dar puterile o trădară şi ea se prăbuşi pe canapea reprimându-şi plânsul.

- O băutură calmantă ţi-ar fi de cel mai mare folos, declară el pe un ton rece. Ai cumva puţin ceai? Sigur că da! Ce prost sunt! Oare nu am de a face cu o mică englezoaică?

Pe când el trebăluia la bucătărie, Jessica se întinse la unul din capetele canapelei şi închise ochii. Ea se simţi ruşinată la gândul că-i luase apărarea lui Jack Scabie în loc să-şi arate

recunoştinţa faţă de Deane pentru că a scos-o dintr-un mare bucluc.

Dar şi el, de ce o trata astfel, cu o mânie rece? Persoana îndreptăţită să fie furioasă era mai degrabă ea, după acea luptă disperată!

Când îşi ridică pleoapele obosite, îl zări pe Deane care aşeză o tavă pe măsuţă.

Văzând că îi pune două bucăţi de zahăr în ceaşcă, ea protestă:

- Niciodată nu pun zahăr în ceai.

- De data asta merge. De altfel, ceaiul îndulcit vindecă mai toate durerile.

Jessica trebui să recunoască în sinea ei că băutura era foarte reconfortantă.

După ce o forţase să bea două ceşti, Deane îşi luă rămas-bun.

- Perfect. Acum, că te simţi mai bine, mă pot întoarce acasă.

- Mă simt mult mai bine, îl încredinţă ea, cu faţa încă răvăşită.

- încuie uşa după mine, îi porunci el pe un ton sever, şi culcă-te imediat.

- Mai vedem noi, mormăi ea cu un zâmbet împietrit.

După plecarea lui se ghemui din nou pe canapea, gata să izbucnească în plâns. Nu avea de gând să-i permită lui Deane să se amestece în viaţa ei cu orice ocazie. Dezaprobarea lui permanentă devenea insuportabilă...

Capitolul 6

Ameninţările lui Deane avură un efect spectaculos asupra lui Jack Scabie care se ferea de acum s-o mai deranjeze pe Jessica. Când, din întâmplare, se întâlnea nas în nas cu el în antreul birourilor, el se mulţumea să-i arunce o privire pe furiş în loc s-o fixeze cu neobrăzare. Foarte rar îl zărea prin împrejurimile colibei, afară de cazul când pleca în escapade cu colegii lui.

Se simţea uşurată că nu mai era ţinta ocheadelor neruşinate ale celor din banda lui Jack, şi se întreba ce a putut determina această schimbare radicală.

Permisia lui Scott se apropia de sfârşit. înainte să plece, el trebăluia cu febrilitate în viitoarea lui

locuinţă. într-o seară, o luă pe Jessica în Land Rover la el acasă. Tânara găsi coliba perfect amenajabilă. Foştii locatari, nişte europeni, îi aduseseră îmbunătăţiri, totuşi nu se prezenta în stare foarte bună. Trebuiau efectuate lucrări de tâmplărie, era nevoie de o altă zugrăveală.
Dar peisajul era plăcut. Casa era orientată spre un pâlc de bambuşi şi unul de bananieri.

- Ce-ai zice dacă aş face o fereastră aici? întrebă Scott. Bucătăria ar avea mai multă lumină.

- E o idee bună, încuviinţă Jessica.

- Trebuie să plec la Cyanika chiar la sfârşitul săptămânii, bombăni Scott cu un aer îmbufnat.

- Cât timp o să lipseşti?

- Cel puţin trei săptămâni, oftă tânărul. Şi asta dacă totul se desfăşoară în bune condiţii şi dacă micii mei ştrengari s-au îngrijit cum se cuvine de plantaţiile lor.

- Poate că o să te vizitez în treacăt, zâmbi Jessica. Şi eu trebuie să plec, curând în inspecţie. Trebuie să mă informez în special în legătură cu copiii care sunt susceptibili de a fi sponsorizaţi.

- Nu va fi o călătorie de plăcere, o preveni Scott. Kigali este centrul universului în comparaţie cu regiunile defavorizate situate în afara drumurilor principale.

Jessica nu răspunse. Deane nu-i ascunsese nimic din greutăţile care o aşteptau.

- Ah, Scott, cât te invidiez că în curând vei împărţi această casă cu femeia visurilor tale!

- Nu vei rămâne prea mult timp singură, Jess. Frumuseţea ta trebuie să atragă mulţi admiratori. Parcă am auzit eu ceva de un logodnic care te aşteaptă în Anglia...

- Irving? Dar cine ţi-a spus...?

- Patronul.

- Nu-mi place să se vorbească despre problemele mele personale, declară ea încercând să-şi ascundă supărarea. Deane ar face bine să-şi vadă de ale lui.

- Poate că a vrut să-mi dea de înţeles că locul este ocupat...

Jessica ridică din umeri. Nu-i purta pică lui Scott.

- Irving călătoreşte mult pentru a-şi rezolva afacerile, explică ea. In general nu ştiu unde se

află. Ne scriem, desigur, dar nu ştiu dacă scrisorile mele îi parvin.

Luară dimensiunile colibei, şi Jessica uită cu totul de Irving. Dar a doua zi, cum sosi la birou, găsi pe masă o scrisoare de la el. O strecură în buzunar cu gând s-o citească acasă la ea.

Acum se afla în Africa, scria el, şi credea că ar fi o idee bună să se oprească pentru câteva zile în Rwanda. Dornic să cunoască, îi cerea Jessicăi să organizeze această vizită.

Ea nu reuşea să-şi explice lipsa de reacţie la aflarea sosirii logodnicului ei. Să fie oare din cauza şederii îndelungate în Rwanda, ruptă de lume...? Oricum, nu avea nici un chef să-l vadă pe Irving la Kigali...

Revenind la birou, Jessica hotărî să păstreze deocamdată pentru sine această veste şi să se concentreze asupra altor sarcini. Apariţia lui May Forbes în acea după-amiază în localul Societăţii Intermonde o făcu să uite de scrisoare.

Asistentă socială, văduvă, May Forbes, era o femeie de vreo cincizeci de ani, cu forme planturoase. Privirea ei profundă trăda o voinţă de fier.

Fu încântată s-o cunoască pe Jessica şi se scuză pentru vizita inopinantă. Revenea de la Deane căruia îi înmânase raportul ei şi se pregătea să plece din nou la drum spre sud, în regiunea Gikongara unde o aşteptau alte probleme urgente. Dar avea câteva ore la dispoziţie. Jessica îl trimise pe Jules după cafea şi cele două femei discutau într-un colţ al biroului.

May era o femeie remarcabilă.

Plină de energie, nu ezita să parcurgă la volan drumurile cele mai periculoase. Abia sosită dintr-un raid, se gândea deja la programul următorului. în afară de asta, vorbea curent kinyarwanda.

- Părinţii îmi pricinuiesc la fel de multe griji ca şi copiii. Rwandezii fac parte în general din grupuri familiale strâns unite. Sunt şi excepţii. Ca de exemplu, această Lekerika pe care am de gând s-o vizitez. Are zece copii care nu sunt de la acelaşi tată. Locuiesc într-o încăpere de opt metri pătraţi, fără ferestre, în care se află un singur pat şi o masă cu picioare strâmbe. Mama a făcut tot felul de meserii pentru a-şi hrăni odraslele. Nefericita a sfârşit prin a se prostitua. Când vor

creşte, fiicele riscă să urmeze acest exemplu dacă nu găsim alte posibilităţi pentru ele.

- E groaznic! exclamă Jessica. Ce-i de făcut într-un asemenea caz?

- Am depăşit o primă etapă. Magretta, una din fiice, este luată sub ocrotire. Are unsprezece ani. Prin ajutorul oferit de binefăcătorul ei, va putea să termine şcoala primară şi va învăţa o meserie. Sperăm să scoatem din mizerie măcar un membru din familia asta.

- Unul din zece, murmură Jessica, e prea puţin.

- Ar trebui să găseşti şi tu nişte sponsori când te vei întoarce în Anglia. Fără ei, suntem neputincioşi.

Jessica fu cuprinsă de o bănuială. Oare rolul ei la Intermonde nu era unul secundar? Deane părea că o consideră ineficientă în comparaţie cu May Forbes, Scott Duncan şi... Carla Maitland pe care n-o cunoştea încă.

- De ce graba asta de a o revedea pe Lekerika? întrebă ea curioasă. E cumva bolnavă?

- Mă tem că nu ăsta-i necazul, răspunse May. Ultimul raport şcolar arată că Magretta lipseşte de câtva timp de la şcoală. Trebuie să aflu neapărat motivul acestor absenţe repetate.

- Te temi cumva să nu fi urmat acelaşi drum ca mama ei?

- Desigur, răspunse asistenta socială ridicându-se ca şi cum nu mai avea răbdare. Dacă Magretta lâncezeşte acasă fără să facă nimic şi îşi vede frăţiorii şi surorile murind de foame, o ştiu eu; nu va ezita să se apuce de prostituţie. Indrăznesc totuşi să sper că absenţa ei se datorează unei trândăveli fireşti, dar recunosc că nu sunt prea optimistă.

După plecarea lui May, după-amiaza păru să se scurgă cu încetineală. Chiar în acea seară, Jessica îşi puse de gând să înceapă cât mai curând posibil ancheta despre maşinaţiunile lui Deane. Ii intrase în cap să descopere ce preocupări avea directorul. Ea era pe zi ce trecea mai convinsă că interesele Organizaţiei Intermonde erau neglijate de el.

Pe drumul de întoarcere, se opri la un negustor care vindea turte delicioase de mălai şi soia. Trecând prin faţa casei lui Deane, îl zări pe Nday. Era prima dată când şoferul nu se ocupa cu lustruirea barelor cromate ale break-ului. Stând în

picioare lângă un camion plin cu palmieri, mangotieri, cactuşi şi arbuşti tropicali, supraveghea cu un aer arogant o echipă de localnici care tocmai pregăteau un teren lângă bungalou.

- Toţi aceşti arbori sunt pentru patron? îl întrebă Jessica.

- Desigur, doamnă, răspunse şoferul cu zâmbetul lui feroce.

Tânăra se întoarse acasă pradă unei furii de nedescris. Modestul director al unei nu mai puţin modeste organizaţii, care exista prin mila publică, cunoştea desigur proverbul „Cămaşa îmi este mai aproape decât haina".

In acea seară se hotărî să dea marea lovitură. Scott făcea ordine în viitorul său cămin înainte să plece la Cyanika. Lucrul acesta îi oferea Jessicăi libertatea de a se mişca în voie.

O maşină se afla parcată chiar în faţa bungaloului, şi judecând după freamătul vocilor venind dinspre verandă, ocupantul ei conversa aprins cu Deane. Bungaloul era luminat slab. Oare dinadins? Deane voia să păstreze secretă identitatea vizitatorului său?

Nori grei ascundeau deseori luna. Jessica spera să o poată lua pe cărarea întunecată fără să atragă atenţia.

Imbrăcase o rochie bleumarin cu mâneci lungi pentru a evita să fie remarcată. Noaptea aceea era sufocantă şi ţesătura i se lipea de piele. Chiar când porni la drum, bubuitul îndepărtat al unui tunet îi spori nervozitatea.

Dar nu avea să dea înapoi pentru atâta lucru. Timpul trecea şi ea ţinea să descopere natura misterioaselor uneltiri ale lui Deane, înainte de a pleca pe teren în inspecţie.

Profitând de trecerea unui nor enorm, se strecură în întuneric. Până la bungalou abia dacă erau o sută cincizeci de metri, dar Jessica avea impresia că aleargă la maratonul Jocurilor Olimpice. In afară de asta, nu îndrăznea să se deplaseze mai repede de teama crengilor uscate care căptuşeau cărarea.

Şi pe urmă, tremura ca o frunză, mai ales la gândul de a fi văzută de fiarele sălbatice la pândă, şerpi veninoşi sau leoparzi, gata să năvălească asupra prăzii lor lipsite de apărare...

In ciuda panicii, înainta încet, cu inima zvâcnindu-i în piept. Parcurse ultimii metri dublându-şi precauţiile, căci eucalipţii şi arbuştii de piper sălbatic nu-i erau de prea mare ajutor. Din fericire, luna continua să stea ascunsă. Jessica se apropie de locul unde se auzeau vocile. Dar când să se aşeze pe vine pentru a se ascunde, îşi lovi glezna de una de barele verticale ale scării ce ducea pe verandă. Scoase un strigăt de durere, care din fericire, fu acoperit de zgomotul unui tunet. Pe când îşi freca glezna, ciuli urechile.

- Dacă ai putea face lucrul acesta pentru mine, articulă o voce necunoscută, ţi-aş fi foarte îndatorat. Nu-i nevoie să-ţi spun că vom şti să te răsplătim cum se cuvine...

- Eşti foarte generos, Jim, replică Deane. Aşadar îmi accepţi condiţiile, nu-i aşa?

- Te pricepi să iei partea leului, se văită Jim. Dar am nevoie de un şnapan ca tine pentru a mă instala în Kigali. Sunt gata să-ţi oferi ce îmi ceri pentru...

- Pentru serviciile următoare, preciză Deane cu o voce clară care se auzea, în ciuda bubuiturilor de tunet care se apropiau. Ca director al unei companii de radiotelefonie, vrei să te pun în legătură cu clienţii de la Ministerul Comunicaţiilor. De asemenea vrei să-ţi dau sfaturi în privinţa oraşelor pe care să le echipezi cu prioritate, să-ţi servesc drept interpret la negocieri şi să facilitez scutirea de vamă pentru mărfurile tale. Eşti prea pretenţios, Jim!

- Dar gândeşte-te ce mult ai de câştigat!

In acel moment, se auzi un tunet puternic care acoperi restul discuţiei. Oricum, Jessica nu mai asculta. Simţea că sufletul îi era apăsat de o greutate imensă. Aşadar, era adevărat. Ceea ce bănuise de la început se dovedea a fi exact. Descoperirea aceasta însă nu-i provoca nici o plăcere. Dimpotrivă, se simţea mâhnită.

Furtuna se îndepărta şi sub ropotul picăturilor mari de ploaie călduţă, desluşi din nou glasul lui Jim.

- Deci ne-am înţeles. De altfel, nu am nimic împotriva acestui gen de negoţ.

- Sunt mulţumit cu acest acord, declară Deane. Preţul este doar o fărâmă din marele tort

pe care-l reprezintă pentru tine exclusivitatea instalaţiilor telefonice în ţară, o ştii prea bine.

Ploaia devenea din ce în ce mai puternică. Jessica se întreba dacă nu cumva ar trebui să profite de întuneric pentru a se îndepărta. Ştia destul ca să-l înfrunte pe
Deane. Dar alte dovezi poate că n-ar fi de prisos. Ea mai ezita atunci când norii se rupseră deasupra capului ei. Ploaia începu să cadă cu o asemenea violenţă încât ea aluneca pe pământul îmbibat cu apă. încercând să se ridice, se sprijini din neatenţie pe glezna rănită şi căzu greoi, fără a-şi putea reţine un ţipăt de durere.

Nu avu timp să se ridice că, pe verandă, se şi auzi un zgomot de scaune trântite. O clipă mai târziu, Deane se apleca peste balustradă.

- Tu eşti, Jess? Ce naiba faci aici pe o vreme ca asta?

- Eu... tocmai veneam... îngăimă ea cu glas slab. Ploaia... m-a surprins ploaia...

- Intră, te rog, propuse el cu o curtoazie aproape exagerată. Ai să răceşti tot umblând de colo-colo.

Ea îi aruncă o privire întrebătoare. Oare folosise cu un scop expresia că umbla fără rost? Dar înfăţişarea lui era impenetrabilă.

Jessica se ridică în picioare cu preţul unui mare efort şi se înarmă cu toată demnitatea de care era în stare pentru a urca treptele verandei. De fapt, cu rochia udă lipită de corp, cu părul şiroind şi uşoara ei şchiopătare, avea mai degrabă o înfăţişare surprinzătoare...

- Eşti rănită?! exclamă Deane dându-i mâna spre a o ajuta.

Eu... am căzut, răspunse ea, pe când la picioarele ei se forma o băltoacă.Lumina din încăpere îi permitea să-l observe mai bine pe cel care discuta cu Deane. Jim era un tip de vreo patruzeci de ani, solid, cu tâmple grizonate, îmbrăcat cu pantalon bleou croit impecabil şi un tricou de mătase bej deschis. Din păcate, Jessica îşi dădu seama imediat că avea de-a face cu un alt Scabie. Se simţea dezbrăcată din priviri cu un interes nedisimulat.

- Umbli cu mâţa-n sac, Deane! îl ironiză Jim. Chiar şi în acest colţ de lume, observ că nu-ţi lipseşte discreţia!

- Poftim, îmbracă-te cu asta! ordonă Deane cu oarecare asprime aruncându-şi vesta pe umerii Jessicăi. Inainte să fac prezentările, o să-ţi dau nişte haine uscate. Jim, instalează-te în salon şi toarnă-ţi ceva de băut. Mă întorc îndată.

O duse pe vizitatoarea lui neaşteptată spre celălalt capăt al salonului. Apa mustea în încălţările Jessicăi, lăsând în trecere urme oribile de noroi.

O porniră de-a lungul unui coridor la extremitatea căruia se afla o baie. O baie în toată regula, cu cadă şi chiuvetă din porţelan bleu.

- Ia te uită ce avem aici! exclamă tânăra cu amărăciune. Când mă gândesc la stropitoarea mea din tablă galvanizată! Nu te mustră conştiinţa faţă de bieţii oameni, atunci când intri aici dimineaţa...

- Sunt mult prea preocupat ca să mă folosesc de maşina mea electrică de ras şi să lenevesc în baia cu spumă parfumată, i-o tăie Deane cu cinism. Poftim, adăugă el punându-i în braţe un prosop pluşat. Scoate-ţi hainele. Eşti udă leoarcă.

- Vreau doar să mă usuc, replică Jessica în timp ce despăturea prosopul. Prosopul ăsta este atât de mic încât nu-mi acoperă nici şoldurile...

El ezită un moment, apoi îi întinse halatul său de baie, agăţat de uşă.

Jessica îşi descheiase rochia când el reveni după două minute şi aşeză o pijama lângă halatul de baie.

- îmbracă-te şi cu asta, îi porunci el.

- Halatul îmi este de-ajuns, protesta tânăra.

- Nici vorbă! Pijamaua nu va fi de prisos. Jim este cel mai mare fustangiu pe care-l cunosc.

Deane o proteja de un don Juan local? Jessicăi nu-i venea să creadă. Oare nu-şi făcuse el un obicei s-o iniţieze în manierele grosolane şi incorecte care păreau să fie regulă la Kigali?

- Cel mai bun mijloc de a rezolva problema n-ar fi acela de a mă întoarce acasă? sugeră ea.

- Doar n-o să ieşi pe un potop ca ăsta. Te-am avertizat totuşi despre caracterul imprevizibil şi violent al ploilor din această ţară, adăugă el privind-o cu un amuzament imperceptibil.

- Aşa este, dar nu mi-am închipuit că ar fi chiar aşa. Ai fi atât de amabil să mă însoţeşti cu

maşina, sau îţi este teamă pentru cromurile scânteietoare ale break-ului de lux?

- întreabă-l pe Ndayi, răspunse el dezinvolt. La ora asta, doarme cu cheile sub pernă.

- Foarte bine, suspină Jessica. De vreme ce n-am de ales, mă duc să mă schimb. Dar mă vei îndatora lăsându-mă singură, sfârşi ea pe un ton amar. Nu cumva mersese prea departe? Nu era asta o provocare?

Ea fu deosebit de surprinsă să constate că privirea lui Deane îşi pierduse obişnuita expresie sarcastică.

- Şi încheie-ţi nasturii de la pijama până sus, te rog, îi ordonă el înainte s-o părăsească.

Mult timp după plecarea lui, ea privi fix uşa pe care el o închisese în urma lui, invadată de o tristeţe neaşteptată. Să fie regretul că nu fusese îmbrăţişată? Sau decepţia de a-i fi descoperit potlogăriile? O emoţie insidioasă ameninţa s-o copleşească. Ea nu se mai recunoştea...

O dată îmbrăcată cu pijamaua şi halatul gazdei, şchiopătă până în salon. Era foarte hotărâtă să se arate sfidătoare şi distantă. Dar îndată ce întâlni privirea strălucitoare a lui Jim Bennet, ştiu că îi va fi greu să păstreze această atitudine.

- Vino să te aşezi aici, Jess, sugeră el fără să aştepte prea mult pentru a-i spune fetei pe numele mic. Ti-am pregătit un gin cu lămâie. Dacă preferi ceva mai tare pentru a-ţi reveni de pe urma emoţiilor, spune.

- E foarte bine aşa, răspunse ea cu un surâs călduros, luând loc pe canapea alături de el.

Deane se trântise într-un fotoliu aflat în faţa lor, şi Jessica observă cu satisfacţie de copil că el avea o înfăţişare profund enervată, atât de cauza atitudinii ei cât şi a lui Jim. Cu bună ştiinţă, ea se întoarse cu faţa spre acesta din urmă. Jim voia să ştie totul despre tânără, de unde venea, cu ce se ocupa, care-i erau planurile. Dar această curiozitate nu-i pica bine ei, care ar fi preferat să-şi continue ancheta. Profită deci de un scurt moment de tăcere pentru a-i pune întrebări:

- Şi dumneata, Jim? Ce te aduce aici?

- Lucrez în domeniul telefoniei. Mai sunt încă pieţe în Africa pentru acest gen de echipament. In calitate de director al societăţii mele pregătesc

terenul înainte de sosirea tehnicienilor. Lucrările premergătoare sunt cele mai delicate. E inutil să mai spun că prezenţa unei femei drăguţe este un interludiu apreciabil în timpul unei călătorii de afaceri.

Jessica se prefăcu a fi surprinsă şi interesată. Nu era uşor să-l determine pe interlocutorul ei să discute despre afaceri. Cu siguranţă, aceasta era, în clipa de faţă, cea din urmă grijă a lui. Totuşi, ea insistă:

- Cred că este foarte dificil pentru companiile străine să se instaleze în Rwanda. Greşesc cumva, Jim?

- Din păcate nu, admise el. Dar întotdeauna există un mijloc de rezolvare atunci când cunoşti tactica... şi mai ales persoanele influente, adăugă el cu un zâmbet complice adresat lui Deane. în cazul de faţă, am norocul de a mă putea baza pe sprijinul lui Deane. în definitiv, este vorba de un schimb de bune intenţii.

Jessica privi spre colegul ei cu un naer întrebător. Acesta nu schiţă nici un gest.

- După orele nouă seara, declară el imperturbabil, n-ar trebui să mai discutăm afaceri. Apropo, Jim, adăugă el uitându-se ostentativ la ceasul de la mână, acum că ne-am rezolvat problemele, propun să ridicăm şedinţa. S-a făcut târziu, iar Jess dă semne că ar vrea să se întoarcă acasă.

- Nimic nu e mai supărător decât un prieten care te scoate afară pe uşă în momentul cel mai nepotrivit! exclamă Jim. Dar am o idee... Ce-ar fi să organizăm o mică petrecere... pentru a celebra înţelegerea... noastră? Am putea invita mâine seară gaşca veselă a celibatarilor din Kigali, iar Jess ne-ar încânta cu prezenţa ei feminină.

- Poţi da petrecerea la mine dacă vrei, încuviinţă Deane. Insă Jess va rămâne acasă la ea.

- Ia stai, protestă Jim, să nu răspunzi în locul ei! Jess, ce părere ai de invitaţia mea?

- Sunt cu totul de acord, răspunse Jessica, bucuroasă că se putea opune planurilor perfide ale lui Deane. Acesta din urmă nu ţinea probabil ca ea să-l descoasă cu prea multă abilitate pe complicele lui...

- Amicul nostru Deane are supărătoarea tendinţă de a voi să hotărască totul în locul celorlalţi, adăugă ea pe un ton mieros. Uită că nu sunt sub tutela lui. Aş fi încântată să vin la această petrecere, Jim.

- Nu-ţi este teamă să fii singura femeie între atâţia bărbaţi? se interesă Deane sarcastic.

- Păi o să am o gardă de corp! replică ea cu vioiciune. Va fi ultima seară a lui Scott la Kigali. Cu siguranţă că va aprecia această mică petrecere înainte de plecare.

- Cine este Scott? întrebă Jim încruntând sprâncenele. Eu sunt cel care invită, să nu uiţi asta. Şi ţin s-o cuceresc în linişte pe singura femeie prezentă...

- Scott Duncan este un bărbat fermecător, explică Jessica răbdătoare. Este expert agricol de profesie, în curând trebuie să se însoare cu o fată din Johannesburg. Mă va însoţi doar, iar eu vă voi consacra tot timpul meu.

Jim păru mulţumit, şi Deane articulă sec:

- Acum că totul este organizat, uşa este deschisă, Jim. Pălăria şi servieta sunt pe masa de pe verandă.

- Bine, bine, am înţeles, mormăi Jim ridicându-se.

- Noapte bună, Jim, zâmbi Jessica. Pe mâine seară.

- Jubilez încă de pe acum! răspunse el privind-o semnificativ înainte de a se întoarce cu faţa spre gazdă. La revedere, morocănosule. Şi nu uita de înţelegerea noastră. Vei avea tot ce trei. Mă văd obligat să cedez.

El se îndepărtă râzând în timp ce Jessica îşi promitea să smulgă de la el informaţii suplimentare pentru a-l demasca mai bine pe Deane.

- Termină-ţi paharul, Jess, îi ordonă acesta pe un ton sec. E timpul să mergi la culcare.

Ea se miră că o trimite acasă atât de repede. Era bărbatul care profita de situaţie. La începutul şederii sale, Jessicăi îi era de ajuns să-l privească într-un anumit fel pentru ca el s-o ia în braţe şi s-o sărute cu patimă...

Ciudat... Se temea de ea că va deschide discuţia despre contractul de afaceri cu Jim Bennet? Cu un gest hotărât, Deane stinse ţigara

în scrumieră. Aştepta ca ea să fie gata de plecare. Dar ea se mulţumi să bea o înghiţitură de gin cu lămâie înainte să declare:

- Voiam să te informez de sosirea apropiată a lui Irving.

- Băiatul ăsta e un tip norocos! ripostă el cu un zâmbet ciudat.

- Nu-i vorba numai de o călătorie de plăcere, rectifică ea.

Deane ridică sprâncenele.

- Da...?

- Doreşte să meargă în districtul unde se află protejatul său. E nevoit să străbată Rwanda pentru afacerile sale şi vrea să profite de asta pentru a-i face o vizită micului Rufus Anyauwa şi să constate personal progresele şcolare ale acestuia.

- Sper că l-ai refuzat! protestă Deane cu severitate.

- Nicidecum!

- Mă uimeşti. In calitate de membră a organizaţiei, ar trebui totuşi să ştii inconvenientele unui asemenea demers. Slavă Domnului, în general nu suntem asaltaţi de astfel de cereri pe motivul întemeiat al preţului ridicat al călătoriei. Pentru Irving lucrul acesta nu reprezintă o piedică, ştiu asta...

- Eu una, abia aştept ca Irving să sosească, minţi Jessica exasperată de remarca lui Deane.

- Să sperăm că nu vei fi dezamăgită, spuse acesta imperturbabil. Eşti gata?

- Lasă-mă să-mi iau hainele ude, zise ea cu răceală.

- Nu te osteni. O voi ruga pe Augustine să le spele şi să ţi le aducă.

Hotărât lucru, se grăbea să scape de ea. Resemnată, se îndreptă spre verandă, şchiopătând în papucii mari pe care-i împrumutase de la el.

- Nu eşti în stare să traversezi mocirla asta îmbrăcată aşa, şi mai ales cu glezna scrântită. Agaţă-te de gâtul meu.

O ridică în braţe cu uşurinţă. Ea îşi aşeză capul pe umărul lui cu obrazul foarte aproape de bărbia aspră a lui Deane, se simţea nespus de bine.

Ea îi auzea respiraţia regulată. Părea că o duce fără efort. Era la fel de suplu şi musculos ca

fiarele sălbatice care bântuiau în jungla din apropiere. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, el declară pe neaşteptate:

- Ti-ai asumat un risc enorm venind la mine într-o noapte atât de întunecată! Iţi dai seama? Apropo, cărui fapt îi datorez plăcerea acestei vizite?

- Ei bine, eu... ăăă... se bâlbâi Jessica.

I-ar fi greu să-i mărturisească faptul că venise cu scopul de a-l spiona...

- O, am venit doar ca să-ţi vorbesc despre Irving, isprăvi pe un ton destul de puţin convingător.

- Observ... o ironiză el.

Pe timpul scurtului traseu, Jessica îşi pierduse papucii. Ajunsă în faţa uşii de la colibă, Deane întrebă:

- Unde să te aşez? Eşti cu picioarele goale...

- Am un covor din fibre de bananier în faţa patului, răspunse ea fără să gândească.

El o duse la pat şi aprinse lampa. Silueta înaltă a lui Deane ocupa întreg spaţiul.

După ce o aşeză pe covor, Deane nu avea de gând să se mişte din loc. Ea lupta din răsputeri cu o emoţie de nedescris. Cum putea ea să se simtă atrasă de un om infam? Oare nu avea forţa necesară pentru a se smulge din magnetismul acestui escroc? Care era natura acestei atracţii ce părea să-i apropie implacabil, anulându-le întreaga voinţă în aşteptarea unei plăceri împărtăşite?

Oare Jessica visa la această clipă fermecătoare? Da, după cât se pare, pentru că foarte repede, Deane făcu un pas înapoi.

- Să încui uşa în urma mea, îi aruncă el cu asprime.

Răceala asta neaşteptată avu asupra Jessicăi efectul
unui duş rece. Imediat după plecarea lui Deane, plânse amarnic. De ce trebuia ca el să fie compromis în afaceri necurate, iar ea să fie aceea care să le dea în vileag?

Capitolul 1

După o noapte de odihnă bună, Jessica nu mai resimţea aproape deloc glezna scrântită în ajun în timpul escapadei sale nebuneşti. In schimb, era pradă unor sentimente contradictorii pe care şi le explica cu greu: atracţia ei pentru acest Deane din cale-afară de seducător, disperarea de a-l şti atât de puţin demn de încredere şi ranchiuna că fusese păcălită pe toată linia.

Diseară va proceda în aşa fel încât să intre în graţiile lui Jim pentru a-i smulge adevărul...

Tânăra îşi petrecu ziua într-o stare de tensiune foarte supărătoare. Avu ocazia de a lua un interviu unui tânăr student hutu ale cărui cunoştinţe de engleză erau uşor superioare mediei. Dacă ar putea găsi în sfârşit pe cineva în stare să traducă direct din engleză în kinyarwanda, ar însemna o îmbunătăţire apreciabilă a tehnicilor de lucru la antena din Kigali.

Scott veni să verifice încărcătura din Land Rover-ul său, sacii de poştă şi materialul didactic. Nu prea avea chef să-şi petreacă ultimele ore de libertate departe de coliba pe care o aranja cu atâta dragoste pentru Angela, dar Jessica izbuti să-l convingă s-o însoţească la petrecere.

Intoarsă acasă, ea reflectă îndelung la ţinuta care i s-ar potrivi cel mai bine. Oare nu era cazul să se îmbrace ceva mai provocator pentru a-şi duce la bun sfârşit proiectele?

Se hotărî în cele din urmă asupra unei rochii cu bust ajustat şi jupă amplă din mătase neagră extrem de transparentă. Nişte cercei şi un colier de un verde asortat cu cel al ochilor săi, ciorapi fini şi pantofi negri de antilopă completau această ţinută destul de îndrăzneaţă.

Când Scott veni s-o ia la ora stabilită, nu-şi putu reţine un fluierat admirativ.

- îmbrăcat în costumul de junglă, nu sunt deloc în ton! bombăni el.

- Arăţi perfect, îl asigură Jessica. Nu-mi da atenţie! Ador să fiu în pas cu moda.

Deane i-a întâmpinat la intrarea bungaloului. Se uita la Jessica uşor ironic, apoi se dădu în lături pentru a-i lăsa să intre.

- Ce-ţi mai face glezna? o întrebă el în trecere.
- Cât se poate de bine.

Salonul cel mare fusese transformat cu acest prilej. Fotoliile, canapelele şi mesele joase fuseseră împinse la perete, jur- împrejurul încăperii. De-a lungul unui perete fusese instalat un bufet superb încărcat cu gustări. Ndayi şi alţi tineri indigeni, cu toţii îmbrăcaţi în alb, umblau pe parchetul lustruit purtând tăvi cu băuturi. Atenţia Jessicăi fu atrasă îndată de prezenţa unui anumit număr de femei, tinere rwandeze cu pielea de culoare închisă, secretare franceze şi belgiene. Ea ridică o privire surprinsă către Deane. îi răspunse printr-o ocheadă amuzată. Avea el oare ceva de gând, nu urmase sugestiile lui Jim?

Ea nu avu timp să insiste asupra întrebării. Foarte elegant într-un costum cu o croială perfectă, Jim Bennet se precipită spre ea măsurând-o cu o admiraţie nedisimulată.

- Eşti absolut fermecătoare! exclamă el luând-o de braţ. O făptură de vis... Sunt copleşit să te am ca parteneră.

Surâzând încântată, ea clătină din cap. Era pregătită să asculte complimentele cele mai extravagante pentru a-şi atinge scopul. Dinamicul ei partener o prezentă rând pe rând tuturor invitaţilor, având grijă ca paharul ei să fie plin tot timpul.

Jessica descoperi destul de repede atitudinea pe care trebuia s-o adopte. Fu nevoită în câteva rânduri să se prefacă interesată de discuţiile tehnice din care nu pricepea nici o iotă. Desigur, Jim stăpânea arta de a îmbina utilul cu plăcutul. Probabil că făcea parte dintre aceia care puneau afacerile pe primul plan...

Oare avea să-şi irosească întreaga noapte ca să-l asculte discutând cu necunoscuţi despre marile probleme economice mondiale sau criza petrolului, când singura ei dorinţă era să afle mai multe despre contractul încheiat cu Deane?

Serata se prelungea. Scott era în toiul unei conversaţii cu un tehnician. La celălalt capăt al încăperii, Deane părea încântat de o seducătoare tânără bantu.

Fără a înceta să-i ofere partenerei sale sandvişuri şi fursecuri, Jim acorda o întâlnire unuia, stabilea o întrevedere cu altul, îl întreba pe

un al treilea despre drumurile practicabile în toate anotimpurile. Cu toate acestea, după un anumit timp, devenind jovial după mai multe whisky-uri, o conduse pe Jessica pe canapeaua goală. Era ocazia aşteptată de ea...

Se instalară confortabil. Jim avu grijă să se aşeze cât mai aproape de ea. în ciuda repulsiei provocate de răsuflarea duhnind a alcool a partenerului ei, Jessica îşi păstrase surâsul intact.

- Nu-i aşa că reuniunea asta este reuşită? Te distrezi?

- Enorm, pretinse ea fără reţinere înainte de a adăuga pe un ton nevinovat: este o ocazie minunată pentru a sărbători... dar de fapt, ce sărbătorim? A, da... parcă-mi amintesc... Nu cumva este vorba de înţelegerea de aseară dintre Deane şi tine?

- Exact, răspunse Jim măsurând-o pe Jessica cu o privire pofticioasă.

- Dacă e să mă iau după petrecerea din seara asta, presupun că e în legătură cu o afacere importantă, insistă tânăra.

Chipul lui Jim exprima o deplină bună dispoziţie. Cu siguranţă, era numai bun pentru destăinuiri. Cu inima bătând, Jessica îi aştepta răspunsul. El se pregătea să vorbească în clipa când ea îl văzu că zâmbeşte cuiva care se apropia din spate.

- Ei bine, Deane, ce se întâmplă cu tine? N-am reuşit să te văd în seara asta. Ai fost atât de ocupat...

Deane nu era singur. Jim se ridică, vizibil impresionat de frumuseţea sculpturală a tinerei bantu cu ten ciocolatiu, cu admirabili dinţi sidefii, care zâmbea timid privindu-l cu ochi mari şi negri ca smoala.

Imbrăcată într-o rochie-furou de culoarea smaraldului, avea graţia de felină proprie celor aparţinând rasei sale.

Ea se aşează alături de Jim în timp ce Deane se cocoţă pe braţul canapelei lângă Jessica, furioasă. Colegul ei îşi alesese bine momentul să intervină...

Dar tânăra nu avea de gând să se lase manipulată. Nu va renunţa în nici un caz la scopul ei!

- Ii atrăgeam atenţia lui Jim, judecând după fastul acestei recepţii, spuse ea cu un glas lipsit de naturaleţe, că sunteţi pe cale să sărbătoriţi un eveniment important. Jim mi-a vorbit de un fel de contract pe care l-ar fi semnat cu tine...

Inainte ca Jim să aibă timp să răspundă, Deane declară cu umor:

- Nu te amăgi, Jess, recepţia din seara asta era doar un pretext pentru a te reîntâlni.

- Fii cinstit până la capăt, Deane, protestă Jim. Uiţi că vreau să-ţi mulţumesc... pentru serviciile făcute...

Va să zică Jim era acela care dădea recepţia! Jessica era doar pe jumătate surprinsă de acest lucru. Insă acest amănunt era zdrobitor pentru directorul Intermondului. Ea insistă:

- Deane a făcut unele servicii societăţii dumitale ca să merite o astfel de recompensă?

- Recompensă este un cuvânt prea palid pentru tot ce a reuşit ştrengarul ăsta să stoarcă de la mine, declară Jim cu un zâmbet. Aş fi preferat să tratez cu cel mai viclean grec!

La aceste cuvinte, Jessica văzu roşu înaintea ochilor. Cum, în spatele paravanului unei organizaţii de binefacere, directorul de la Intermonde se preta la un negoţ neruşinat? Tânăra era extrem de hotărâtă să-i pună capăt. Numaidecât! îi sări ţandăra:

- Ar fi fost cât se poate de preferabil, Jim. în calitate de inspectoare la Intermonde, însărcinată să examinez situaţia din această ţară, dă-mi voie să spun că...

Ea nu izbuti să-şi termine fraza. Asemeni unui fulger, Deane o atrase în braţele sale.

- Dansezi?

Ei nu-i ardea de asta. Mai ales cu unul ca el. Cu atât mai mult cu cât nu se auzea nici o muzică iar ea avea oroare să se dea în spectacol. Dar cum să scape din strânsoarea implacabilă a gazdei?

Acceptă în silă şi-l urmă tunând şi fulgerând în sinea ei. Invitaţii păreau să creadă că este vorba de o idee originală de-a stăpânului casei...

Cu o uitătură autoritară, Deane îi porunci lui Ndayi să dea drumul magnetofonului. Ritmul vesel al unui foxtrott umplu încăperea şi alte cupluri se prinseră în dans.

Jessica a sperat o clipă că va putea scăpa. Dar era greu să-l înduplece pe Deane. El o strânse şi mai tare şi se lansă într-o serie de paşi complicaţi.

Enervată la culme, tânăra îşi stăpânea furia cu greu. Ştia ea bine ce anume motivase această bâţâială ridicolă! Directorul Intermondului era ferm hotărât s-o ţină la distanţă de Jim Bennet, pentru a evita ca ea să dea la iveală ceva despre deturnările de fonduri.

Şi când te gândeşti că se îmbrăcase ademenitor şi se parfumase excesiv... toate acestea ca să sfârşească serata în braţele acestui personaj respingător! Măcar de s-ar putea eschiva, fie şi pentru câteva minute, pentru a-l regăsi pe Jim Bennet! Dar această eventualitate părea foarte improbabilă. Intr-adevăr, Jim nu era prea afectat de schimbarea partenerei. Ca şi Deane un pic mai devreme, el se afla sub farmecul tinerei bantu. Aparent, o uitase cu desăvârşire pe Jessica.

Din nefericire, era deja prea târziu, şi invitaţii începuseră să plece.

Jessica nu l-a văzut pe Jim când a plecat şi nici pe simpatica lui parteneră, atât de tare o strângea Deane la pieptul său. Abia dacă putuse să-i adreseze un semn de la revedere lui Scott. Deane continuă să danseze cât se poate de liniştit. Cum izbutise Jessica să nu-i sară ţandăra şi să afişeze un surâs imperturbabil până la plecarea ultimului invitat, nu va şti niciodată. Când o linişte de moarte se lăsă asupra bungaloului pustiu, ea se întoarse spre Deane, ca o panteră gata să ţâşnească asupra prăzii.

Ea nu întâmpină nici o piedică în a scăpa din braţele lui: Deane îi dădu drumul fără să crâcnească. El îi dădu un ordin scurt lui Ndayi şi celorlalţi servitori care începeau să facă ordine în încăpere. Dispăruseră şi ei în întuneric, lăsându-i singuri.

Tânăra era până-ntr-atât de indignată încât nu izbutea să-şi găsească cuvintele. Şi mai ales era împietrită de spaimă de schimbarea spectaculoasă survenită în câteva clipe în casa lui Deane. Roşu de furie, o înfruntă, cu maxilarul crispat.

- îţi dai seama că era cât pe-aci să strici totul?

Uluită de îndrăzneala lui, Jessica îl privi fix o clipă,
fără să scoată o vorbă înainte de a izbucni, furioasă:

- Sigur că da! Şi dacă nu te-ai fi purtat ca un bădăran, aş fi izbutit, fii sigur!

- Ei bine, e ceva că ţi-am întrerupt pălăvrăgeala virulentă!

Sub privirea albastră plină de dispreţ, Jessica simţi că pierde teren.

- Ai măcar cea mai mică idee cât de mult rău era să faci prin intervenţia ta deplasată?

- Asta-i culmea! tună ea. Tu eşti cel care ar fi pierdut cel mai mult dacă nu m-ai fi îndepărtat cu forţa de complicele tău, Jim Bennet!

- Eşti prea sigură pe tine, biata mea Jess! spuse el dispreţuitor. Te consideri desigur cea mai ingenioasă inspectoare din Intermonde care a fost trimisă vreodată pe teren. Dar nu vezi mai departe de lungul nasului tău simpatic! O femeie nu înţelege nimic din tranzacţiile complicate...

- Scopurile dumitale nu au nici o legătură cu acelea ale organizaţiei pe care o reprezinţi, îl corectă ea. Cămaşa îmi este mai aproape decât haina, nu-i aşa?

- Asta gândeşti tu, murmură el clătinând încet din cap. Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun o istorioară. Nu este un basm de adormit copiii, te previn... Acum zece ani au avut loc incidente rasiale între triburile hutu şi tutsi. Au fost mii de morţi şi nenumăraţi răniţi. Te voi cruţa să-ţi povestesc despre atrocităţile care au însângerat ţara. N-aş vrea să-ţi provoc coşmaruri. Iţi spun doar că învăţători, păstori, infirmiere, negustori au fost îmbarcaţi în camioane, masacraţi cu lovituri de secure şi aruncaţi de-a valma. Intr-un mare număr de sate, copiii au fost smulşi cu forţa de la părinţii lor. Ca întotdeauna în aceste confruntări dintre triburi, cei mai mici sunt aceia care au cel mai mult de suferit...

Se opri o clipă, gânditor, şi reluă:

- O dată ce ordinea a fost instaurată, nu era un lucru rar să zăreşti un copil de un an cu un ciot în loc de braţ, cu ambele picioare tăiate...

Văzând că interlocutoarea lui se face palidă, el ridică mâna:

- N-are rost să continuu. Morala acestei întâmplări este că aceşti copilaşi se află astăzi la vârsta şcolarizării. Oh, nu toţi au cicatrice vizibile! Dar unii au fost traumatizaţi grav de acele scene de violenţă insuportabile.

- De ce-mi povesteşti toate acestea? întrebă Jessica, cu gâtlejul uscat.

- Există un motiv, Jess, răspunse el încet. înţelegi, şcoala este foarte importantă pentru aceşti copii defavorizaţi. Ea îi învaţă să se îndemne cu ceilalţi copii, ea le dovedeşte că mai există şi altceva decât micul lor sat pierdut în munţi. Este singurul mijloc prin care am vindecat traumele psihice lăsate de acel început groaznic din viaţa lor...

- Ei şi? repetă el, ştii ce l-am obligat pe Jim Bennet să facă pentru noi?

Ea nu răspunse. După o clipă, Deane continuă:

- Cele mai nepăstuite trei regiuni sunt Cyangugu, Kibunga şi Rutango. Am exercitat o presiune mare asupra lui Jim pentru ca el să construiască o şcoală în fiecare din aceste districte. Până atunci, politica noastră a fost de a-i încuraja pe părinţi să ia parte efectiv la construcţia de şcoli. Unii fabricau cărămizile, alţii transportau pietre sau bârne. Dar aceste trei localuri nu puteau aştepta. Cu personalul redus pe care-l avem, ar fi putut trece ani de zile până să fim în stare să le construim. Şi cum guvernul a aprobat întru-totul proiectul nostru...

- Ia stai, îl întrerupse Jessica cu glas sacadat. D... doar nu vrei să afirmi că în schimbul serviciilor făcute companiei lui Jim, acesta ar proceda la ridicarea de şcoli în junglă?

- Ba da, chiar aşa!

- Nu cred nimic! declară ea. Nu se potriveşte... cu restul...

- Cu restul? repetă Deane pe un ton întrebător.

- Da. Cu locuinţa ta, amplasată în mijlocul acestei minunate plantaţii tropicale. Cu break-ul tău. Nu mă face să cred că tot acest lux nu s-a datorat unor şperţuri de nemărturisit.

- Biata mea Jess, ce ţi-ai închipuit? Era de ajuns să mă întrebi, ţi-aş fi răspuns...

Jessica îl fixă, tulburată. El reluă:

- Nişte prieteni de-ai mei, Paul şi Betty Morell, se află acum în regiunea Ruhengeri pentru

cercetări botanice. Ei au socotit că şederea lor va dura cel puţin două luni. Şi decât să lase casa nepăzită, au preferat să-mi dea cheile mie.

- Da?...

- Bungaloul aparţine deci familiei Morell. Contrar aparenţelor, locuiesc aici provizoriu...

- Păi... păi...

Simţind că-i fuge pamântul de sub picioare, ea căuta cu disperare alt argument cu care să-l contrazică.

- Toţi aceşti arbori şi aceste plante exotice... Ndayi mi-a zis că sunt pentru tine, ca şi cum ai fi proprietarul.

Deane schiţă un zâmbet crispat.

- Ndayi îmi este devotat întru totul. Nu ezită să pretindă că totul aparţine stăpânului său. E felul lui de a se impune faţă de colegi. Plantele fuseseră comandate de familia Morell cu mult înainte de instalarea mea. Lui Ndayi îi încredinţasem doar misiunea de a supraveghea munca grădinarilor.

Se lăsă o tăcere penibilă. Jessica îndura chinurile iadului.

- Şi maşina? se încăpăţână ea.

- Recunosc că mă folosesc de ea...

O ultimă speranţă o însufleţi pe tânără. Avea în sfârşit să-i poată reproşa un lucru concret lui Deane.

Dar ea fu imediat dezamăgită.

- ... cel puţin până când societatea de echipament care este proprietara acesteia mi-o va lua, termină el cu un aer şiret. Este un lucru împrumutat în schimbul unui serviciu. Datorită sprijinului meu, compania a câştigat o licitaţie pentru o staţie de epurare. Inginerul şef mi-a oferit acest brek pe durata lucrărilor. Am să i-l restitui când se va întoarce.

Destul de jenată, Jessicăi nu-i lipseau argumentele:

- Şi o să pretinzi desigur că transferul birourilor din strada Mulaga către această societate de maşini agricole este curat ca lacrima?

- Hotărât lucru, eşti cu ochii în patru, domnişoară inspectoare, declară el pe un ton sarcastic. Vrei să ştii de ce antena Intermonde s-a aflat în cartierele mărginaşe din Kigali? Pur şi simplu pentru că societatea mi-a oferit, în

schimbul birourilor bine amplasate, un număr mare de unelte agricole ultramoderne. A fost de ajuns să schimb chiriaşul. N-am stat o clipă pe gânduri, adăugă el privind-o pe Jessica în adâncul ochilor. Pentru mine, era vorba de o prioritate absolută. Pentru rwandezi, alimentaţia este o problemă vitală. Gândeşte-te că la ora actuală ei abia dispun de o mie cinci sute de calorii pe zi, în timp ce le-ar fi necesar de două ori mai mult... Să le creezi ţăranilor posibilitatea de a munci pământul cu utilaje moderne, uşor manevrabile şi performante, era de altfel mai important decât să le ofer funcţionarilor mei posibilitatea de a se lăfăi în birouri de ultimul răcnet, cu geamuri imense însorite.

Jessica îşi plecă privirile. Deane avea dreptate. Ea se ruşinase la gândul că s-a îngrijit de confortul ei personal în vreme ce atât de mulţi copii zăceau în mizeria cea mai neagră...

- Dacă tu încă mai consideri, reluă el pe un ton implacabil, că unele din acţiunile noastre nu vor putea câştiga bunăvoinţa Consiliului de Administraţie al Intermondului, aminteşte-ţi că scopul nostru este de a obţine maximum pentru cei care nu au nimic, şi că scopul scuză mijloacele... îmi reproşezi de asemenea numărul de vizitatori... Să ştii că-i fac să plătească foarte scump acest privilegiu, şi că rwandezii se feresc să-mi reproşeze asta.

Jessica se forţă să susţină privirea inflexibilă a lui Deane. Zadarnic. Cu ochii scăldaţi de lacrimi, făcu stânga-mprejur şi se retrase.

Nu putu să închidă ochii toată noaptea, de disperare. Era groaznic să se simtă dispreţuită. Mai ales de unul ca Deane. Cum de putuse să-l judece atât de greşit, pe el care de fapt era un om de o integritate absolută şi de un devotament incontestabil faţă de cauza celor dezmoşteniţi?

Gânduri amare se îngrămădeau în mintea ei împiedicând-o să-şi găsească somnul. Din când în când, totuşi, caracterul ei combativ biruia din nou.

„ în definitiv, orice medalie are un revers", îşi zicea ea. Deane pretinsese că ar fi fost suficient să-i ceară explicaţii despre casă, maşină şi restul. Dar de ce nu procedase invers? Nu, îi făcea plăcere s-o lase să facă presupunerile cele mai teribile la adresa lui. El bănuise încă de la început

motivele neîncrederii ei, şi nu făcuse nimic ca să-i deschidă ochii asupra realităţii. în noaptea când cu furtuna, el a ştiut sigur că ea venise să-i spioneze discuţia cu Jim Bennet. Cât a putut să râdă de ea! O ură îndârjită puse stăpânire pe Jessica la gândul că se jucase cu ea de-a şoarecele şi pisica...

în dimineaţa când sosi la birou, arăta asemeni unei umbre. Deane trecuse deja pe acolo. Cu atât mai bine, gândi ea cu o profundă amărăciune. Nu avea nici un chef să-l întâlnească.

Spre după-amiază, află de la traducători că Deane hotărâse să plece în ziua următoare într-un raid. Land Rover-ul său personal era la revizie. Corespondenţa, cărţile şi materialul didactic urmau să fie aşezate cu grijă în maşină, iar ea fusese rugată să se prezinte acasă la Deane dis-de-dimineaţă, cu bagajele. Doamna Forbes urma să se întoarcă de îndată pentru ca în absenţa directorului să supravegheze antena din Kigali. Ndayi rămânea să păzească bungaloul.

înainte de a părăsi biroul, şi ştiind că nu se va mai întoarce acolo, Jessica îşi adună toate lucrurile personale. Prefera să nu provoace scandal. Din punct de vedere legal Deane nu avea nici un drept asupra ei. Dar asta nu l-ar opri, ea îl ştia. Oricum, el se săturase să fie spionat. O va lua cu el în inspecţie, dar apoi, o va urca în avionul pentru Londra şi o va uita cât mai repede posibil.

Revenind acasă, reflectă la acest program puţin plăcut. Era cu moralul la pământ. Desigur mai exista un motiv pentru graba lui Deane de a efectua acest turneu: Carla Maitland. Tânăra pedagogă era undeva prin junglă şi Deane n-o întâlnise de mai multe săptămâni. Cu siguranţă, socotea să profite de călătorie pentru a reface relaţiile întrerupte.

Jessica îşi explica anevoie imensa oboseală care o apăsa în seara aceea, în timp ce-şi pregătea bagajele.

Când ea ajunse la bungalou, o expresie ostilă îi însufleţea chipul drăguţ. Deane era pregătit, îmbrăcat la patru ace într-un costum tropical pe care îl purta cu un şic infinit.

Cu maxilarul crispat, veni în întâmpinarea Jessicăi. Dispoziţia lui părea la fel de posomorâtă ca şi a pasagerei.

- Ce este cu ţinuta asta grotescă? răcni el.

- Am primit ordin să mă prezint dis-de-dimineaţă. Iată-mă.

- O să mergem în plină junglă, şi te-ai îmbrăcat ca pentru o plimbare prin parcul St. James! La drept vorbind, mă aşteptam la asta, adăugă el apucând un pachet de haine aşezat pe un scaun. Poftim!

- Ce sunt astea?! exclamă Jessica nemulţumită.

- Efecte militare. Talia cea mai mică. Le-am obţinut printr-un prieten care lucrează la depozitul local.

Ii întinse o pereche de bocanci şi şosete groase înainte să-i ordone:

- Schimbă-te repede. Ţin să fac cea mai mare parte a drumului pe răcoare.

- Crezi că am de gând să mă îmbrac în zdrenţele astea? protestă Jessica, roşie de mânie.

- Fie că-ţi place sau nu, i-o tăie Deane, o să le îmbraci. Imbrăcămintea ta ridicolă nu ţi-a pus prea multe probleme. Dar nimic nu se compară cu ce ne aşteaptă în junglă. De acum înainte răspund pentru tine şi cer să fiu ascultat.

- Am numeroase rochii de bumbac simple şi sandale durabile... se încăpăţână ea.

- Echipează-te cu ce ţi-am dat! îi ordonă el.

- Ai fi putut măcar să alegi o încălţăminte mai acătării, se plânse ea.

- Oricum, ripostă el, e numărul care ţi se potriveşte. în seara când am dat peste tine în ploaie, ţi-ai lăsat pantofii aici, aminteşte-ţi...

O licărire amuzată luci în pupilele albastre ale lui Deane. Evident, el se gândea la tentativa de spionaj eşuată a colegei sale...

Ea se îndrepta spre baie fără să scoată un cuvânt.

Slavă Domnului, pantalonii îi veneau bine cât de cât. Vesta cu centură nu prea îi punea în valoare formele atât de feminine, dar încheind-o aproape până la gât, arăta deja mai bine.

Ea ezita să se arate împopoţonată astfel, când un strigăt nerăbdător o chemă la ordine.

Cu pleoapele lăsate pe jumătate peste o privire de nepătruns, Deane o cântări din cap până-n picioare.

- Perfect! Adună-ţi lucrurile. Plecăm imediat. Am pierdut destul timp.

După două minute, urcară în Land Rover-ul parcat în faţa bungaloului. Un soare palid făcea să strălucească ceaţa uşoară şi dădea arborilor din acel loc un aer feeric. La acea oră matinală, domnea încă liniştea.

Inchisă în spaţiul strâmt al maşinii împreună cu Deane, Jessica încerca o senzaţie ciudată. De la sosirea ei în Rwanda, se ciocnise de el de nenumărate ori. Dar în afară de acele rare ocazii când el se purtase ca un bădăran, ea nu fusese practic vreodată singură numai cu el. Şi pe urmă, avusese posibilitatea de a se refugia în coliba ei. Acum, lăsaseră în urma lor oraşul Kigali şi ea îşi dădea seama că aveau să stea împreună zile întregi... poate şi nopţi...

Tânăra era conştientă de virilitatea pe care o emana însoţitorul ei. Pe furiş, arunca priviri dese asupra mâinilor frumoase şi arămii care ţineau volanul sau schimbătorul de viteze, la silueta suplă şi musculoasă îmbrăcată în kaki. Cu inima bătând, avu dintr-o dată dorinţa irezistibilă de a face sau de a spune ceva pentru a anula deplasarea. Nu mai avea decât o dorinţă: să coboare din maşină şi să fugă de prezenţa tulburătoare a lui Deane.

Dar o astfel de atitudine nu intra în discuţie. Slavă Domnului, Jessica îşi recăpătă repede sângele rece. Nici vorbă să evite ceea de-a doua etapă a misiunii ei. După ce reorganizase cât putuse de bine antena lui Kigali, trebuia să se gândească la copiii pe care urma să-i întâlnească. Avea intenţia să le găsească sponsori la întoarcerea ei la Londra. La rândul lui, Deane continua să fie foarte distant. Mut, cu chipul sever, se concentra asupra drumului.

După trei sferturi de oră, drumul se îngustă şi deveni o pistă neregulată pe care vehiculul sălta în ciuda suspensiilor excelente şi a scaunelor capitonate.

- Prima noastră oprire va fi în Laruka, o informă Deane pe neaşteptate. E la optzeci de

kilometri de Kigali. Avem noroc dacă vom ajunge acolo în mai puţin de trei ore.

Jessica îşi înfrână un gest de nemulţumire. Lucrul acesta nu era îmbucurător deloc. Singurul avantaj al stării jalnice a drumurilor era că Deane era mult prea ocupat pentru a-i face avansuri...

In realitate, abia îndrăznea să-şi mărturisească regretul că el n-o îmbrăţişa... Se necăjea văzându-l cât de atent era să n-o atingă, afişând o indiferenţă desăvârşită. Oare continua să fie supărat pe ea pentru că era cât pe ce să-i ruineze proiectele de construcţie a şcolilor? Sau pur şi simplu era preocupat de volan şi de perspectiva plăcută a viitoarei lui întâlniri cu Carla Maitland?

Destul de repede, drumul îngust se deterioră încă şi mai mult. Abia dacă depăşeau douăzeci de kilometri pe oră. Jessica avea destul timp să contemple privelişte a. Pământul părea puţin fertil şi prost cultivat. Dealurile, care arătau atât de verzi în jurul oraşului Kigali, erau acum roşiatice şi aride ca nişte muşuroaie gigantice de termite, pe culmea cărora erau aşezate satele.

Deane rupse tăcerea apăsătoare pentru a se lansa în observaţii tehnice asupra realizărilor Intermonde-ului.

- Ţăranii cunosc organizaţia noastră sub numele de „ Comitetul pentru Dezvoltarea Rurală". Facem tot posibilul pentru îmbunătăţirea veniturilor scăzute ale populaţiei, în majoritate agrară. într-o primă etapă ideal ar fi ca aceşti oameni săraci să se poată întreţine singuri. în acest scop stimulăm crearea de şcoli, învăţământul general şi agricol. Ne străduim să-i deprindem cu noţiunile de igenă şi dietetică, şi în sfârşit, încercăm să dezvoltăm o formare profesională. Astfel, la Andawa, care este capătul periplului nostru, începem să formăm zidari şi tâmplari. Avem multe alte proiecte, cursuri de croitorie, de construire a unor mici uzine destinate fabricării de unelte agricole simple, obiecte din lemn şi din fibre de bananier etc...

Tăcerea se lăsă din nou. Jessica, tăcută, simţea că roşeşte de ruşine. Şi când te gândeşti că-l bănuise pe Deane că se preocupase doar de propriul lui interes... Această greşală de judecată o umplea de o uşurare bizară... şi inexplicabilă...

La un moment dat, drumul deveni atât de anevoios încât făcuseră un popas la umbra unui pâlc de arbori. în timp ce motorul se răcea, ei îşi dezmorţeau picioarele. Jessica era epuizată. Dar pentru nimic în lume n-ar fi recunoscut! Murea de foame. Din fericire, Ndayi pusese în coş un termos cu cafea şi merinde. Deane îi întinse un pahar aburind şi un sandviş.

- Ar trebui să stai în maşină, ar fi mai comod pentru tine.

- Prefer să stau afară, ripostă ea cu răceală. O considera cumva o fiinţă slabă? Pe când el îşi turna de băut, ea se aşeză pe un dâmb. în clipa următoare, fu smulsă din loc şi se trezi buimăcită în braţele lui Deane.

- Neisprăvito! exclamă el, ştii pe ce te-ai aşezat?

- N... nu...

- Pe un furnicar. Dacă ai fi spart crusta, furnicile albe te-ar fi atacat cu miile. Iar mandibulele lor sunt de temut.

Cu picioarele moi, Jessica contempla cu o groază retrospectivă muşuroiul cu aspect inofensiv. Ezita să-i mulţumească lui Deane de a o fi scutit de o experienţă usturătoare, când acesta o lăsă brusc pentru a se întoarce la maşină.

Ea îşi isprăvi micul dejun, stând în picioare sub ramurile bogate ale unui arbore de tec. Se gândea că trecutul era mort de-a binelea. Obsedată de amintirea clipelor petrecute în braţele lui Deane, îşi dorea cu ardoare ca gura ei să simtă din nou mângâierea delicată a buzelor lui. Dar speranţa asta era nesăbuită. Nicicând el n-o va mai cuprinde în braţe. Nicicând ea nu va mai răspunde sărutărilor lui. Acestea erau destinate de-acum înainte femeii visurilor lui, acelei necunoscute pe care ea o ura deja... Carla Maitland.

Capitolul 8

Le-au trebuit aproape patru ore ca să ajungă la Laruka. La sosirea lor, copiii din district tocmai se adunau pentru a-i întâmpina. Scott Duncan trecuse pe aici un pic mai devreme şi anunţase venirea iminentă a directorului. Fură primiţi de Ralph Msuya, adjunctul expertului agricol din

regiune. Acesta era un băiat înalt, deşirat, cu ochi căprui plini de bunătate şi cu glas plăcut. El strânse mâna Jessicăi cu gravitate în timp ce Deane îi dădea imformaţii despre natura muncii pe care o îndeplinea colega sa.

Laruka nu era chiar un sat. Localitatea era alcătuită dintr-o sumedenie de ferme mici răzleţe, dintr-un loc plantat cu arbori tineri înconjurând şcoala - o clădire simplă construită din paiantă, cu acoperiş din frunze de bananier- şi coliba şefului. In jurul acesteia se concentra existenţa micii comunităţi.

Jessica văzu nişte fete împletind coşuri. Femeile umblau cu pruncii agăţaţi în spate cu hamuri de piele. Băieţii se jucau în pielea goală. Fetele purtau o centură de piele în jurul şoldurilor.

Adolescenţii se jucau cu arcurile cu săgeţi şi suliţe pe care taţii lor îi învăţau cum să le mânuiască. Tot felul de animale domestice se perindau slobode printre săteni.

Deane o prezentă pe Jessica lui *umukungu,* un bătrân cu tâmple grizonante, al cărui piept descărnat era împodobit cu un şireag de dinţi de leopard şi de alte trofee. El păru încântat de vizita lor. Spre marea uşurare a Jessicăi, el vorbea din kinyarwanda. Epuizată de drumul obositor, moleşită de căldură, exasperată de praf şi muşte, n-ar fi fost în stare să susţină o conversaţie

- Dacă vrei să te odihneşti un pic, îi sugeră Deane după ce aruncă o privire scurtă asupra feţei ei trase, Ralph te poate conduce la coliba rezervată oaspeţilor.

- Nici vorbă, ripostă ea cu stoicism. Am treabă.

Pe când Deane se îndepărta împreună cu şeful, Ralph o însoţi în sat unde, cu aparatul foto, ea făcu numeroase fotografii copiilor de vârstă şcolară. Prin intermediul lui Ralph care-i servea ca interpret, ea nota într-un carnet toate detaliile în stare să intereseze eventuali sponsori. Părinţii aveau un surâs vag. Jessica avea sentimentul că ei sesizau anevoie scopul vizitei sale. Cel mult dacă înţelegeau că copiii lor ar trebui să urmeze o şcoală. în acest sat pierdut în munţi, aveau o viziune destul de limitată despre lume...

Apoi, Deane se duse cu Jessica să viziteze şcoala. Acoperişul era sprijinit pe bârne de lemn. Mobilierul se rezuma la nişte bănci din lemn

negeluit. Majoritatea şcolarilor stăteau pe pietroaie sau chiar jos, pe pământul bătătorit. învăţătoarea agăţase câteva hărţi pe pereţi. Această sărăcie copleşitoare o emoţionă pe Jessica. Prin comparaţie, luxul de care beneficiau micuţii europeni îi părea indecent.

La ora mesei, ea asistă la pregătirea prânzului într-o cabană servind drept cantină. Meniul era alcătuit dintr-o fiertură de soia la care se adăuga sare şi ulei de arahide. Cazanul era aşezat pe focul care scotea un fum înţepător, din cauza căreia Jessicăi îi dădură lacrimile.

- Să ieşim, ca nu cumva să te sufoci, îi ordonă Deane fără a înceta să surâdă pentru a nu risca să-l supere pe bucătar.

în recreaţia care urmă prânzului, Jessica făcu cunoştinţă cu câţiva copii. Erau timizi şi păreau în general mult mai mari decât vârsta pe care o aveau. Se jucau cu te miri ce. Confecţionau mingi din ghemotoace de iarbă, şi maşini din surcele de lemn. Imaginaţia lor suplinea lipsa mijloacelor.

Tânăra ar fi vrut să rămână mai mult timp în preajma lor, dar ziua era pe sfârşite. Şi, când Deane veni s-o ia după ce inspectase grădina de legume a şcolii, ea îl urmă cu tristeţe în suflet. Colegul ei se va întoarce curând, dar pentru ea, aceste câteva ore petrecute cu acei şcolari de la capătul lumii nu vor mai însemna altceva decât o amintire.

Copiii le adresară gesturi de adio agitând cu mândrie cadourile făcute de sponsorii lor: caiete de desen, creioane colorate sau rigle, aduse în ajun de Scott. Jessica fu emoţionată până la lacrimi de aceste manifestări. Lucrul acesta nu prea-i stătea în fire. Fără îndoială această sensibilitate era datorată oboselii...

Călătoreau printr-o tăcere absolută. Căldura era copleşitoare.

Jessicăi îi era tare greu să-şi ţină ochii deschişi. Pica de somn. Uneori aţipea, fiind trezită de o zgâlţâitură puternică. La un moment dat ea avu minunata impresie că plutea pe un norişor roz mânat de o briză călduţă, departe de pământ şi de grijile sale, către o planetă necunoscută unde o aştepta fericirea...

Cât timp plutise în această stare de toropeală, n-ar fi putut spune. Când se trezi, o adiere de

vânt hoinărea prin geamul coborât al portierei, răcorindu-i faţa. Ea se întindea de plăcere ca după un îndelungat somn odihnitor. O linişte stranie domnea în jurul ei. Tresărind, deschise ochii.

Parcat în umbra unui pâlc de bambus, Land Rover-ul stătea nemişcat. Liniştea era curmată de susurul cristalin al unui pârâu nevăzut. De câtă vreme era acolo? O oră? Ea întoarse capul şi întâlni privirea lui Deane care se sprijinea cu nonşalanţă de spătarul său.

- Riscai în orice moment să-ţi rupi gâtul rostogolindu-te pe podea. Am preferat să mă opresc un pic ca să limitez accidentările.

- Ah, mă simt mult mai bine! murmură Jessica recunoscătoare pe când îşi freca ceafa.

- Ordin de la doctorul Badburn, glumi el înainte să ia un prosop de pe bancheta din spate şi să i-l pună pe genunchi. Poftim. în spatele acestor copaci curge un pârâu. Scoate-ţi bluza şi dă-ţi cu apă. După asta ai să te simţi cât se poate de bine.

- Să-mi scot bluza? ţipă Jessica cu un aer şocat.

- Haide, haide, lasă mofturile, să nu pierdem timpul. După asta va fi rândul meu. N-am venit să deschid portiera, de teamă să nu-ţi tulbur somnul liniştit. îţi acord cinci minute, nici unul în plus.

Jessica nu aşteptă să i se spună de două ori şi se grăbi spre cursul de apă. Doamne, ce bine era să-şi stropească faţa şi bustul cu apă rece! îşi încheia nasturii bluzei când Deane sosi şi începu să se dezbrace fără să mai aştepte. în grabă, tânăra porni spre maşină.

Până să vină el la maşină, ea avu timp să se pieptene şi să se machieze din nou. Rafinamentul acesta nu prea se potrivea cu îmbrăcămintea ei caraghioasă, dar în mod inexplicabil îi întărea încrederea. Deane se mulţumi s-o privească o clipă cu atenţie, în tăcere, înainte de a porni maşina.

După patruzeci de kilometri, au făcut o nouă oprire, asemănătoare din toate punctele de vedere cu aceea din Laruka. Cu o singură excepţie. Deoarece cel de-al doilea expert agricol de la Intermonde se afla acolo de multă vreme. John Turner era, ca şi Scott, un lucrător îndârjit şi devotat, dar el nu poseda acea căldură sufletească.

Pe când cei doi bărbaţi discutau, ea se hotărî să facă prezenţa copiilor de la şcoala primară a satului. Ştia că şcolarii lipseau uneori de la ore din cauza malariei. Dar se verifica cu grijă motivul acestor absenţe. Dacă se repetau de prea multe ori, directorul îl exmatricula pe copil şi solicita binevoitorului să accepte sponsorizarea acelui copil rwandez.

Din fericire, toţi şcolarii erau prezenţi în acea zi, şi Jessica avu bucuria să le distribuie scrisorile şi cadourile. îmbrăcaţi în uniforme grosolane, pantaloni scurţi şi cămăşi trainice de stambă, puştii dădeau frâu liber bucuriei lor...

John Turner îi invită pe colegii săi să cineze. Jessica ar fi preferat să rămână cu copiii, chit că ar fi lăcrimat în coliba mică plină de fum. Deane nu-i dădea nici cea mai mică atenţie, de parcă ea nici n-ar fi existat. îl asculta pe John vorbind fără încetare despre necesitatea ridicării de garduri sau a plantării de garduri vii în jurul grădinilor de legume pentru a feri răsadurile de copitele vacilor şi caprelor rătăcite.

După cină, ea se duse să-i reîntâlnească pe copii şi rămase cu ei până la plecare. Atunci când Deane veni s-o caute, ea fu uimită; şcolarii se înghesuiau care mai de care să-i spună la revedere. Era emoţionant să vezi mogâldeţele cu păr creţ cum se agăţau de picioarele lui sau cum îi săreau de gât. Deane râdea din toată inima lăsându-se în voia lor cu răbdare, iar Jessica simţi o gelozie greu de explicat.

***

Erau pe drum de aproape o oră când nori ameninţători invadară cerul. Fulgerele brăzdau orizontul. Deane acceleră după ce îşi privi ceasul.

- Va trebui să ajungem la Diringa înainte de lăsarea nopţii.

- E departe? se interesă Jessica temătoare, auzind furtuna care se apropia.

- Vreo douăzeci de kilometri. Douăzeci de kilometri în Anglia nu însemna mare lucru. Dar să-i străbaţi într-o ţară ca Rwanda, era o acţiune la fel de temerară ca traversarea Munţilor Stâncoşi...

Land Rover-ul se opinti să treacă peste un dâmb când ploaia începu să răpăie. în câteva clipe, cerul se întunecă.

- E un adăpost în apropiere, mormăi Deane printre bubuiturile de tunet. Ar fi mai bine să ne oprim acolo. Am impresia că vom avea parte de o furtună straşnică.

Nu se înşelase. Trombe de apă se abăteau deasupra maşinii făcând vizibilitatea practic inexistentă. Roţile ridicau jerbe de noroi. Jessica nu mai văzuse asemenea căderi de apă. Avansau încet. Printr-o minune, Deane izbuti să parcurgă cei câţiva metri care-i despărţeau de un drum forestier unde se aflau cât de cât la adăpost de elementele dezlănţuite.

Dar greutăţile lor nu se terminaseră încă. Land Rover-ul făcu dintr-o dată un derapaj brusc şi roţile din faţă se înfundară ca şi cum pământul s-ar fi căscat înaintea lor. Se făcu auzit un gâlgâit sinistru şi maşina se opri.

Deane se forţă s-o urnească. Jessica îşi ţinea răsuflarea. Motorul huruia din greu, dar roţile patinau în gol. După mai multe încercări fără rezultat, Deane coborî.

- Nu avem ce face. Ne-am împotmolit. Va trebui să continuăm drumul pe jos.

Coborî şi Jessica. începea în sfârşit să aprecieze bocancii solizi pe care-i avea în picioare. Solul îngrozitor de mocirlos era alunecos ca un patinoar. De aceea ea o porni pe un şanţ larg căptuşit cu muşchi care se afla de-a lungul cărării.

După ce inspectă roţile, Deane se ridică şi o zări pe Jessica.

- Urcă pe drum! ordonă el repezindu-se spre ea atât cât îi permitea starea terenului.

Neînţelegând motivul acestei somaţii, Jessica continuă să meargă liniştită.

- Ieşi de acolo, neisprăvito! urlă el, livid.

Jessica preferă să nu-i dea atenţie. Nimeni şi nimic
nu ar determina-o să se bălăcească un minut în plus în acel nămol scârbos.

Cu capul plecat, înainta apărându-şi faţa de ploaia care trecea prin frunziş. Nu văzu masa de apă care se rostogolea spre ea cu zgomot asurzitor şi cu viteza unui cal în galop. A fost prea târziu să-şi dea seama că acea cărăruie servea la deversarea miilor de litri de apă de ploaie căzuţi în câteva minute pe dealuri.

Şocul o făcu să se clatine. Terorizată, fu luată de torentul furios. Se zbătu cu disperare. Risca să fie înghiţită de ape.

- Rezistă! Vin îndată! auzi ea spunându-i-se.

Ea se străduia zadarnic să lupte împotriva masei de apă care o antrena inexorabil, când se simţi apucată de încheietura mâinii. Crezu că umărul îi va ieşi de la locul său. Dar Deane reuşi s-o prindă de mijloc.

Şi el se găsea în şanţ, dar se agăţase desigur de o rădăcină sau de un arbust solid.

Câtă vreme să fi stat ei astfel în apă care le ajungea până la brâu, ale cărei torente curgeau în trombă ca după deschiderea unei ecluze? Cum reuşise Deane să se prindă de buştean şi mai ales s-o ţină în loc pe Jessica?

în mijlocul acestui potop, tânăra încerca o uşurare de nedescris simţindu-l pe Deane atât de aproape de ea. Deşi aproape sufocată, era înconjurată de prezenţa lui. Dar puteau oare să ţină piept mai mult timp acestor elemente dezlănţuite? Forţa umană are limitele sale.

îngrozită, se agăţă cu disperare de salvatorul ei când dintr-o dată puterea torentului scăzu. Viitura impetoasă se transformă într-o băltire agitată de con- tracurent. Deane izbuti să se aşeze pe marginea taluzului. Jessica nu avu puterea să-l urmeze. El însuşi epuizat, se mărgini s-o menţină deasupra apei timp de câteva minute în timp ce îşi recăpăta forţele. Când curentul îşi pierdu din intensitate, el încercă s-o tragă afară din apă. Noaptea aproape că se lăsase când el se prăbuşi cu povara sa şiroind de apă pe o buturugă căptuşită cu muşchi, la o mare distanţă de canalul viclean. Lungită pe spate, stând nemişcată fără suflare, Jessica vedea stelele strălucind prin frunzişuri. Copleşită de recunoştinţă, ar fi vrut să-i mulţumească salvatorului aplecat deasupra ei, care gâfâia încă din greu. în ochii lui albaştri se reflecta spaimă adâncă, şi chiar o anumită gingăşie... Dar nu, era cu neputinţă! îndată ce Deane îşi dădu seama că Jessica era conştientă, faţa lui se înăspri.

- Aha, Domnişoară Ştie-Tot, când ai să înveţi în sfârşit că jungla africană nu e totuna cu câmpia englezească dominată de calm? îţi dai seama că

ai fi putut să te îneci, să te faci zob? Şi asta numai din cauza încăpăţânării tale?

- Nu voiam să-mi murdăresc încălţămintea, explică ea ridicându-se.

- N-ai încotro! bombăni el după ce se ridicase şi o ajută şi pe ea să se ridice. Există doar un singur mijloc pentru a ajunge la adăpost, s-o pornim pe drumul acesta desfundat.

Jessica făcu un efort lăudabil pentru a înainta. Dar era atât de obosită încât aluneca fără încetare şi nu avea puterea să-şi smulgă bocancii din noroi. Fără tragere de inimă, Deane o luă de mijloc pentru a o susţine.

Ploaia aproape încetase. Dar vântul scutura ramurile arborilor, din care apa picura peste capetele lor. Jessica dârdâia.

- Tine-mă strâns, bombăni Deane printre dinţi. Ajungem îndată.

La capătul câtorva minute, zăriră silueta unei cabane din bârne construită la marginea cărării. Acoperişul era făcut din frunze de bananier şi nu avea nimic în comun cu bungaloul confortabil la care sperase tânăra. Cu o lovitură de picior, Deane deschise uşa. Un miros de mucegai şi de praf le intrară în nări. Adăpostul era întunecat, dar Deane cunoştea locurile. Pe pipăite, dădu peste o cutie de chibrituri şi aprinse o lampă cu petrol atârnată de o grindă. Ceea ce dădu la iveală lucirea pâlpâitoare nu avea cum să-i ridice moralul Jessicăi. Exista un pat de campanie cu o saltea subţire, şi două etajere pe care zăceau nişte bidoane de kerosen goale şi nişte saci vechi. într-un ungher se găsea o stivă de lemn.

- Şemineul lipseşte, explică Deane adunând un braţ de lemne, dar o să aprind focul în faţa uşii ca să te încălzeşti.

Pe un strat de ierburi uscate, el aşează butucii. O clipă mai târziu, flăcările trosneau, făcând adăpostul mai puţin sinistru.

- Scoate-ţi hainele ude, ordonă Deane văzând că Jessica stă nemişcată. Mă duc să iau pături şi schimburi uscate... Ei, haide, fă mişcare, altminteri ai să răceşti.

- Aştept să rămân singură! îi zise ea pe un ton arţăgos.

Când reveni, găsi uşa întredeschisă.

- Am adus cafea. înfăşoară-te în cuvertura asta şi vino să te încălzeşti la foc.

Prin uşa întredeschisă, el îi întinse o cuvertură. Jessica se acoperi cu ea cum putu mai bine. Apoi ieşi afară şi se aşeză pe o grămadă de surcele pregătite de Deane special pentru ea. în timp ce ea îşi savura cafeaua caldă încă, Deane aruncă lemne pe foc şi îşi puse valiza în cabană.

- Tu nu bei cafea?

- Mai târziu, răspunse el fără s-o privească. Acum, mă duc în maşină să mă schimb.

El se îndepărtă cu paşi mari. Oare ce mai făcuse ea ca să-l indispună în felul acesta?

- Deane, strigă ea cu o voce gâtuită înainte ca el să dispară, nu... nu e nici un... pe... pericol? Vreau să zic... din cauza animalelor acestora care mişună...?

- Dacă nu te îndepărtezi de foc, nu păţeşti nimic.

Când rămase singură, Jessica simţi o toropeală plăcută punând stăpânire pe ea. Amintirea spaimei începea să se topească. Pătura o cam zgâria, dar răspândea o căldură plăcută. Deodată îi trecu prin minte o idee. De ce să se mulţumească ea cu acest veşmânt provizoriu, când valiza ei era în cabană?

Intră grăbită şi închise uşa în urma ei. Era ferm hotărâtă să apară îmbrăcată ca o femeie, măcar pentru a-şi dovedi că acest lucru era posibil chiar şi în străfundul junglei africane.

- Am dat peste o sticlă de coniac în trusa de farmacie, îi strigă Deane, la întoarcere, prin uşa adăpostului. Are să ne prindă bine. Vino să stai cu mine.

Părea a fi într-o dispoziţie cât se poate de bună.

- îndată, răspunse Jessica.

Tocmai destupa sticla în clipa când ea ieşi din adăpost. Se duse lângă el pentru a se aşeza. Oare foşnetul mătăsos al veşmântului ei îl făcu să ridice ochii? El o contemplă timp de câteva clipe cu o înfăţişare complet uluită...

Ea îşi pusese un halat de culoarea piersicii, cu bordură de broderie englezească, lăsând să se vadă cămaşa de noapte albă, cu floricele roz în jurul gâtului. Picioarele ei se ascundeau în papuci de casă pufoşi.

Dar foarte curând, îşi reveni şi privirea lui redeveni de nepătruns.

- Unde naiba crezi că te afli? se răsti el. La Ritz, cumva? Ne aflăm în jungla africană, îmi bat gura de pomană...

- îmi dau seama perfect, închipuie-ţi, îl întrerupse ea privind în jurul ei cu un aer plictisit. Dar asta nu înseamnă că sunt obligată să mă îmbrac ca o locuitoare a junglei.

Scuturându-şi părul strălucitor cu un gest de dispreţ, ea se aşează cu calm pe grămada de lemne.

Cu ochii aţintiţi la sticla de coniac, Deane îi porunci:

- Fă-mi plăcerea şi schimbă-te imediat de hainele astea groteşti!

- Ce-mi propui să îmbrac? întrebă ea cu glas mieros. Nu am decât haine din astea. Ţinuta mea de luptător de gherilă e udă leoarcă. Nu mai am altceva decât pătura...

El nu răspunse. Ea câştigase deja un punct. Fără să spună nimic, el îi întinse un păhărel de alcool.

Jessica îl privea cu ochii pe jumătate închişi. S-ar fi cuvenit să se simtă învingătoare pentru că de data asta avusese ultimul cuvânt. Dar, ciudat, ea încerca un soi de insatisfacţie. De ce se purtau ei ca doi străini? în definitiv, ea era practic logodită, şi Deane urma să se întâlnească cu prietena lui, Carla... Dar era acesta un motiv pentru a păstra o tăcere ostilă? De ce se purta Deane astfel? Era vina ei oare că se aflau blocaţi în plină junglă şi că ea a trebuit să se îmbrace cu cămaşa de noapte?

O plictiseală subită puse stăpânire pe ea. Ziua fusese lungă. Şi lupta aceasta împotriva naturii dezlănţuite îi dăduse lovitura de graţie. Patul de campanie precis era lipsit total de confort, dar oricum era mai bun decât culcatul pe jos.

Deane întinsese o pătură lângă foc. După ce-şi termină coniacul, intră în adăpost ca să ia lemne. Jessica se întinse, era ora de culcare. De altfel, ea începea să nu se mai simtă în siguranţă. Un vânt uşor mişca frunzişul. Dar era vântul? Cu cât fixa împrejurimile, cu atât se încredinţa că mişcarea tufelor era nefirească. Atenţia ei fu atrasă brusc de strigăte răguşite, gemete, de foşnete alarmante.

îngrozită, se ridică şi o luă la fugă până la cabană cu groaznica impresie că este urmărită de toate fiarele sălbatice din Rwanda...

Când să pună piciorul în prag, simţi că cineva o prinse de poalele halatului. Sângele îi îngheţă în vine. Se zbătu zadarnic să scape. începu să urle din răsputeri.

în adăpost se auzi un zgomot înfundat.

Surprins, Deane scăpă lemnele din braţe.

- Ajutor, Deane, ajută-mă! gemu ea cu glas gâtuit de spaimă.

El ieşi în goană din refugiu iar ea se prăbuşi în braţele lui, tremurând ca o frunză.

- Nu mă mai pot mişca. Un leopard şi-a înfipt colţii în cămaşa mea de noapte. Oh, Deane, salvează-mă , te implor!

Fără să-i dea drumul, aruncă o privire curioasă peste umărul ei şi se aplecă pentru a o elibera.

- Leopardul tău seamănă teribil cu un ciot de lemn ieşit din perete. Ţinuta asta vaporoasă umflată de vânt a fost agăţată în trecere...

Inima Jessicăi bătea încă puternic. I-a trebuit ceva timp ca să înţeleagă că vântul şi imaginaţia ei îi jucaseră o festă...

- Păi... eu... eram convinsă că... se bâlbâi ea, jenată la culme.

Deane zâmbi fără a da semne că vrea să-i dea drumul. Până să îmbrace veşmintele de noapte, ea se stropise din belşug cu talc parfumat cu magnolie şi mirosea tulburător. Deane îşi plecă fruntea. Jessica îi întâlni privirea. Ea crezu că citeşte în ochii lui un soi de beţie, o emoţie neaşteptată care ameninţa să-l copleşească. Dar asta nu dură decât o clipă. Cu o exclamaţie exasperată, o îndepărtă de el.

- Asta are să te înveţe minte să nu mai porţi o lenjerie ridicolă în plină junglă! De la o fiinţă ca tine te poţi aştepta la orice... la tot ce este mai rău.

- Unde... unde te duci? îl întrebă ea văzându-l că strânge pătura.

- La maşină. Noapte bună.

- Credeam că o să dormi lângă foc... murmură ea cu glas plângăreţ.

Fără să răspundă, el se îndepărtă.

- Deane, scânci ea, şi dacă sunt animale feroce prin împrejurimi... ?

- închizi uşa, replică el cu glas sacadat. Te zăvorăşti pe dinăuntru.

Jessica nu aşteptă să i se spună de două ori. Ea nu înţelegea schimbarea bruscă de atitudine a lui Deane. Dispreţul şi ranchiuna îi smulseră lacrimi.

Capitolul 9

în ciuda supărării ei, Jessica adormi foarte repede. Un soare strălucitor care răzbătea prin geamurile prăfuite o trezi. Trebuia să fie târziu. Auzind zgomot în jurul cabanei, ea se sculă, îşi puse la iuţeală halatul şi deschise uşa, roşie de somn, cu părul zburlit.

Deane era acolo. Jessica simţi că păleşte văzându-şi hainele kaki atârnate cu grijă pe ramurile copacilor în bătaia soarelui. Aseară le lăsase grămadă afară după ce se schimbase. Dar aparent, ele păreau că îi ameninţă din nou preţioasa feminitate...

Cu siguranţă, Deane nu stătuse degeaba, căci Land Rover-ul era parcat în faţa adăpostului.

- în timp ce tu ai dormit douăsprezece ore în şir, explică el, am reuşit să scot maşina din noroi. Vom pleca imediat ce va fi posibil. Micul dejun este gata.

Se vedea cât de colo că e grăbit. Jessica îşi făcu timp să respire cu plăcere aerul proaspăt şi înviorător înainte de a lua loc pe stiva de lemne. Cenuşa focului era încă fierbinte. Deane trebuie că a avut grijă de el toată noaptea, pentru a îndepărta animalele. Pământul care încă mustea de apă emana o anume umiditate. Chiar dacă era soare, căldura degajată de tăciuni era binevenită. Dar foarte curând, Deane îi răspândi cu piciorul.

- Trebuie să-ţi duc valiza la maşină. Pune-ţi ţinuta de călătorie.

Pentru cazul în care ea ar fi avut îndoieli privind sensul acestei expresii, el desprinse hainele, apucă bocancii spălaţi meticulos şi-i depuse la uşa adăpostului...

Fără să se grăbească, Jessica termină de mâncat, şi numai după aceea intră să se îmbrace. în trecere smulse hainele din mâinile lui Deane. Ochii ei verzi lucind de mânie întâlniră o clipă privirea albastră plină de o ironie dulce. învinsă şi enervată la culme, ea trânti cu putere uşa. Un sfert de oră mai târziu, erau pe drum.

După un moment, Jessica întrebă:

- Nu cumva trebuia să fim aproape de Diringa?

- Am trecut de sat, răspunse Deane. Am hotărât să scurtez călătoria. Ai adunat destule informaţii despre copiii susceptibili de a fi sponsorizaţi, şi ai văzut destule din realizările noastre ca să-ţi faci o părere despre ceea ce se face în district. Poţi să îţi continui lucrările la Andawa.

Jessica, disperată, ar fi putut să-şi impună autoritatea, dar nu-i ardea de asta. Nu era nimic mai descurajator decât sentimentul de a se şti inutilă şi chiar nedorită. Evident, Deane nu ţinea să prelungească această călătorie care ar fi trebuit să dureze încă trei zile. în ciuda oboselii sale, tânăra ar fi continuat bucuroasă, dar însoţitorul ei părea grăbit s-o regăsească pe scumpa lui Carla...

Ajunseră la Andawa la începutul după-amiezii. Satul era mai răsărit decât cele precedente. Colibele de formă conică se ridicau în mijlocul peticelor de pământ cultivate cu grijă şi îngrădite cu tufe de bambus.

Antena Intermond-ului pentru zona de nord a ţării se găsea pe o ridicătură uşoară la o margine a satului, în apropiere de o misiune engleză. Aceasta se compunea din căsuţe cu acoperiş din paie, grupate în jurul unui loc cu pământ bătătorit plantat cu palmieri, unde umblau nişte câini înfometaţi.

Apucând valizele, Deane o conduse pe Jessica spre o clădire de tip vagon care dădea spre veranda inevitabilă. Erau acolo vreo zece camere. Fiecare locuinţă avea intrare separată, iar în interior era o curăţenie impecabilă.

- Te sfătuiesc să te instalezi în linişte, sugeră Deane în timp ce aşeza bagajele pe pământ. Toată lumea era plecată. Dacă ai nevoie de ceva, camera mea este la capătul clădirii.

Cea a Jessicăi fiind a treia, exista o distanţă bună între ei.

După ce şi-a pus lucrurile în ordine, ea se grăbi să facă duş. Era atât de plăcut să scape de praful şi de transpiraţia din timpul călătoriei! După ce-şi spălă părul, îşi pili unghiile, le lăcui şi se instală pe verandă. Se uită cu un aer distrat pe revistele aflate în camera sa, dar îi venea greu să se concentreze.

La asfinţit, un zgomot de maşină rupse tăcerea. Tânăra ştia că personalul aflat la post în Andawa

era compus din învăţători şi responsabili agricoli rwan- dezi, şi bineînţeles de câţiva europeni, din care unii, precum John Turner, erau prezenţi în satele de mai mică importanţă.

Jessica rezista ispitei de a îmbrăca o rochie. Nu-i păsa câtuşi de puţin de opinia lui Deane, dar ea se afla totuşi în inspecţie oficială. Poate că ţinuta regulamentară i-ar fi atras mai multă consideraţie.

Deane veni s-o ia ca s-o ducă la clădirea situată ceva mai departe.

- Asta e cantina locală, anunţă el pus pe glume. Bucătărie indigenă. Nu prea te bucuri. Lasă, că ai să scapi cu viaţă

Cu inima bătând, Jessica zâmbi. Oare Deane redevenise o fiinţă omenească? Tensiunea care domnise între ei pe toată durata călătoriei devenise insuportabilă pentru el?

Pe terasa de pământ bătătorit aflat în faţa cantinei, ea făcu cunoştinţă cu mai mulţi învăţători rwandezi, tineri în mare parte, care se străduiau cu devotament să le insufle cunoştinţe elementare micuţilor lor compatrioţi.

Jessica discuta cu Chantal Owolodu, o femeie hutu seducătoare, deosebit de graţioasă, care răspundea de educaţia fizică în şcoli, în clipa când răsună un strigăt.

- Deane!

Un vehicul frână brusc. O siluetă gingaşă, aureolată de păr blond, ţâşni din aceasta şi veni în grabă spre ei.

- Ti-am recunoscut Land Rover-ul! Ai sosit de mult?

Gâfâind, tânăra se aruncă în braţele lui Deane care
o strânse la piept surâzând.

- Suntem aici de la începutul după-amiezii.

Ea îşi ridică chipul gingaş către cel al lui Deane pe care îl sărută cu tandreţe, spre marea dezamăgire a Jessicăi, sfâşiată de o gelozie inexplicabilă.

Ca printr-un acord tacit, ceilalţi se retrăseseră înăuntru. Dar Jessica nu se putea retrage înainte de a fi prezentată noii-venite. Continuând să-şi ţină braţul pe după talia acesteia, Deane se hotărî în sfârşit.

- Carla, ţi-o prezint pe miss Jessica Seymour, de la biroul nostru din Londra. A venit aici în inspecţie. Andawa este ultima sa etapă.

- Bună ziua, miss Seymour, spuse Carla cu un surâs călduros. Am auzit de dumneavoastră şi despre ceea ce aţi realizat la antena din Kigali.

- E un nimic în comparaţie cu tot ce faceţi voi, rectifică amabilă Jessica.

- Cum s-au desfăşurat negocierile cu Jim Bennet? întrebă Carla uitându-se la Deane cu ochii ei frumoşi, albaştri.

Va să zică tânăra pedagogă cunoştea secretul acestor tratative! Jessica simţi o înţepătură în inimă.

- Cât se poate de bine, replică Deane. El s-a zbătut ca un diavol, însă eu mi-am atins scopul.

- Mă bucur mult! exclamă Carla. Bănuisem eu ceva... Ieri am fost la Jmala, şi s-a zvonit că...

Pe când flecărea pe nerăsuflate cu Deane, Jessica avea timp să studieze chipul fermecător al colegei sale, îmbrăcată într-o seducătoare ţinută kaki, suplă şi spălăcită. Ea aruncă o privire deprimată la oribila ei îmbrăcăminte verde-măslinie...

Ea îi urmă pe Deane şi Carla în interiorul cantinei, dar îi lăsă pentru a merge să se întâlnească cu Chantal Owolodu, aflată lângă o fereastră. îşi petrecu prânzul ascultând problemele întâlnite de tânăra monitoare de educaţie fizică în exerciţiul funcţiunilor sale, pe când Deane Bradburn cina împreună cu Carla în cealaltă extremitate a încăperii.

Către ora nouă, Jessica îşi luă rămas-bun şi se retrase în camera ei. Se culcase deja când cineva bătu la uşă.

- Pot să intru? zise vocea melodioasă a Carlei.

- Bineînţeles, răspunse Jessica din pat.

Tânăra intră şi privi cu jind la cămaşa elegantă de dantelă a colegei sale.

- Au trecut secole de când nu mi-am mai permis luxul de a îmbrăca o cămaşă de noapte, spuse ea cu un zâmbet în colţul gurii. Pe aici, dormim îmbrăcaţi atunci când suntem la drum. Când ai norocul să dai de un adăpost, te strecori într-o pijama de stambă care nu are nimic feminin!

- Nu mă aşteptam deloc să găsesc o fată ca dumneavoastră pe meleagurile acestea, declară cu sinceritate Jessica.

Carla începu să râdă.

- Vocaţia este un lucru imprevizibil. Părinţii mei locuiesc în Devon, într-o casă frumoasă,

printre mobile şi bibelouri nepreţuite. Iar eu, mă ocup de aceşti micuţi rwandezi de parcă ar fi copiii mei.

- Vă iubiţi cu adevărat munca, nu-i aşa? întrebă Jessica, un pic uimită să citească pe chipul însufleţit al interlocutoarei sale un entuziasm umbrit de o tristeţe imperceptibilă.

- Oh, da, răspunse tânăra suspinând adânc. Dar îmi doresc să pot realiza mai mult. Ceea ce izbuteşte să realizeze Intermonde nu este decât o picătură într-un ocean. Când văd toate aceste nevoi care trebuie satisfăcute, mă simt groaznic de frustrată.

- Contribuţia dumneavoastră este deja fantastică, zâmbi Jessica. Directorul vă apreciază enorm.

- Deane este cel mai bun şef din câţi există, recunoscu Carla suspinând, dar el refuză să admită că programul Intermonde este insuficient într-un colţ de lume atât de sărac ca acesta.

Asemeni tuturor tinerilor, Carla dorea să precipite lucrurile, când de fapt era nevoie de un termen lung pentru a duce la bun sfârşit această sarcină. Nu se poate trece fără urmări neplăcute de la Evul Mediu la secolul XX... Dar Jessica o înţelegea perfect.

- Sunteţi cunoscută ca un cal breaz în district, după cât mi s-a spus. Lucrul acesta vine în sprijinul dumneavoastră...

- Aşa este, recunoscu Carla cu un surâs dezamăgit. Dar uneori, aş vrea...

Cu o ridicare fatalistă din umeri, ea se întrerupse:

- N-am să vă plictisesc cu problemele mele, miss Seymour! spuse ea ca pentru a se scuza.

- Spune-mi Jessica! sugeră tânăra ispectoare. Ştiu foarte bine ce simţi. Nu uita totuşi că Intermonde joacă un rol crescând în această ţară. De altfel, e bine cunoscut că picătură cu picătură se face lacul mare...

- Fără îndoială, nu sunt făcută pentru a fi a cincea roată la căruţă, răspunse Carla cu o uşoară amărăciune. Mi-aş dori să fiu zână, să transform orice printr-o atingere cu bagheta fermecată... Trebuie să te las. Mai am de terminat un studiu despre manualele şcolare. Noapte bună, Jessica.

- Noapte bună, Carla, şi mulţumesc pentru vizită.

Jessica a adormit cu greu. Ea nu se putea abţine să
n-o asocieze pe Carla cu Deane. Oare nu se
devota el cu trup şi suflet pentru o cauză dreaptă?
Deane şi
Carla... Oare nu erau ei destinaţi unul altuia?

***

In zilele următoare, Jessica n-o întâlni deloc pe Carla. Ea însăşi era prinsă cu sarcinile administrative. Trebuia mai ales să aducă la zi rapoartele.

Aceste treizeci şi şase de ore petrecute cu Deane în singurătatea junglei africane vor rămâne întipărite în mintea ei pentru totdeauna.

Totuşi, de la sosirea lor la Andawa, Deane îi arăta indiferenţa cea mai absolută şi nu vorbea cu ea decât atunci când munca o impunea. Era obligat s-o ia cu el în vizită la şcolile din regiune. Dar părea că nu redevine el însuşi decât seara, când cina cu Carla la cantină sau când flecărea cu ea pe verandă.

Jessica avea sentimentul că o prăpastie de netrecut o separa de Deane. Slavă Domnului, avea cu ce să se ocupe pentru a nu se gândi mereu la asta...

Intr-o după-masă, preferă să accepte oferta lui Chantal de a o însoţi decât să se învârtească fără rost prin cameră. Graţie unui interpret, ea petrecu mai multe ore stând de vorbă cu copiii, vizitând cartierele indigene şi documentându-se în privinţa obiceiurilor şi tabuurilor acestei lumi mici şi izolate, ceea ce, în alte împrejurări, ar fi încântat-o.

Dar ea se simţea deprimată, dezamăgită. Vitalitatea şi optimismul păreau că au abandonat-o. In mintea ei se învălmăşeau sentimentele contradictorii pe care nu izbutea deloc să şi le explice.

Capitolul 10

Când coborî din maşină în acel loc mărginit de palmieri, Jessica resimţi o tulburare nedefinită. Totuşi, nimic nu se schimbase. Soarele care scăpăta deja spoia construcţiile cu o lumină roşiatică. Cu coada între picioare, nişte câini slabi

rătăceau peste tot, şi câţiva copii se tăvăleau cu plăcere prin praful roşu.

Deane veni spre ea. Şi el părea diferit. Dar acesta nu era oare un efect al închipuirii ei? Faţa lui îi părea mai palidă ca de obicei şi zâmbetul îi era mai crispat.

- Cum s-a desfăşurat după-amiaza ta? Dispui de toate informaţiile dorite pentru a completa dosarele deja supraabundente destinate sediului social?

- Pionii nu trebuie să uite că regii şi nebunii sunt hotărâtori, răspunse ea cu un zâmbet trist. îi dispreţuieşti pe birocraţi, dar ei sunt cei care decid politica de urmat.

O scurtă lucire licări în ochii albaştri. Jessica tocmai voia să-şi continue drumul, însă Deane o apucă de braţ.

- Aşteaptă o clipă.

- De ce? Ai să-mi reproşezi ceva? S-ar fi cuvenit să-ţi cer permisiunea de a o însoţi pe Chantal?

- Eşti liberă, răspunse el cu calm... Nu, eu... eu doream numai să te avertizez că... cineva vrea să te vadă.

- Să mă vadă? se miră Jessica, uşurată.

Ea înţelegea acum motivul aerului straniu al lui Deane. Scott trebuia să fi sosit, şi Deane se temea că el îşi neglijează munca din cauza ei... Atenţia ei fu atrasă pe neaşteptate de mai multe persoane ieşind din cantină. O siluetă familiară se desprinse din grup... şi întinse braţele spre ea.

- Raza mea de soare!

- Irving! exclamă ea cu uimire înainte de a se arunca de gâtul lui cu o mişcare automată. Dar... şopti ea gâfâind, de unde ştiai că mă aflu aici?

- La Kigali mi s-a spus că eşti în sector, răspunse Irving luând-o de mijloc. Am luat avionul în direcţia Himbu, am închiriat o maşină cu şofer şi mi-am încercat norocul.

Se îndreptară spre verandă.

- Deane s-a arătat cât se poate de ospitalier, continuă el. Mi-a dat o cameră. După duş, mă simt în plină formă.

- A trebuit să punem prelata peste berlina strălucitoare a lui Irving. In entuziasmul lor, tinerii săteni sunt în stare să o pună pe butuci.

Deane surâdea, dar Jessica îi simţea încordarea. Această sosire inopinată deranja rutina.

- Bună seara! exclamă Carla care tocmai ieşea din camera sa. Ce se întâmplă?

- Ti-l prezint pe Irving Fenway, logodnicul Jessicăi, explică Deane. El a luat avionul de Kigali şi a venit după noi la Andawa cu maşina.

- Bravo, domnule Fenway! spuse Carla strângându-i mâna. Şi eu am făcut drumul acesta. Nu e uşor.

- Un Fenway nu se dă bătut niciodată, îi asigură Irving cu un râs contagios. Dacă mă împotmoleam pe drumeagurile pe jumătate prăbuşite, astăzi n-aş fi mai ajuns aici! Nu-i aşa, raza mea de soare? încheie el strângând-o cu putere la piept pe Jessica.

- E timpul să cinăm, anunţă Deane. Ce-aţi zice să mă urmaţi la cantină?

- Excelentă idee, aprobă Jessica cu o veselie un pic cam forţată.

Deane alese o masă lângă bar. Pe când bea un lichior de mentă cu apă, Carla nu-şi mai putea ascunde curiozitatea.

- Cunosc împrejurările terenului de aviaţie din Himbu, îi explica ea lui Irving. E un deşert. Cum naiba aţi reuşit să găsiţi acolo maşină şi şofer?

- Am întâmpinat greutăţi, zâmbi Irving. Am fluturat nişte dolari pentru a trezi interesul băştinaşilor şi m-am folosit de tot farmecul meu pentru a convinge o echipă de savanţi care lucrau prin împrejurimi să-mi împrumute berlina lor, un Buick nou-nouţ şi pe şoferul lor.

- Trebuie să fi cheltuit o groază de bani, observă Carla.

- Acesta este felul în care tratez eu afacerile, răspunse Irving cu un zâmbet, şi credeţi-mă, este cea mai bună metodă. Nimeni şi nimic n-a putut să-l oprească pe Fenway Tornadă, aşa cum sunt poreclit acasă.

- Jess trebuie să fie flatată... Să-şi vadă prietenul venind cu un asemenea echipaj splendid... gata să se ruineze de dragul ochilor ei frumoşi... Este exaltant... Deşi locul acesta nu oferă ceva ideal pentru un interludiu sentimental.

- Nu-mi displace atmosfera aceasta de singurătate, replică Irving privind grinzile cioplite

grosolan care susţineau acoperişul din fruze de bananier. In afară de asta, mă străduiesc mereu să îmbin utilul cu plăcutul. Akangogo nu este departe de aici, cred. Intr-un sat de lângă fluviu, am un protejat şi aş dori să aflu ce progrese a făcut.

- Nu ştiam că sunteţi unul din sponsorii noştri, izbucni Carla cu însufleţire. In cazul acesta, faceţi parte din marea noastră familie!

- Familia mea se întinde în toată lumea, sublinie Irving cu mândrie. In Africa, în India, în Orientul Mijlociu...

Distrată, Jessica îşi contempla logodnicul. Cu tenul său rumen, părul răsfirat şi abdomenul de chefliu, el părea să aibă mai mult de treizeci şi cinci de ani. Desigur, ea nu l-a considerat nicicând irezistibil. Dar în seara asta, în ţinuta lui de safari nou- nouţă, îi părea de o jovialitate şi de o exuberanţă neobişnuite.

La masă,Carla îl îndemnă pe noul-venit să vorbească despre călătoriile lui de afaceri prin lume şi de numeroasele lui sponsorizări.

Dintr-o dată, Jessica se simţi îndepărtată. Din fericire, Deane se întoarse spre ea şi conversă îndelung.

Imediat după cină, Irving se întinse şi declară că pică de somn. Luând-o pe Jessica de mijloc, el o duse afară. Ajuns pe verandă, o strânse la piept.

- Eşti fericită că mă vezi, scumpa mea?

- Bineînţeles, Irving, surâse ea lăsându-se îmbrăţişată.

- Te găsesc schimbată, spuse el după un moment. Eşti mai feminină... mai tulburătoare...

Surâsul Jessicăi dispăru.

- Sunt obosită, asta e. Mi-am petrecut după-amiaza chestionând câţiva rwandezi cu ajutorul unui interpret. E obositor.

- Nu eşti făcută pentru meseria asta. Locul tău este la birou. Dar, chiar şi în această ambianţă neobişnuită, te găsesc mai seducătoare ca oricând...

- Cum, în ţinuta asta imposibilă? Glumeşti!

- Deloc! Fructul este cu atât mai îmbietor cu cât este mai greu de ajuns la el...

- Cu... atât mai îmbietor? se bâlbâi Jessica, luată pe nepregătite.

- Nu ţi-e clar? îmbrăcată astfel, eşti în armonie cu această regiune sălbatică, cu farmec subtil...

- în cazul acesta, o să-mi pun mâine seară rochia cea mai sofisticată pe care o am, îl ameninţă ea, un pic derutată de aceste aluzii puţin obişnuite din partea lui Irving.

- Până atunci, o să mă culc, anunţă el căscând fără reţinere. Pe mâine, raza mea de soare. Vom face cunoştinţă cu tânărul Rufus

- De acord.

O dată ajunsă în cameră, Jessica se simţi invadată de o neînţeleasă oboseală, atât spirituală cât şi fizică. Nu era târziu. Cu efort, ea se apucă să termine darea de seamă. Insă mintea îi umbla hai-hui. Oare Deane şi Carla erau tot la cantină, sau preferaseră să se instaleze ca de obicei, pe şezlongurile de la capătul verandei?

Către ora unsprezece, ea lăsă stiloul jos. Liniştea domnea în împrejurimi. Toţi păreau să doarmă. Ea voia să se culce, când o voce o făcu să tresară.

- Am văzut lumină. Nu te deranjez?

Era Carla

- Deloc. Hai, intră.

Refuzând scaunul oferit de Jessica, vizitatoarea începu să se plimbe în lung şi-n lat.

- Ia spune-mi, ce impresie îţi face că îl ai pe iubitul tău în preajmă, şi nu la mii de kilometri depărtare?

- Dacă aş crede că Irving a înfruntat fiarele sălbatice şi mlaştinile doar pentru a mă întâlni, răspunse Jessica cu umor, aş fi profund impresionată. Dar ştiu că e interesat de micul său protejat necunoscut.

- Nu-i chiar atât de rău, cred! izbucni Carla cu vehemenţă înainte de a relua pe un ton uşor ezitant: Dacă am înţeles eu bine... nu eşti logodită oficial...?

- Irving este mereu pe drumuri, explică Jessica. N-am putut să fixăm o dată.

- Este atât de bogat pe cât pare?

Jessica începu să râdă.

- Este, răspunse ea în timp ce aranja masa. Nu-şi face griji din pricina banilor! Vrei un pic de cafea, Carla? A mai rămas în termosul pe care l-am luat cu mine în după-amiaza asta.

- Nu, mulţumesc. Mă duc. E groaznic de târziu.

Ea dispăru, lăsând-o pe Jessica un pic nedumerită
în legătură cu adevăratul motiv al acestei vizite fulger...

În ziua următoare, Deane merse împreună cu ei să-l viziteze pe Rufus. Irving s-ar fi deplasat în berlina lui, însă directorul se opusese, pretextând că acest lucru risca să-l impresioneze pe copil. Micuţul Rufus a fost totuşi uluit de această vizită neprevăzută. El nu primise scrisoarea de la Irving care-i anunţa sosirea. Dar timiditatea lui se risipi destul de repede. El îşi încântă sponsorul cu engleza lui excelentă şi servi chiar ca interpret între părinţii săi şi Irving, cu o vizibilă mândrie.

Acesta îi adusese un mic calculator de buzunar, explicându-i cum să-l mânuiască. Jessica socoti cadoul destul de surprinzător. Irving susţinu că va face din copil cel mai deştept băiat din sat. Oricum, părea fascinat de taste şi de cifrele verzi care licăreau.

La întoarcerea la Andawa, întunericul aproape că se lăsase. Mai obosită decât ar fi dorit să recunoască, Jessica se regăsi cu bucurie în mica ei încăpere. Zăbovi îndelung sub duş înainte să-şi pună furoul de mătase de culoarea şampaniei, cam decoltat. Dar ea se temea de serata care o aştepta. Socotea că Irving va exploda de vitalitate, de cordialitatea lui cam zgomotoasă, de exuberanţa lui fizică.

Spre marea surpriză a întregului personal, Carla apăru la cantină extrem de elegantă, într-o bustieră albă, lăsând vederii umerii ei rotunzi şi frumoşi, şi fustă de tafta neagră, foşnitoare.

- Asta este ţinuta mea numărul unu cu care îi farmec pe fucţionarii rwandezi care vin din când în când pe aici.

- Eşti absolut adorabilă, o asigură Deane sărutând-o pe vârful nasului.

- Parcă am fi într-un cabaret ultra elegant, adăugă Irving care o ţinea pe Jessica de mijloc.

In timpul cinei, Irving vorbi despre vizita făcută protejatului său. Subiectul fiind drag Carlei, ea îi acordă o atenţie susţinută.

După terminarea mesi, Irving nu mai zăbovi. Jessica a fost oarecum surprinsă de asta. In schimb, ea fusese luată pe nepregătite de săruturile înfocate cu care el o acoperi, abia ajuns

în umbra verandei. După câteva clipe, ea se desprinse de el, gâfâind din greu.

- Irving! Nu te-am ştiut atât de înflăcărat...!

- Iţi displace cumva atitudinea mea, iubito? spuse el frecându-şi obrazul de al ei.

- Şti... ştiu şi eu... N-ar trebui să aşteptăm până ce revenim într-o ţară mai civilizată, pentru a...

- Nu sunt de aceeaşi părere, murmură el luând-o în braţe. E ciudat cum un astfel de ambient întărâtă instinctul cărnii...

Jessica se crispă.

- Unde îţi sunt bunele maniere, Irving? Nu mă obişnuiseşi cu un astfel de limbaj!

- Să fii singur sub stele cu o creatură de vis ca tine, raza mea de soare, nu te face să-ţi pierzi capul?

- Mă tem că atmosfera junglei are un efect neobişnuit asupra ta... Noapte bună, Irving.

- Nu intri o clipă la mine? întrebă el bine dispus.

- Vorbeşte mai încet! protestă ea cu jumătate de glas. Nu suntem singuri, ştii.

Ea zărise într-adevăr două siluete care se îndepărtau spre capătul verandei. Nu avea decât o dorinţă, să pună capăt acestei scene.

- Noape bună, Irving, spuse ea cu glas scăzut înainte să dispară în camera ei.

- Nu prea eşti amabilă cu mine, oftă el.

Dar ea îi închise uşa în nas, stinse lumina şi se culcă îndată.

A doua zi era sâmbătă. La antena din Andawa domnea o atmosferă de vacanţă. Copiii satului mestecau bucăţi de trestie de zahăr provenind dintr-o recoltă experimentală. *Umukungu* fusese primit de personalul de la Intermonde cu onorurile cuvenite rangului său.

După-amiază, fucţionarii rwandezi fură de faţă la dansurile tutsi, iar mica piaţă era din nou calmă.

Jessica plecă să se plimbe singură. Incercase să lucreze un pic în camera ei, însă ritmul tobelor o călca pe nervi. Se căţără pe un dâmb stâncos de unde se deschidea o privelişte întinsă asupra savanei şi avu plăcuta surpriză să zărească o turmă de zebre păscând în linişte, cât şi o familie de elefanţi cufundată pe jumătate în mijlocul unei

ferigi imense. La câţiva metri mai jos, păşteau nişte antilope cu ochi mari şi blânzi. Dar acest spectacol de o seninătate incomparabilă nu izbuti să înlăture povara greu de înţeles care apăsa pe inima tinerei.

în momentul când trecea iar prin faţa cantinei, omul de serviciu de la bucătărie o opri pentru a-i explica că „ domnul înalt cu pălărie mare" o aştepta în camera lui. Jessica îşi înăbuşi un zâmbet. Era vorba de Irving. Pălăria lui imensă îi fascina pe indigeni.

Hotărâtă să facă un efort pentru a compensa răceala ei de aseară, ea decise să-i arate lui Irving animalele sălbatice. Era un adept convins al fotografiilor safari.

Stătea întins pe pat, cu hainele mototolite.

- Ce căldură copleşitoare, spuse el ridicându-se cu greutate. Un ventilator n-ar face faţă în această cocioabă.

- Ştii, personalul foloseşte locul acesta numai pentru dormit. Mai tot timpul şi-l petrece afară. Apropo, tocmai am văzut de pe o înălţime un spectacol încântător, elefanţi, zebre, antilope... Ar trebui să-ţi iei cu tine aparatul de fotografiat.

Dar ideea nu-l atrăgea pe Irving aşa cum sperase ea.

- Poate mai târziu. Mai întâi să bem ceva.

El se ridică şi apucă sticla de pe masă.

- La ora asta?

- De ce nu? răspunse el umplând cu generozitate două pahare. Astăzi e sâmbătă şi camera asta este un pic mai intimă decât cantina.

Jessica nu înţelegea prea bine legătura... Abia îşi înmuie buzele în pahar, pe când Irving îi vorbea cu satisfacţie despre ultimele sale călătorii de afaceri şi despre impresia care i-o făcuse oraşul Kigali. Când socoti că venise momentul potrivit, Jessica sugeră din nou ca la plecare să ia şi aparatul foto cu el.

- Animalele sălbatice vor fi întotdeauna în această ţară, replică el ridicând din umeri. Termină-ţi coniacul, ai să te simţi mai bine după aceea.

- Dar mă simt foarte bine, ripostă ea punând jos paharul cu un gest hotărât.

- Ei, haide, raza mea de soare, eşti încordată ca o strună de vioară!

- Nu înţeleg la ce foloseşte să beau alcool fără motiv! replică ea.

- Fără motiv... Ba da, scumpa mea, spuse el luând-o brusc în braţe. Credeam că ai priceput... Să închidem uşa, vrei? Suntem în camera mea, şi ce se petrece aici nu priveşte pe nimeni.

- Ce te-a apucat, Irving? protestă ea respingându-l. De când ai venit aici eşti de nerecunoscut.

- Eşti mai ispititoare ca oricând, Jess, zâmbi el forţându-se fără succes să-i prindă mâna. Nu ştiu ce te face să fii atât de tulburătoare... Şi pe urmă, ce poţi face altceva în acest loc uitat de lume? Fii aşadar înţelegătoare...

- Nu suntem pe o insulă pustie, se revoltă fata îndepărtându-se rapid spre uşă.

Ajunsă în pragul încăperii, se întoarse şi adăugă cu glas glacial:

- Vom relua discuţia când ţi se vor risipi aburii alcoolului.

- Raza mea de soare, dar...

- Şi încetează să-mi mai spui astfel, îi lansă ea pe un ton dispreţuitor, sună grotesc!

Din păcate, Deane şi Carla erau instalaţi în şezlongurile lor obişnuite. Era imposibil ca ei să nu fi surprins frânturi de conversaţie. Deane afişă aerul său sarcastic obişnuit. Oare n-o avertizase el de atâtea ori pe Jessica în privinţa faptului că climatul avea tendinţa de a-i face pe bărbaţi să uite bunele lor maniere? Şi nu i-o dovedise chiar el cu îndrăzneală?

In culmea exasperării, tânăra se refugie pentru a regăsi oaza de tihnă a savanei. Antilopele erau tot acolo. Mai zări nişte păsări marabu cu penaj gri şi alb. Pe cer se roteau vulturii.

Amintirea scenei cu Irving o umplea de dezgust. El se purtase ca un bădăran dornic să-şi potolească febra simţurilor... In schimb, cum ar fi reacţionat ea dacă i-ar fi arătat tandreţe şi consideraţie? Dacă s-ar fi arătat blând şi iubitor? I-ar fi cedat bucuroasă?

Se îndoia de asta. De fapt, sosirea logodnicului ei nu-i provocase nici o plăcere... Deodată, adevărul o copleşi. Oare să nu fi ştiut ea încă de când îl văzuse pe Irving că nu-l iubea şi că nu-l va iubi niciodată? Deane pusese stăpânire pe gândurile ei, Deane a cărui indiferenţă o tortura.

Zdrobită de implicaţiile acestei descoperiri, sări în picioare şi începu să umble ca un leu în cuşcă. Asta e, îl iubea pe Deane. De multă vreme. Fără îndoială chiar de la primul lor sărut. Dar ea se răzvrătise din toată fiinţa sa împotriva acestui sentiment care o invadase cu şiretenie. In prezent, nu mai putea să ascundă adevărul: iubea un bărbat care iubea o altă femeie.

La gândul acesta , ochii i se umplură de lacrimi. Jessica asistase la întâlnirea lui Deane cu Carla în seara când sosise la Andawa... şi acest spectacol fusese pentru ea ca o lovitură de pumnal. Dar cum să fie supărată pe Deane că admiră acea creatură de vis? Nu erau ei oare făcuţi unul pentru celălalt?

Ea contempla priveliştea fără s-o vadă, printr-o ceaţă de lacrimi. Astfel o găsi Deane. Indată ce-l zări, ea întoarse privirea şi se prefăcu adâncită în contemplarea unei antilope care tocmai se adăpa dintr-o băltoacă.

- E sâmbătă, ştiu, spuse el apropiindu-se, dar am de completat pentru guvern afurisitele astea de formulare. Aş vrea ca ele să plece diseară. S-a ivit cineva care merge în localitatea Himbu. Ai putea să-mi dai lista cu copiii propuşi pentru şcolarizare?

- Desigur, răspunse ea,, continuând să privească în jos. O să le caut imediat. Imi pare rău că te-am oprit de la treabă fără să vreau.

Ea o luă înainte. O credea el răvăşită din cauza purtării lui Irving?

In realitate, numai gândul că nu era iubită de Deane o arunca în disperarea cea mai adâncă. Perspectiva unei existenţe de acum înainte fără sens era de netolerat pentru ea.

Ajungând în locul străjuit de palmieri, ea crezu că inima i se opreşte în loc. Oare nu era silueta gingaşă a Carlei, îmbrăcată în alb, care se strecura pe furiş în camera lui Irving?

Şocată, Jessica păli... Printr-un efort de voinţă, reuşi totuşi să-şi continue drumul ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. O privire scurtă aruncată spre însoţitorul ei îi dovedi că şi acesta o zărise pe Carla. Deane era palid.

O însoţi în bungaloul ei. Deschizând uşa, ea îşi dădu seama că tremură.

- Eu... îţi aduc lista, spuse ea cu glas înăbuşit. Aşteaptă un minut.

Scotoci cu febrilitate printre lucrurile sale şi reveni şi-i întinse hărţile lui Deane.

- Mulţumesc. O să transcriu imediat numele.

Vocea lui era răguşită. Oricum, era la fel de tulburat ca şi Jessica.

O dată ce rămase singură, aceasta din urmă se prăbuşi în pat, consternată de descoperire. Irving şi Carla! Era de necrezut. De ce să se mai mire că Deane
era doborât de trădarea aceleia pe care o iubea?

***

Zgomotul tam-tamurilor şi al dansurilor nu încetă toată noaptea. Jessica cină singură la cantină. Carla şi Irving comandaseră de mâncare în camera lor. Deane nu apăru. Fără îndoială că termina de completat formularele. Jessica se culcă imediat şi îşi ascunse capul în pernă pentru a-şi înăbuşi suspinele.

Duminică, Irving şi Carla rămaseră închişi toată ziua în cameră. în ziua următoare, Land Rover-ul Carlei era parcat tot sub palmieri. Irving trebuia să plece marţi. în ziua aceea când Jessica se întoarse din inspecţie, Irving făcea ultimele verificări la maşina lui.

Cu un aer ştrengar, veni înaintea ei.

- Ei bine, Jess, presupun că trebuie să ne spunem adio...

- Probabil, replică ea pe un ton liniştit.

- Lucrurile nu s-au petrecut aşa cum era de aşteptat, adăugă el râzând jenat. Dar e mai bine că am descoperit adevărul la timp.

- Absolut.

El îi întinse mâna pe care ea o strânse cu indiferenţă. Cum Carla sosea cu valiza, Jessica se îndepărtă rapid. Era în camera ei de câteva minute când Carla bătu la uşă.

- Jessica, îmi pare rău, murmură ea.

- Nu-ţi face griji.

- Luăm avionul până la Kigali şi de acolo vom zbura spre Cape Town, reluă ea cu glas mai ferm. Acolo ne vom căsători.

- Ei bine, dar ştiu că nu v-aţi pierdut timpul! exclamă Jessica neputând să se abţină.

- Aşa este, între noi doi există afinităţi neaşteptate. Cred că nu ne înşelăm.

- Iţi doresc să ai dreptate.

- Jess, înţelegi, continuă Carla pe un ton pătimaş, să mă căsătoresc cu un bărbat atât de generos, aş putea deveni atât de utilă! Sunt atâţia neajutoraţi în lume care au nevoie să fie sprijiniţi. In loc să-mi pierd timpul pe drumurile astea impracticabile, am posibilitatea să înfăptuiesc minuni datorită lui Irving.

„Şi asta este iubire? dorea cu ardoare să-i spună cu voce tare Jessica. E iubire adevărată? Ca aceea pe care ţi-o poartă Deane? Eşti până într-atât de încântată de concepţiile umanitare ale lui Irving încât să respingi cu bucurie în suflet un sentiment atât de nobil?"

Dar asta n-o privea pe ea.

- Ce crede Deane despre asta? întrebă ea totuşi, îndemnată de curiozitate.

- Evident, este foarte dezamăgit, dar hotărârea mea este luată.

„ Dezamăgit"... cuvântul era prea palid. Ar putea ea să uite chipul livid a lui Deane când o văzuse pe Carla dispărând în camera lui Irving?

- Ei bine, Carla, nu-mi rămâne decât să-ţi urez fericire.

- Mulţumesc, asemenea. Ai să pleci curând, cred?

- Chiar mâine. Raportul meu este aproape terminat.

- O să par ipocrită, desigur, surâse Carla, dar îţi urez şi ţie fericire deplină.

Câteva minute mai târziu, Buick-ul demara în aclamaţiile entuziaste ale micilor africani.

Capitolul 11

Chiar în ziua următoare, Jessica era pregătită să plece. Ea dăduse zor să-şi termine treaba, incapabilă să suporte ideea de a mai rămâne mult timp la Andawa cu Deane care era doborât de supărare. Era de ajuns să-l priveşti pentru a înţelege răul pe care i l-a provocat trădarea Carlei.

Chiar în clipa când începea să-şi facă valizele, silueta lui Deane se detaşă în cadrul uşii.

Ridică spre el un chip palid.

- Am să te conduc chiar eu la Himbu, spuse el cu glas uşor încordat. Cred că aşa se cuvine. Apoi mă voi întoarce aici pentru a petrece câteva săptămâni. N-o să ai probleme cu tranzitul. O dată ajunsă la Kigali, vei lua primul avion spre Bruxelles sau Londra.

- Cred că aşa este cel mai bine, răspunse Jessica, cu inima strânsă.

Oricum, Deane nu ţinea nicidecum să efectueze călătoria până la Kigali în compania ei. De altminteri, s-ar fi încumetat ea la o astfel de călătorie?

- Traseul va fi destul de obositor. Drumul este foarte prost.

El făcea desigur tot ce putea pentru a se debarasa de ea cât mai repede, era sigură de asta. Brusc începu să tremure. Numai să nu dea Domnul ca soarta să-i fie potrivnică, şi să pornească împreună la drum printr-o pădure pustie! Oare Deane îi citea gândurile? El încheie pe un ton posac:

- Propun să plecăm mâine dimineaţă. Cu puţin noroc, am ajunge la terenul de aviaţie la ora prânzului.

Ea îşi înăbuşi un suspin de uşurare. Deane nu zăbovi, şi Jessica nu-l mai întâlni în ziua aceea. De altfel, din acea sâmbătă fatală, îşi făcuse obiceiul de a comanda mâncarea în camera ei. După ce ronţăi câte ceva se urcă în pat şi rămase trează până în zori.

Probabil aţipise câteva clipe căci fu trezită de zgomotul unei averse puternice. Auzea apa căzând în trombe pe verandă. Deane n-ar pleca desigur pe o vreme ca asta. Era prea periculos.

Plouă toată ziua. Deane nu apăru. Nu avea de ce. Ţinea s-o conducă până la Himbu, fără a-şi asuma riscuri exagerate. Il înţelegea foarte bine.

A fost cea mai lungă zi din viaţa ei. Rămase închisă în camera ei, gândind cu tristeţe că numai la douăzeci de metri de ea, Deane era probabil constrâns să facă la fel.

Soarele nu se ivi decât în ziua următoare, spre orele zece. Jessicăi nu-i trebui mult ca să depună bagajele în faţa uşii, până într-atât era de grăbită să plece.

Dar, preferând să aştepte până ce pământul se zvânta, Deane hotărî să nu pornească la drum

până la începutul după-amiezii. Jessica avea chipul răvăşit, şi ochii încercănaţi. Dar ei nu-i păsa de asta. In definitiv, avea ochi pentru Deane, iar el era prea preocupat de propria lui dezamăgire ca să-i mai poată acorda vreo atenţie.

Revărsările de apă lăsaseră urme în regiunea Himbu. Arborii fuseseră dezrădăcinaţi. Soarele nimicitor se reflecta în găvanele pline cu apă transformate în lacuri. Deane conducea cu mare prudenţă. Cu maxilarele încleştate, părea să aibă ca singură grijă sosirea la terenul de aviaţie în timp util pentru zborul regulat prevăzut pentru ora nouă seara. Jessica se ruga din tot sufletul ca nimic să nu le împiedice înaintarea pe pământul devastat de inundaţii. Să stea atât de aproape de Deane era un supliciu de care ea s-ar fi lipsit bucuroasă. Se forţa să facă abstracţie de asta, contemplând pădurile cu frunze lăcuite de apa ploii...

Sub soarele necruţător, podişurile îşi recăpătaseră foarte repede ariditatea lor obişnuită, dar nu la fel se întâmplase cu văile care intersectau traseul.

O surpriză neplăcută îi aştepta... Era aproape ora opt seara. Soarele urma să dispară. Aeroportul se afla la o oră de mers de locul în care se găseau. Atunci apăru dinaintea lor podul distrus.

In timpul când l-a vizitat pe micul Rufus, Jessica zărise deja râul Akangogo cu meandre leneşe. Cum şi-ar fi putut închipui ea că paşnicul curs de apă putea să devină un torent impetuos, smulgând totul în calea sa? Deane frână la câţiva metri de podul de lemn din care nu mai rămăseseră decât pilonii dispărând pe jumătate sub viituri.

- Mai există un altul, la vreo douăzeci de kilometri de aici, mormăi Deane a cărui faţă părea posomorâtă în lumina crepusculară. Asta ne obligă să facem un ocol, însă nu avem de ales.

- Trebuie neapărat să prind avionul din această seară, înţelegi Deane! spuse Jessica înăbuşindu-şi plânsul de enervare. Eu... eu nu mai suport cursa asta dementă!

- Ei, haide, Jess, revino-ţi în fire! Va trebui să te obişnuieşti cu greul.

Jessica îşi înghiţi lacrimile şi nu mai protestă. De altfel nu-i dăduse el exemplu de un anumit

curaj? Nu avea altceva de făcut decât să înfrunte realitatea tristă.

Maşina porni la drum voiniceşte. Jessica era atât de preocupată de ghinionul ei încât abia zări cel de-al doilea pod, distrus pe jumătate...

- Ah, trebuie să existe totuşi un mijloc de a traversa râul ăsta blestemat! mormăi Deane întorcând maşina.

Umbre înspăimântătoare se perindau în raza farurilor.

Disperată, Jessica nu scotea un cuvânt. Avionul de nouă seara trebuia să fi plecat de mult...

Din fericire, Deane cunoştea drumul ca pe propriul lui buzunar. Mai există o şansă de a ajunge la Himbu pentru zborul de dimineaţă. Cu chipul încordat şi concentrat, cu mâinile încleştate pe volan, Deane căuta un mijloc de a tranversa râul.

Slavă Domnului, podul următor era încă intact.

Cu inima plină de speranţă, Jessica se ridică în capul oaselor. Nimic nu-i mai împiedica în clipa de faţă să ajungă la destinaţie. Iar supliciul de a sta închisă lângă bărbatul pe care-l iubea nespus de mult se va termina în sfârşit.

Dar această speranţă a fost de scurtă durată. Câteva minute mai târziu, maşina trebui să frâneze brusc în faţa unui imens lac mlăştinos.

- Hotărât lucru, bombăni Deane, norocul ne-a părăsit.

- Poate nu este aşa de adânc, spuse Jessica pe un ton insistent.

- Greşeşti, răspunse însoţitorul ei. Am putea să ne trezim cu apa până la plafon. S-au mai văzut camioane de trei tone dispărând cu totul, în împrejurări asemănătoare.

- Ce este de făcut? întrebă ea.

- Să traversăm iar râul.

- Oh, nu! scânci ea.

- E singura soluţie înţeleaptă. închipuie-ţi ce s-ar întâmpla dacă şi al treilea pod ar fi luat de ape. Am rămâne blocaţi în pustietatea asta. Pe când pe celălalt mal există un adăpost la câteva sute de metri. Ne-am instala acolo până la ziuă.

Jessica nu răspunse. Ea luptase atât de mult ca să poată evita o situaţie indecentă. Şi Deane la fel. Soarta se înverşuna împotriva lor.

Când ajunseră din nou la pod, apa ameninţa deja să-l înece.

Refugiul era situat pe o ridicătură aflată deasupra râului care se auzea vuind jos.

In timp ce Deane intră în adăpost pentru a examina interiorul, Jessica rămase afară, trântindu-se pe o bancă de lemn sprijinită de zid. Era atât de distrusă încât nu mai avea nici măcar puterea de a gândi, darmite să mai facă vreo mişcare.

Deane aprinse focul şi scoase din maşină un anumit număr de obiecte. Jessica stătea nemişcată, cu ochii privind în gol.

El umplu două pahare cu cafea şi-i întinse unul.

- Poftim, asta are să te încălzească.

Ea clătină din cap.

- Nu-mi este frig.

- Haide, ia măcar un sandviş.

- Nu, mulţumesc, nu mi-e foame.

- N-ai mâncat nimic de când am plecat! se răsti însoţitorul ei. Exagerezi. Doar n-o să porţi doliu veşnic după iluziile tale!

- Lasă-mă în pace, te implor! murmură ea cu glas tremurător.

Deane aşeză paharele şi începu să se plimbe în lung şi-n lat ca o fiară în cuşcă. Din când în când, arunca spre Jessica o privire uimită. Deodată, nu se mai putu abţine şi, proţăpindu-se în faţa ei, declară pe un ton sarcastic:

- Parcă erai mai bătăioasă când ai venit aici. Aşadar nu mai ai puterea să te lupţi? De ce? Şi cum de i-ai permis lui Irving să te trădeze astfel?

- De unde să ştiu că domnişoara Carla se va purta atât de scandalos? izbucni Jessica dând frâu liber urii înăbuşite de sâmbăta trecută. Şi de altfel, tu de ce n-ai intervenit?

- Nu era de datoria mea să mă amestec în problemele a doi tineri logodiţi. Recunosc totuşi că i-aş fi dat bucuros o lecţie straşnică lui Irving. Poţi să-mi explici motivul pentru care i-ai dat voie Carlei să-l cucerească în prezenţa ta? Erai totuşi îndrăgostită de el...

- Poate. Dar mi-am dat seama că ea i-ar oferi mai mult decât mine.

Ochii îi jucau în lacrimi. Deane scrută pentru o clipă chipul crispat ca şi cum nu era sigur că a înţeles.

- Să nu mişti un deget pentru a-l opri, e incredibil! Ar trebui să-ţi fie ruşine! Ce s-a întâmplat cu spiritul tău atât de combativ?

- Şi tu te-ai resemnat mult prea uşor pierzând-o pe aceea pe care o iubeai, ripostă ea.

- Te referi la Carla...? Ei bine, fie, amândoi suntem perdanţi...

Intorcându-i spatele, el începu să aţâţe focul. Aşa, care va să zică, gândi Jessica, stând în picioare, cu spatele sprijinit de peretele din bârne. Era profund afectat de trădarea Carlei. Cu mare greutate în suflet, îl privea fără să-l vadă. El scoase din Land Rover nişte pături ca să-i pregătească patul în cabană, apoi se ocupă de mai multe treburi a căror utilitate ea nu prea o înţelegea. El se plimba încoace şi-ncolo, fără un scop precis, şi trecea adesea prin dreptul ei. Impietrită într-o tăcere ostilă, palidă ca moartea, Jessica se ruga ca zorii zilei să pună capăt suferinţei sale.

La un moment dat, ea îşi ridică involuntar ochii spre el şi-i întâlni privirea de nepătruns. El îşi domoli mersul, păru să ezite, apoi se opri lângă ea, schimbân- du-se pe dată la faţă ca sub efectul unei deznădejdi fără nume.

Jessica îşi stăpâni un fior. Atunci, cu o exclamaţie înăbuşită, el o atrase la pieptul său şi-i luă gura.

Jessica crezu că leşină de fericire. Era atât de mult timp de când îşi dorea cu ardoare să fie din nou în braţele lui Deane, să stea la pieptul lui musculos şi fierbinte, şi să-i simtă buzele dulci şi irezistibile.

Se agăţă de el asemeni unei înecate. De data asta, nu-l va mai respinge aşa cum a făcut la Kigali. N-ar mai avea curajul. Cu toată fiinţa ei, îşi dorea să se contopească cu el, cu trup şi suflet.

El a fost acela care s-a desprins brusc de ea, cu chipul palid şi încordat.

- Acum, poţi să mă pălmuieşti, spuse el zâmbind uşor... Oare să n-o mai recunosc eu pe magiciana mea cu păr roşcat? Cum de nu m-ai sfredelit încă cu ochii tăi mari şi verzi?

- Să cred că simţi lipsa Carlei? murmură ea cu o voce gâtuită.

- Evident, replică el laconic. Şi ţie, îţi lipseşte Irving?

în loc de răspuns, Jessica izbucni în lacrimi. Deane îşi muşcă buza.

- De ce plângi?

- P... pentru că... o iubeşti pe Carla.

Strângând din dinţi, el reluă pe un ton meditativ:

- Ce situaţie insuportabilă! Tânjeşti după Irving... Păi ce spuneai adineaori despre Carla? Că i-ar oferi mai mult decât tine?

- Irving este un bărbat care are nevoie de o soţie care să-i cânte în strună, iar Carla a ştiut imediat să profite de această slăbiciune a lui.

- Mă mir să aud asemenea vorbe din gura unei logodnice abandonate.

- Ca să fiu abandonată, rectifică ea, trebuia să fi ţinut la el. Aşa cum tu ai ţinut la Carla.

Deane îşi pironi îndelung privirea sa albastră în ochii melancolici ale Jessicăi.

- Mi se pare că ar trebui să aprofundăm subiectul, şopti el înainte s-o cuprindă în braţe sărutând-o cu patimă. Ori mă înşel eu din cale-afară, ori noi doi nu prea am pierdut chiar atât de mult, reluă el după un moment continuând s-o ţină strâns în braţe.

Jessica îi aruncă o privire uluită.

- Cum de poţi s-o uiţi atât de repede pe Carla?

- N-am s-o uit niciodată, afirmă Deane cu un zâmbet răutăcios. Ea ne-a scăpat de Irving. Fără ea, acum n-ai mai fi în braţele mele.

- Şi când mă gândesc că aproape o săptămână te-am compătimit din toată inima pentru că ai pierdut-o!

- Crezi că eu nu m-am consumat în acest răstimp gândindu-mă la suferinţa pe care ţi-o provocase Irving? Mi-am dat seama bine de starea demnă de milă în care te găseai...

- Oh, Deane, izbucni ea cu ochii plini de lacrimi, nu înţelegi nici acum? Pe tine te iubesc!

- Ah, scumpa mea, micuţa mea! murmură el strângând-o în braţe gata s-o sufoce. Şi e multă vreme de când...

- Din seara în care m-am refugiat la tine şi când te-ai purtat de... o manieră absolut revoltătoare!

- In seara aceea, reluă Deane cu un aer gânditor, am vrut să-ţi dau o mică lecţie. Dar demonstraţia aceea de un gust... îndoielnic,

recunosc... s-a întors împotriva mea... Căci iubirea m-a cuprins în mrejele ei, asemeni unui vultur care se aruncă asupra prăzii. Nu ştiam să fie o suferinţă atât de rafinată. O suferinţă care nu poate fi vindecată, cel puţin în cazul meu, întrucât Irving ne stătea în cale. De altfel, dacă-mi amintesc eu bine, sfârşi el pe un ton provocator, erai teribil de nerăbdătoare să-l vezi.

- Nu dădusem încă sens pasiunii care mă îndemna să te iubesc. Şi apoi, cum aş fi putut uita cu câtă pasiune ai întâmpinat-o pe Carla în seara când am sosit noi la Andawa?

- După escapada noastră plină de peripeţii din pădure, simţeam nevoia de relaxare. Din răsputeri, am încercat să mă conving că tu erai aceea pe care voiam s-o strâng în braţele mele.

- Intre voi n-a fost nimic? insistă Jess.

- Nimic altceva decât o prietenie profundă.

Simţind că pluteşte de bucurie, ea se ridică în vârful picioarelor pentru a-i oferi buzele. Un lung sărut îi uni.

- Trebuie să-ţi iert multe, mica mea magiciană adorată, reluă el. N-o să scapi atât de ieftin. Ştii ce-o să facem?

- Nu- în curând va fi ziuă. Ne vom întoarce direct la Andawa.

Se va găsi cineva la misiunea engleză ca să ne căsătorească. Până diseară, vei fi doamna Deane Bradburn...

Faţa luminată de fericire a Jessicăi se întunecă brusc.

- Dar, mă gândesc că... Eu trebuie să mă întorc la Londra. Cei de acolo aşteaptă raportul meu...

Cu un gest dezinvolt, el înlătură această obiecţie.

- Să aştepte. Am să le explic situaţia. E un caz de forţă majoră. Vom merge împreună acolo, ceva mai târziu. Pentru a doua lună de miere.

Cu un mic suspin de fericire, Jessica se cuibări la pieptul lui.

- Mai am încă multe săptămâni de petrecut la Andawa. Dar sătenii îşi vor face o plăcere din a ne găzdui într-un *inzu* rezervat proaspeţilor căsătoriţi. N-ai asistat până acum la ceremoniile lor de nuntă? în seara aceasta, va fi o petrecere. Va fi un ospăţ la care se va servi carne de bivol, furnici albe, râme, şerpi boa sau măruntaie de crocodil...

El o privea cu tandreţe.

- Atunci, se vor dezlănţui tam-tam-urile. Vor începe dansurile frenetice, delirante. Şi apoi... şi apoi, scumpo, vei fi a mea, termină el dintr-o răsuflare, şi raiul va coborî pe pământ.

Se aşternu un scurt moment de tăcere. Jessica se gândea la fericirea care-i aştepta.

- Şi la întoarcerea în Kigali, unde vom locui? întrebă ea cu un surâs emoţionant.

- *Mwami* mi-a oferit un teren în apropierea palatului. Acolo am de gând să construiesc un bungalou asemeni celui deţinut de familia Morell. Din „ economiile mele", desigur.

- Oh, dragul meu, mă vei ierta că te-am bănuit de afaceri necurate?

- Imi va fi foarte greu, glumi el. Am intenţia de a te face să plăteşti foarte scump pentru asta...

Roşind până în vârful urechilor, ea îşi ascunse faţa în umărul lui.

- Deane, murmură ea după o clipă, mi-ar plăcea să te secondez în activitatea ta. Eu... eu aş putea oare să devin adjuncta ta?

- Ai stofă pentru aşa ceva, o ironiză el cu gingăşie. Totul este să te debarasezi cât se poate de repede de obiceiurile tale de birocrat!

Fără să-i poarte pică, Jessica începu să râdă.

- Mă gândesc la Carla, reluă ea după un minut de meditaţie. Acum că este cu Irving, crezi că va reuşi să realizeze toate proiectele?

- Carla este foarte muncitoare, recunosc. Dar are tendinţa de a se autodepăşi. Căsătoria va tempera lucrul acesta. Şi când va avea copii, nu-i va mai arde să bată coclaurile cât e ziua de lungă.

- Ai idei fixe în privinţa căsătoriei lui Irving cu Carla, observ...

- La drept vorbind, nutresc aceleaşi idei şi pentru a noastră... Nu aştept decât consimţământul tău pentru ca visul să devină realitate...

- Ţi l-am oferit, scumpul meu, afirmă ea privindu-l cu nespusă dragoste.

El o strânse la pieptul său încă o dată şi-i cuprinse buzele cu gingăşie infinită.

- Hai să ducem totul la maşină, propuse el după o clipă, cu vocea un pic răguşită, şi să plecăm imediat la misiune.

- îmi voi aminti întotdeauna de Akangogo, murmură visătoare Jessica, şi obstacolele pe care le-a presărat în calea noastră...

- Şi eu.

Urcând în maşină, Jessica avu dintr-o dată o idee.

- Apropo, spuse ea examinându-şi oribila ţinută de culoare kaki cu un aer dezgustat, dacă va trebui să te însoţesc în inspecţii, ţin să pun lucrurile la punct încă de pe acum...

- O dată căsătorită, vei putea să te îmbraci cât vei dori de provocator, o întrerupse Deane cu un surâs în colţul gurii. însă, te rog, cruţă-mă de acest supliciu până ce căsătoria noastră va primi binecuvântarea...

Sfârşit